

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAR SERİSİ

Disney

Alaaddin lambayı
bulmasaydı ne olurdu?

Yepyeni Bir Dünya

DEĞİŞTİRİLMİŞ BİR MASAL

LIZ BRASWELL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - [https://](https://beta63.com)

BETA63.com

Alaaddin lambayı bulmasaydı ne olurdu?

Alaaddin bir Sokak Faresi. Tıpkı çoğu Sokak Faresi gibi, o da yoksul Agrabah'ta hayatta kalmaya çalışıyor.

Yasemin, önceden ayarlanmış bir evliliğe adım atmaya hazırlanan bir prenses. Tek istediği, kaderinden kaçmak, saray duvarlarının ardında nasıl bir dünya olduğunu görmek.

Ama Sultan'ın Cafer adlı 'güvenilir' akıl hocasının güç kazanmasıyla her şey aniden değişir. Cafer, eski bir lambanın yardımıyla sihrin kurallarını çığnemeye, sevgi ve ölümü kontrol etmeye kalkışır. Kısa süre sonra Alaaddin ve prenses unvanını kaybetmiş olan Yasemin, krallığı parçalamakla tehdit eden çilgın hükümdarı durdurmak için Agrabah halkını bir araya getirmek zorunda kalır.

Bu, senin bildiğin öykü değil. Bu, güçle ilgili bir öykü. Yeniliklerle. Sevgiyle. Ve bu öyküde tek bir an, her şeyi değiştirebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

Kapak tasarımı: Scott Pichl
Kapak illüstrasyonu: Jim Tierney

Copyright © 2022 Disney Enterprises, Inc.

ISBN 978 625 436 139 5

9 786254 361395

BETA byyou

www.byoukitap.com

Yepyeni Bir Dünya

DEĞİŞTİRİLMİŞ BİR MASAL

LIZ BRASWELL

Ücreti _____ Arsivi - <http://www.betabyou.com>

BETA®byou

Değiştirilmiş Bir Masal - Yepyeni Bir Dünya
Liz Braswell

Kitabın özgün adı:

A Twisted Tale – A Whole New World

1. baskı: Ocak 2022

ISBN: 978-625-436-139-5

Çeviren: Berna Kabacaoğlu

Editör: Sibel Doğru

Tasarım uygulama: Mevsim Eren

Baskı ve cilt: Keskin Color Kartpostalcılık A.Ş.

Sertifika no: 49470

Kavaklı Mah. Selanik Cad. No: 30 34596 Silivri-İstanbul

Tel: (0212) 651 48 22

web: www.keskincolor.com

Copyright © 2022 Disney Enterprises, Inc.

Türkçe yayın hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - I

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

Narlıbahçe Sokak No:11 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılması yasaktır.

*Teorik olarak yaramaz sayılmayan ve artık yazdığım
kitapları okuyacak yaşa gelen oğlum Alex için.
Keyfini çıkar!*

*Baklavayı lezzetli kılan şeyin ne olduğu
konusunda uzlaşmasak da, antik Agrabah'a
hayat vermemde yardımcı olan ayrıntılar için
David Kazemi'ye özel olarak teşekkür ederim.
—L.B.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitap.com>

Giriş

Gökteki beyaz ayın yaydığı ışık, aşağıdaki şehrin üzerinde kuzey ülkelerindeki güneşin ışığı kadar parlaktı. Beyaz kerpiç binalar, uzaklardaki bir kumsalın çakıl taşları gibi parlıyordu. Başkentin altın soğanlara benzeyen kubbe-leri, solgun tepelerin ve karanlık, yıldızlarla dolu ıssızlığın önünde bir hayal gibi ışıldıyordu.

Günün sıcaklığı çoktan çöle çekilmişti ve sıcak ikindi bo-yunca uyuklayan şehir sonunda canlanıyordu. Sokaklar çay içen, dedikodu yapan, kahkaha atan ve arkadaş ziyaretinde bulunan insanlarla doluydu. Yaşlı adamlar, kafelerin dışına yerleştirilmiş oyun tahtalarının üstünde satranç oynuyor; uyku zamanları çoktan geçmiş çocuklar ise kaldırımlarda toplanmış, kendi aralarında eğleniyorlardı. Erkeklerle kadın-

lar, gece satıcılarından gül suyundan yapılmış buz alıyorlardı. Mehtaplı Agrabah gecesinde yaşam, gürültülü ve canlıydı.

Agrabah'ın her yanı böyle değildi elbette.

Şehrin başka bir bölümünde, sokaklar gölge kadar sessiz ve ölüm kadar karanlıktı. Orası, sık ve gösterişli giyinmiş birinin güvende olacağı bir yer değildi. Yerliler bile kapalı kapılar ardında kalmayı ya da bölgeyi sokaklardan soyutlayan, keşfedilmemiş dar yolları ve gizli geçitleri kullanmayı tercih ediyorlardı. Buradaki binaların beyaz duvarlarının renkleri solmuştu ve üzerlerinde oyuklar vardı. Alt katmanlarından büyük yığınlar hâlinde kerpiçler dökülüyordu. Bir zamanlar eski bir sultanın bölgeyi geliştirmek, yolları genişletmek ve su getirmekle ilgili bir hayalinin olduğunun tek kanıtı, inşası yarım kalmış kereste yapılarıydı. Sultan zehirlendikten sonra tüm planlar suya düşmüştü. Şimdi büyük planından geriye kalan iskelet, darağacından sarkan cesetler gibi çöl rüzgârında ıslık çalıyordu.

Burası, Sokak Fareleri'nin Mahallesi'ydi.

Hırsızların, ilgisizlerin ve öksüzlerin yaşadığı yerdi. Burası. Hiç kimsenin istemediği çocukların, kimsenin saygın bir işte istihdam etmeyeceği yetişkinlerin hepsi orayı evleri bellemişti. Öksüzler, talihsizler, hastalar ve toplumdan dışlanmışlar... Burası tamamen başka bir Agrabah'tı.

Barakaların, açık ağılların, yıkılmak üzere olan kamu binalarının ve çürüyen ibadethanelerin arasında, diğerlerinden biraz daha iyi korunmuş küçük bir ev vardı. Kerpiç duvar-

ları, son on yıl içinde en az bir kez badanalanmış gibi görünüyordu. Kapının dışındaki kırık bir vazonun içinde, birinin onu düzenli olarak değerli suyla sulamasının sonucunda tomurcuklanan çöl çiçekleri vardı. Ayrıca, ziyaretçilerin sandaletlerini üzerinde çıkarmaları için -tabii bir çift sandaletleri varsa- evin önüne yırtık pırtık ama yine de düzgün bir halı serilmişti.

Anahtar deliği şeklindeki bir pencerenin önünden geçenler, bir kadının mırıldandığını duyabilirlerdi. Tahta siperden içeri göz atsalardı, yırtık pırtık giysisini bir kraliçe zarafetiyle taşıyan, sevgi dolu gözlerle bakan kadını görebilirlerdi. Tıpkı pencereden süzülen ay ışığında onardığı pantolon gibi, giysisi de temizdi.

Kapısı üç kez ve şiddetle vuruldu. Sokak Fareleri sınırları içindeki hiç kimse kapıyı böyle vurmazdı. Onların vuruşları her zaman kaçamak olur, gizli anlamlar taşırdı.

Kadın şaşırmıştı ama elindeki işi dikkatle bıraktı ve kapıya yönelmeden önce başını döndürdü.

Parmaklarını kapı mandalında tutarak, "Kim o?" diye sordu.

"Anne benim," dedi bir ses.

Kadın mutlulukla gülümsedi ve mandalın kancasını açtı.

"Ama Alaaddin," diye uyardı gülerek kapıyı açarken, "biliyorsun ki..."

Kapının önünde dört kişinin durduğunu görünce sustu.

İçlerinden biri, oğlu Alaaddin'di. O da diğer tüm Sokak Fareleri çocukları gibi cılızdı. Yalın ayaktı ve babasından aldığı esmer teniyle simsiyah, gür saçları sokakların tozuyla kaplıydı. Annesinin ona öğrettiği gibi duruyordu: baş yukarıda, göğüs dışarıda. Sokak Fareliği yalnızca laftaydı.

Arkadaşları -eğer annesi bu sözcüğü kullanabilseydi- biraz kenarda durmuş kıkırdıyorlar, her an sıvışmaya hazır görünüyorlardı. Ortada bir sorun varsa, *tabii ki* Morgiana ile Duban da oradaydı. Alaaddin'in annesi onların sinsî bakışlarına ve son derece belirgin olan kaçma isteklerine karşı dişlerini sıkarak sabretti.

Alaaddin'in arkasında geniş, mavi bir cübbe giymiş ve onunla uyumlu bir sarık takmış olan uzun ve zayıf bir adam duruyordu. Kuru meyve ve kabuklu yemiş satıcısı Akram'dı bu. Kadının oğlunu omuz kemiğinden tutan kemikli eli, çocuk kaçmayı aklından bile geçirirse onu sıkıca kavramaya hazırdı.

"Oğlun," dedi adam, kibar ama öfkeli bir sesle, "ve onun... meslektaşları yine pazarda mırslık yapıyorlar. Ceplerini boşalt Sokak Faresi."

Alaaddin sevecen bir şekilde omuz silkti. Ardından ceplerinin içini dışarı çekerek kuru incir ve hurmaları meydana çıkardı. Yine de onların yere düşmelerine izin verecek kadar dikkatsiz değildi.

"Alaaddin!" diye bağırdı annesi. "Seni yaramaz çocuk! Çok üzgünüm beyefendi. Yarın tüm gün boyunca ayak işleri-

nizi Alaaddin yapacak. Ne isterseniz. Size su taşıyacak.”

Alaaddin itiraz etmeye yeltense de annesinin bir bakışı onu susturdu. Duban ve Morgiana ona güldüler.

“Siz de öyle yapmalısınız,” diye ekledi kadın.

“Sen benim annem değilsin,” dedi Morgiana küstahça. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Hiç kimse söyleyemez.”

“Ne yazık ki bu zavallı kadın gibi bir annen *yok*,” dedi Akram sertçe. “Böyle gidersen on altıncı yaşını göremeden kafanı kazığa oturturlar kızım.”

Morgiana adama dil çıkardı.

“Haydi,” dedi Duban biraz gerilerek. “Buradan gidelim.”

İkisi de gecenin karanlığına karışarak gözden kayboldu. Alaaddin, hepsinin hak ettiği cezayı çekmesi için onu tek başına bırakan arkadaşlarının ardından hüznle bakakalmıştı.

“Bence onlarla arkadaşlık etmezsen kendine büyük bir iyilik yapmış olursun,” dedi Akram düşünceli bir şekilde.

“Ayrıca, *üçünüz* bir başkasına değil de bana yakalandığınız için şanslısınız. *Yaldız*ın meyvenin karşılığında elinizi isteyecek *bazı* satıcılar var.”

Alaaddin’in annesi meyveleri oğlundan alıp onları saraçak bir kumaş parçası ararken, “Giderken mallarınızı yanınıza almanız için onları sarayım,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Akram huzursuz bir şekilde. Küçük, karanlık ağıla göz gezdirdi. “Mallarımı bugünlük çoktan topladım. Ayrıca, bu kadar *yalnız* olan çalışkan bir kadın,

bir başkasının günahı yüzünden cezalandırılmamalı. Size armağanım olsun.”

Alaaddin’in annesinin gözleri şimşek gibi çaktı.

“Sizin sadakanıza ihtiyacımı yok. Kocam bugün yarın eve döner,” dedi. “Kazım bir servet edinecek ve bizi, ailesine çok daha uygun bir eve taşıyacak. Yalnızca... şu an gelmek zorunda kalacağı evden utanç duyuyorum.”

“Tabii, tabii,” dedi Akram sakinleştirici bir sesle. “Onu... yeniden görmek için can atıyorum. Kajularıma bayılırdı.”

Alaaddin’in annesi, kocasıyla ilgili bir başkasına ait bu hatıranın ışıltısından zevk duydu.

Alaaddin gevşedi. Akram elini tekrar onun omzuna koymuştu ama bu kez öfkeli bir zapt edenin sert çimdiğinin yerini, onun için üzüntü duyan birinin hafifçe sıvazlayışı almıştı.

Bu, Alaaddin’in kendisini daha kötü hissetmesinden başka bir işe yaramamıştı.

“Burada her şey yolunda mı?”

Genç pazar muhafızlarından biri gecenin karanlığından uzun adımlarla yürüyerek çıktı. Elinde bir sopa tutuyordu ve gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Çadırında tatsız bir olayın yaşandığını duydum Akram.”

“Önemli bir durum yok Resul,” dedi satıcı, Alaaddin’in annesiyle konuşurken kullandığı o sakinleştirici ses tonuyla. “Bir yanlış anlaşılma olmuş. Şimdi her şey halloldu. İlgine teşekkür ederim.”

Tek suçunun hamur işlerine fazla düşkün olduğu görülen

muhafız, konuyu diğer muhafızların yapabileceği gibi uzatmadı. Sessiz ve kararlı kadına, kederli görünen Alaaddin'e ve evin sefaletine baktı.

"Tamam o zaman. Akram, sana çadırına kadar eşlik edeceğim. Burası senin gibi saygın kişilerin gece güvende olacakları bir yer değil."

"Binlerce kez teşekkür ederim Resul." Akram eğilerek Alaaddin'in annesini selamladı. "Huzurla kal."

"Siz de," dedi kadın başını sallayarak. "Ayrıca... teşekkür ederim."

Satıcı ve muhafız gittüklerinde kapıyı bitkinlikle kapattı ve elini oğlunun saçlarında gezdirdi.

"Alaaddin, biz seninle ne yapacağız?"

Artık doğrulan ve hırsız gibi sırtarak heyecanla sağa sola koşturan Alaaddin, "Ne?" diye sordu. "Her şey çözüldü! Ayrıca, bu gece ziyafet çekeceğiz!"

Heyecanla cebinden daha çok iğir ve lütuva çıkarıp kırık çanağın içine koydu. Sonra pantolonunu tutan kuşaktan taze bademler ve kavrulmuş fıstıklar, gömleğinin yırtık pırtık parçalarının altından da kajular çıkardı.

"Alaaddin!" Annesi onu azarladı ama kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

"Bunu *senin* için yaptım anne. Ziyafeti hak ediyorsun. Kendine bir şeyler almıyorsun."

"Ah Alaaddin, benim hiçbir şeye ihtiyacım yok. Senin

dışında,” dedi annesi onu kollarına alıp sımsıkı sararak.

Alaaddin onun kaftanına doğru, “Anne,” diye fısıldadı. “Yiyecek neyimiz varsa büyük bir bölümünü bana verdiğini *görüyorum*. Bu adil değil. Seninle ilgilenmek istiyorum, hepsi bu.”

“Adil olmayan pek çok şey var Alaaddin.”

Oğlunun ellerini tutmaya devam ederek ondan uzaklaştı ve gözlerinin içine baktı.

“Hayat böyle. Bu yüzden Sokak Fareleri birbirlerine göz kulak olmalılar. Bunun için yeteneklisin. Arkadaşlarınla ve ailenle her zaman ilgilenmelisin çünkü başka hiç kimse bizimle ilgilenmiyor. Ama bu *hırsız* olmanı gerektirmez.”

Alaaddin üzgün üzgün yere baktı.

Annesi, kendisine bakması için elini onun çenesinin altına koydu.

“Hayatın adaletsizliğinin ve yaşadığın *yoksulluğun* senin *kim* olduğuna karar vermesinde izin ver. Kim olacağın sen seç Alaaddin. Zayıf ve güçsüzü gözetken bir kahraman mı olacaksın? Bir hırsız mı olacaksın? Yoksa bir dilenci ya da daha kötüsü mü? Bu *sana* kalmış, çevrendeki şeylere ya da insanlara değil. Daha fazlasını olmayı seçebilirsin.”

Alaaddin dudakları titreyerek başıyla onayladı. Ağlamak için çok büyüktü. *Öyleydi*.

Annesi onu tekrar öperek iç çekti ve ardından meyveleri incelemek üzere oğlunun yanından geçti.

“Belki de sürekli burada, annenle birlikte yalnız olduğun için böyle oluyor,” dedi kadın biraz da kendi kendine. “O işe yaramaz Duban ve Morgiana dışında hiç oyun arkadaşın yok. Gerçek bir arkadaş ya da bir evcil hayvana veya onun gibi bir şeye ihtiyacın var. Evet, bir evcil hayvan...”

Ama Alaaddin onu dinlemiyordu.

Pencereye doğru gitti ve tahtadan paravanı kenara çekti. Bu, evlerinin tek ve en iyi yanıydı: Zikzaklar şeklinde sokaklar ve bir mimarın hatası sayesinde kusursuz bir kale manzaraları vardı.

Ay ışığının altında gerçekte olduklarından da beyaz görünen beyaz kulelere; ışıldayan, soğan şeklindeki kubbelere; gökyüzünü delip geçebilecek kadar sivri ve kusursuz görünen kule tepelerinde uçuşan renkli bayraklara baktı.

Daha fazlası olmayı seçebilirsin...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

Tüm Bunlar Bir Somun Ekmek İçin mi?

Belki de gökyüzünün bir yerinde ay doğmuştu ama şimdi ortalığa kardeşi güneş egemendi ve her şey sıcak günün beyazlığında solup gidiyordu, özellikle de güneşin ıslıl ıslıl aydınlattığı bir çatıda.

“Güvende!” dedi Alaaddin sırıtarak. Çok pahalıya ele geçirdiği hazinesini sıkıca kavramıştı. Kimse bilir onu orada görmediğinden emin olmak için binanın ucuna hızlı bir bakış attı. Göğsünü sert tuğlalardan uzak tutarken, esmer kolları rahatlıkla esniyordu. Ardından rahatlamış bir şekilde oturdu ve değerli ödülünü ikiye bölmeye hazırlandı. İri, berrak, kahverengi gözleri mutlu bir beklentiyle ışıldıyordu. “Bir somun ekmek. Pazardaki tüm soğuk, pırıltılı mücevherlerden daha değerli.”

Yanındaki küçük maymun beklenti içinde ciyakladı.

Abu, annesinin ona son armağanıydı. Tabii, Alaaddin'in babası "yurt dışındaki servet arayışından" hiç dönmemişti. Alaaddin o peri masalına zaten hiç inanmamıştı, dolayısıyla bu büyük bir kayıp değildi. Ama annesi, onun gerçek bir aileye sahip olmadığı için iyice vahşileşmesinden, gerçek bir münzeviye dönüşmesinden korkuyordu. Bir evcil hayvanın onu evcilleştireceğini düşünmüştü.

Belki de öyle olmuştu...

... Alaaddin'in artık *ikisi* için de hırsızlık yapması dışında.

"İşte, sonunda öğle yemeği servis edildi," dedi Alaaddin arkadaşına ekmeği işaret ederek.

"Dur, hırsız!"

Abu kaçtı, Alaaddin yerinden fırladı.

Pazar muhafızları onun arkasındaki çatıya uzanan merdivenden tırmanmayı bir şekilde başarmışlardı. İkisi yukarı çıkmıştı ve öfkeden köpüren Resul hemen arkalarındaydı.

Bugünlerde, onun muhafızların başı olduğunu gösteren, siyah bir akikle taçlandırılmış, çizgili bir sarık takıyordu. Aralarındaki anlaşmazlıklara rağmen, Alaaddin bile adanın çekirdekten yetişerek dürüstçe yükseldiğini kabul etmek zorundaydı.

Yine de bu, Alaaddin'in ondan *hoşlandığı* anlamına gelmiyordu.

“Ellerini ganimet olsun diye keseceğim senin Sokak Faresi!” diye kükredi Resul. Merdivenden yukarı çıkmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı.

Oraya çıkmak için gösterdiği çaba yüzünden daha da öfkelenmiş olmalıydı.

“Tüm bunlar bir somun ekmek için mi?” diye sordu Alaaddin bıkkınlıkla. Somunu bilerek sarayın bir etkinliği –Sultan için hazırlanan bir piknik, Sultan’ın çölde uçurtma uçurma gezilerinden biri ya da en az onun kadar saçma bir şey– için yüklenmiş at arabalarının birinden aşırırmıştı. Ne kadar şişman olursa olsun, küçücük bir sultanın bir tek somun ekmeğin eksikliğini hissetmesi olanaksızdı.

Ama belli ki muhafızlar hissetmişti ve kanunlara göre, suçlayıcı taraf bu yönde bir tercihte bulunursa, ceza olarak hırsızın eli kesilebilirdi.

Resul’ün palası da şu anda güneş ışığının altında epey parlak ve keskin görünüyordu.

Böylece Alaaddin binanın yan tarafına sıçradı.

Alaaddin’in birçok özelliği vardı: Hızlıydı, güçlüydü, zeki, çevikti, hızlı düşünürdü ve hızlı harekete geçerdi.

Aceleci değildi.

Bu yüzden muhafızlar, sadece biraz gergin olan Alaaddin’in çılginca ve ölümcül bir işe kalkışıp orada olduğunu bildiği çamaşır iplerine tutunarak sokak boyunca süzüldüğünü gördüklerinde oldukları yerde kalakaldılar.

Tabii, iplerin onu taşımama ihtimali hep vardı.

Ama Alaaddin şanslıydı; başını yalnızca temiz çamaşırlara vurdu ve iniş hızını düşürürken elleri ipten yandı. Acı dayanılmaz hâle gelince ipleri bıraktı ve can yakıcı, kemiklerini çatırdatan bir darbeyle tozlu sokağa indi.

Güvenliğine, şansına ya da daha sonra ilgilenilmesi gereken yaralarına kafa yoracak zamanı yoktu. Ona ne olduğunu görmek amacıyla hızla aşağı inen muhafızlardan bir adım önde olmak için hemen bir sonraki hamlesini planlamak zorundaydı.

Dul Gülbahar'ın elbiseleri vücuduna dolanmıştı. Onu hiç kimse görmemişse, Alaaddin onları kolayca üzerine geçirip utangaç -ama çirkin- bir kız görünümüne bürünerek haremlerden birinin içinden sıvışabilirdi.

Yukarıda patlayan bir kadın kahkahasıyla duraksadı.

Başını kaldırdığında, dul kadının bir pencereden ona doğru eğilerek şefkatle gülümsediğini gördü. Yakında, onun bu heyecan verici gelişmelerinde güzel bir de fiyoduya almış olan iki kadın daha duruyordu. Bu, bugün onların yiyecek bulup işe başlamadan önce yaşayabilecekleri tek keyifti.

“Başını derde sokmak için henüz erken bir vakit değil mi Alaaddin?” diye dalga geçti Gülbahar.

Alaaddin ayağa kalkıp aralarına katılırken acısını gizlemeye çalışarak, “Sadece... off!... yakalanırsan... off!... başın derde girer,” diye itiraz etti. Başına ve boynuna bir kumaş sa-

rarken, onların doğru mesajı almış olmalarını umdu. Kadınlara özgü bir şekilde yapmış olduğunu ümit ederek duvara yaslandı ve muhafızların gelme olasılıklarının olduğu sokağın sonuna karşı sırtını döndü.

Gülbahar gözlerini devirerek başını iki yana salladı.

“Alaaddin, artık durulmalısın,” diye iç çekti. “İyi bir kız bul. Seni çekip çevirecektir.”

Diğer kadınlar da başlarını sallayarak onayladılar. Bu tanımla uzaktan yakından ilgileri olmasa da iyi kızlar hakkında bilgileri vardı. Fakat onlar karınlarını doyurmak zorundaydılar ve iyi kızlar bunu Agrabah’ta pek yapamazdı.

“*İşte, orada!*” diye seslendi Resul aniden. O ve bir grup muhafız, sokaktan aşağı ağır ağır yürüyerek Alaaddin’in çıkış yolunu kesti.

“*Şimdi başım dertte,*” dedi Alaaddin.

Oradan gitmek için döndü ama Resul, kalan tüm kızgınlığını akciğerlerine biriktirmiş gibiydi. Alaaddin’i kolundan yakalamayı başardı ve onu kendi çevresinde tuttu.

“Sokak Faresi, *bu kez seni...*”

Ama tehdidini bitiremeden, ciyaklayan küçük bir maymun başına sıçradı ve keskin pençeleriyle gözlerine saldırdı.

Alaaddin, onu izleyen kadınların daha çok keyif almaları için abartıyla, “Müthiş zamanlama Abu,” dedi.

Ardından koştu.

Resul’ün çevresinden dönerek kaçtı ve kendisine doğru

acemi bir şekilde hamle yapan muhafızların arasından sıvışmayı başardı. Neyse ki on tanesi toplansa bir Resul etmezdi. Alaaddin'in endişelenmesi gereken tek kişi *oydu* ve sokakları en az Alaaddin kadar iyi bilirdi.

Alaaddin, şehirdeki bir yarığa benzeyen, birbirine yaslanan yaşlı adamları andıran, ufalanıp birbirine doğru eğilmiş iki binanın olduğu yerden içeri daldı. Alaaddin binaların altından geçti ve bakımsız bir avluya çıktı. Avlunun ortasında, kurumuş ve işlevsiz bir çeşme vardı. Belki de uzun yıllar önce bir sultanın Agrabah'ın yoksul bölgelerinde yaşayanlar için değerli olan şeylere önem verdiği günlerde iş görmüştü.

Resul, palasını yukarı kaldırarak avlunun karşı tarafında ortaya çıktı.

"Doğu Sokakları'nın labirentine geri kaçabileceğini sakın *düşünme*," dedi sert bir tonla. Alaaddin'in yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüğünde *neredeyse* gülümseyecekti. "Ah evet, akıldan neler geçtiğini biliyorum. Ama kanunlara karşı geldin. Cezanı kabullenmek zorundasın."

Alaaddin, "Yalnızca... bir... somun... ekmek çaldığım için *gerçekten* elimi kesecek misin?" dedi. Hafifçe parmak uçlarında yaylanıp çevreye göz gezdirerek çeşmeyi aralarında tutuyor, bir yandan da zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Kanun kanundur."

Alaaddin sola doğru çalım attı ve ardından sağa doğru hamle yapmayı denedi. Resul buna hiç kanmadı; palasını

sağa doğru savurdu. Alaaddin karnını içine çekerek eğildi. Ama yine de yara almaktan kurtulamadı; derisinde ince ve kırmızı bir çizik oluştu. Alaaddin acıyla tısladı.

Resul duraksadı.

“Bunu yargıca anlatırsan sana merhamet edebilir. Cezanı hafifletici durumları değerlendirecektir. Ama bu onun işi. Benimkiyse seni yakalayıp ona teslim etmek.”

“Gerçekten mi? Oysaki ben senin işinin baklava yemek olduğunu sanıyordum. Eskisi kadar hızlı değilsin ihtiyar,” diye alay etti Alaaddin. Resul öfkeyle uluyarak palasını tüm kuvvetiyle aşağı indirdi.

Alaaddin kendini top hâline getirip yerde yuvarlanarak kaçtı. Palanın ucu parke taşlı yolun yüzeyine çarparak kıvılcımlar çıkardı.

Alaaddin, ağırlığını zar zor taşıyan çürük yapı iskelesine tırmandı. Onun Resul’ü taşıyamayacağı kesindi. Muhafız öfkeyle söylendi ve Alaaddin çatıdan çatıya rastgele sıçrayarak hızla kaçtı. Daha sessiz ve karanlık olan Sokak Fıçıları Mahallesi’ne ulaşım yere ayak basmadan önce, hiçbir net düşünceye ya da plana sahip olmadan, yalnızca pazar yeriyle arasına mesafe koymaya odaklandı.

Bir ciyaklama sesi, sonunda Abu’nun ona yetiştiğini haber verdi. Maymun, Alaaddin’in omzuna sıçradı ve çocuk temkinli davranmaya devam edip gölgelerden ilerleyerek boş evlerin içine dalarken ona sıkıca tutundu. Çatırdayan pence-

relerden içeri giriyor, açık duran kapılardan dışarı çıkıyordu. Alaaddin, gecekondu için geçici bir çöplük işlevi gören yıkık dökük ve işe yaramaz bir çıkmaz sokağa ulaştıklarında artık durabileceklerini hissetti. Hiçbir şehir işçisi çöpleri almaya gelmemişti ve onlar da fakirin fakiri insanların gözden kaçmış bir hurda bulmak umuduyla içlerini karıştırdıkları yığınlara dönüşmüşlerdi. Sokak çok pis kokuyordu ama güvenliydi.

Alaaddin pantolonundaki ve yeleğindeki tozları silkelerken, “Vay canına! Yaşlı adam yavaşlıyor ama *akıllanıyor* da,” diye gönülsüzce itiraf etti. “Şimdi, saygıdeğer beyefendi, kendimize ziyafet çekeceğiz.”

Duvarın dibine oturdu ve nihayet ekmeğini ortasından bölerek yansını Abu’ya verdi. Abu, ekmeği heyecanla kaptı.

Ama Alaaddin büyük, iyi bir ısırık almak üzereydi ki yeri kaplayan taşlara vuran bir şeyin tangırtısıyla durdu.

Muhafızları beklerdi.

Tekrar kaçmayı beklesin.

Ama Agrabah’ın en küçük ve cılız çocuklarından ikisini görmeyi beklemezdi. Çöpleri karıştırıp yiyebilecekleri bir şey ararken kendi çıkardıkları sestten korkup sıçradılar. Alaaddin’i gördüklerinde birbirlerine sarılıp *kenetlenmediler* ama kendilerini daha güvende hissetmek için birbirlerine yaklaştılar. İkisinin de gözleri iriydi. Karınları açlıktan çöküktü. Alaaddin, ancak daha dikkatli baktığında aralarından birinin

kız olduğunu fark etti; yırtık pırtık paçavralar giymişlerdi ve çok ama çok cılızlardı.

“Size zarar vermeyeceğimi. Bana tanıdık geliyorsunuz. Daha önce karşılaşmış mıydık?”

Çocuklar hiçbir şey söylemediler ve ellerinde ne varsa -kemikler, kavun kabukları- arkalarına sakladılar.

Sokak Fareleri birbirlerine göz kulak olurlar. Annesinin sözleri yılları aşarak tekrar kulaklarında çınladı.

Hiçbir ani harekette bulunmadan yavaşça yerinden kalkarak, “İşte,” dedi. Senden daha iri, güçlü ve yaş olarak büyük birinin sana zarar vermesinden ve elindekileri almasından korkmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirdi. Ellerini uzattı; biri bomboş ve güvenliydi, diğerinde ise ekmeğe vardı.

Çocuklar gözlerini ekmeğe dikmekten kendilerini alamadılar.

“Bunu alın,” dedi Alaaddin yumuşak bir ses tonuyla.

Çocukları ikna etmek için fazla uğraşmaya gerek yoktu. Diğerinden daha cesur olan kız, ekmeği kapar gibi yapmaya çalışarak elini uzatıp ekmeği aldı. Onu *neredeyse* tam ortasından bölmeden önce, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Daha büyük parçayı ondan daha cılız ve küçük olan erkek kardeşine uzattı.

Abu kendi ekmeğini çiğnerken olanları merakla seyretti.

Alaaddin, boğazında bir öfke yumrusunun oluştuğunu hissetti.

Bu iki çocuğun karnı en son ne zaman tıka basa doymuştu ya da en son ne zaman kana kana *temiz* su içmişlerdi? *Onun* çocukluğunda da koşullar böyleydi. Hiçbir şey değişmemişti. İnsanlar sokaklarda açlıktan ölürken Sultan hâlâ o altın kubbeli güzel sarayında oturup oyuncaklarıyla oynuyordu. Sultan -ya da *başka biri*- uyanıp halkının acı çektiğini görene kadar da hiçbir şey değişmeyecekti.

Alaaddin iç çekti ve Abu'yu omzunun üstüne koydu. Midesi ekmekten yoksun ama içi öfke ve çaresizlikle dolu olarak evinin yolunu tuttu.

...Ama Bir Elma İçin

Akşam oldu: Güneş batmaya başladı, ay yükselmek için hazırlandı ve Alaaddin ikindide daldığı şekerlemeden, taze bir başlangıç yapmak için kendi kendine verdiği sözün hevesiyle uyandı. Tüm o yıllar boyunca gecekondlu mahallelerinde canlı ve sağlıklı kalmasını, belki de bir rüzgâr kadar hızlı ayaklarından, kıvrak zekâsından ve konuşkanlığından çok, sonuncu bir işsizliğine borçluydu. Gözleri ve zihnini açık tutması durumunda her şey mümkündü.

Akşam yemeği bile...

Ondan ve yöntemlerinden pek haberdar olmayan satıcıların mallarını çalmak için Sokak Fareleri Mahallesi'nin dışına çıktı. Agrabah'ta maymunlara rastlamak çok sıra dışı bir durum değildi ama pazarda çok fazla zaman geçiren ve sürekli mal çalanlarına rastlamak öyleydi.

Alaaddin, bir deve kervanının gölgesinden potansiyel hedefine göz atarak, “Bugünün kavun günü olacağım hissediyorum,” dedi. Midesi olgun, sulu bir meyve diliminin düşüncesini onaylarcasına guruldadı. Yine de sabah yaşanan olayların anısı zihninde hâlâ tazeydi ve bu kararında etkili olmuştu. Söz konusu kavun satıcısı, bir kadına *bağırıyor* ve pazarlık yapmayı reddediyordu.

“Senin için fiyatımı düşürürsem *açlıktan ölürüm*. Herkes aynısını ister. Bu arada, başörtün nerede seni küstah kadın? Git de ait olduğun hareme geri dön!”

Kadın üzgün bir şekilde oradan gitmeye koyuldu. Arkaya taranarak örülmüş, aralarında gri teller olan, uzun, siyah saçları vardı. Giysileri üzerinden dökülüyordu. Alaaddin onun, annesine ne kadar benzediğini düşünmeden duramadı. Kadının çocuğu ya da torunu olan bir kız onun peşinden koşturdu.

“Evet. Keşinlikle kavun,” diye mırıldandı Alaaddin. Abu’yu yerden aldı ve ova tezgâhı sarıttı. “Kavun da, ali dostum.”

Maymunu koyu yeşil meyvelerin oluşturduğu dev yığna gitmesi için fazla cesaretlendirmesi gerekmedi.

Alaaddin yukarıdaki balkona sıçradı ve kavun çadırını destekleyen kirişe hafifçe ayak bastı. Aşağı eğildi ve dikkatle dinledi. Satıcının bağırıldığını ve ortalıkta Abu’yu kovaladığını duyduğu anda sinsî bir yılan gibi aşağı doğru uzandı ve en

yakındaki olgun kavunu kaptı.

Güvenli bir şekilde gözden kaybolduktan sonra, bir kuğu ötüşüyle karıştırılabilecek kadar kısa bir ısıklık çaldı.

Maymunun ciyaklaması hemen kesildi.

Alaaddin satıcının, “Evet, defol git seni hırsız!” diye bağırdığını duydu.

Bir an sonra Abu, Alaaddin’in yanındaki kirişte ortaya çıktı. Alaaddin, kavunu ucu sivri bir tahta parçasıyla kesip paylaştırırken ikisi de komik biçimde birbirine benzer şekilde yere çömelmişti.

Alaaddin ilk büyük ve sulu ısırığını alırken, “İşte, bu tüm zahmete değer. Hayat diye *buna* derler!” dedi.

Akşam yemeğini yiyerek, güneşin tenini ve kaslarını ısıtığını hissederek rahatça dinlendi. Sabah oluşan berelenmeler kol ve bacaklarından silinmeye başlamıştı bile. Günün son sıcaklığı da azalmaya başladığında, pazar yerindeki kalabalık artıyordu. Gözlerin görebildiği her yere renkli çadırlar ve tenteler gerilmişti. Uzun kolların güneşten dolayı, yeşil doğmuş kelebeklere benziyorlardı. Akşam güneşinin turuncu ışığında beyaz kemerler, kuleler ve balkonlar eski altınlar gibi ışıldıyordu.

Şehrin yerlileri –uzun gömlekli, sarıklı, yelekli ve pantolonlu erkekler; bazen ipekten bazen de pamuktan yapılmış renkli elbiseler giymiş, elbiseleriyle bazen uyuşan bazen de uyuşmayan başörtüleri takmış kadınlar- satılan malları ve

ürünleri dikkatli gözlerle inceliyordu.

Aralarında yabancılar -uzun ve koyu renk elbiseler giymiş, tuhaf bakışlı adamlar ve aynı şekilde koyu makyaj yapmış kadınlar- dolaşıyordu. Arada sırada el bileklerinde bir altın pırıltısı, boyunlarında da parlak yeşil taşların ışıltısı göze çarpıyordu.

Alaaddin memnuniyetle iç çekti. Hareketli, kozmopolit Agrabah'tan daha muhteşem başka bir yer olabilir miydi?

Ama gölgelerde, deve gübresi ya da sakatat toplamak için çağırılmayı bekleyen, çoğu çıplak, çok zayıf ve yaşlı adamlar duruyordu. Bahşış almayı umuyorlardı. Yaşamlarının son yıllarını böyle geçireceklerdi. Ailelerine bakmakla geçen uzun bir ömürden sonra, bakılma sırası şimdi *onların* değil miydi? Çay içip satranç oynamak, nargile tütürüp torunlarıyla zaman geçirmek hakları değil miydi?

“Haydi Abu! Gidip...”

Derken konuşmayı kesti.

Alaaddin, pazar kalabalığında bir hareketlilik sezdi. İnsanlar başlarını çeviriyorlar ve yürüyen bir kım izliyorlardı. Kızın üzerinde ten rengi bir elbise vardı ve aynı renkte bir başörtüsü takmıştı. Yerli biri gibi giyinmişti ama sıradan bir pazar müşterisi gibi de *görünmüyordu*. Yavaşça hareket ediyor, her şeye bir çocuk merakıyla göz gezdiriyordu. Gözleri iri ve duruydu, saçları gece yarısı kadar siyahtı. Yüzünde içten bir gülümseme vardı ve aslında onu umursamayan ya da

konuşmak istemeyen insanlara *merhaba ve affedersiniz* diye mırıldandığı belliydi. Rüzgârda salınan bir bulutun zarafetiyle hareket ediyordu, sanki vücudunun ağırlığı yoktu ve başını zahmetsizce asaletle dik tutuyordu. *Zahmetsizce.*

Alaaddin kalbinin hızla çarptığını hissetti. Daha önce onu -ya da onun *gibi* birini- hiç görmemişti.

Kız eşarbını düzelttiğinde saçına dolanmış, inanılmaz büyüklükte bir zümrüdü olan tacı ortaya çıktı.

Ah, yanında hizmetçileri olmadan alışveriş için pazara çıkmış bir zengin kız. Tehlikeyle iç içe yaşıyor, derslerinden kaytarmış.

Ardından, tabii, Alaaddin kızı izleyen diğer kişileri gördü.

Öldürücü bakışlar ve kaypak sırtışlar. Midesi burkuldu. *O yalnızca kendisi, Abu ya da rastladığı aç bir çocuk için yiyecek çalardı. Diğer Sokak Fareleri ise bu kadar seçici değillerdi. Kız, böyle dikkatsizce ortalıkta dolaşmasının sonucunda, meydanın diğer ucuna varana dek tüm mücevherlerini ve değerli eşyalarını kaybedecekti. Duban ve Morgiana burada olsalardı bir kavunu yerken harcanan zamandan çok daha kısa sürede kızın ceplerini boşaltırlar ve kızı soyup soğana çevirirlerdi.*

Onun badem şeklindeki gözlerinden dikkatleri dağılmazsa tabii.

Kızın yoluna “yanlışlıkla” bir Sokak Faresi çıktı. Alaad-

din onu tanıyordu: Yaşına göre ufak, minyon ve sıskaydı; başı büyüktü ve gözleri de iriydi. Hep yaşından küçük numarası yapardı ve tam o sırada da kendini çok küçük ve aç gösteriyordu. *Nasıl olduysa* kızın tam önüne çıkmıştı.

Alaaddin kızın söylediklerini duyamıyordu ama yüzündeki merhametli ifadeden neler söylediği belliydi. O, *kusursuz* bir avdı.

Abu, Alaaddin'e doğru ciyakladı. Eğer insan, kavununu akıllı biri gibi bitirmeyecekse maymun onu memnuniyete yerdi.

"Şişşt!" diye buyurdu Alaaddin.

Bundan sonra olanlar, büyük olasılıkla ne onun ne de başka bir Sokak Faresi'nin öngörebileceği şeylerdi.

Güzel kız en yakındaki tezgâhtan bir elma alarak çocuğa verdi.

Ardından yürüyerek uzaklaştı.

Sokak Faresi elmaya ve gittikçe uzaklaşan kıza şaşkınlıkla bakakaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

Meyve satıcısı, kızı kavradı ve parasını istedi.

Kız omuz silkti ve adamın deli olduğunu ima eder gibi başını iki yana salladı.

Sokak Faresi -ve diğer herkes- asıl delinin kız olduğunu düşünürcesine onu izlediler; gerçekten de öyle olmalıydı. O elmayı öylesine, parasını ödemedен alıp birisine vermeyi mi planlamıştı?

Satıcı da bir an ona şaşkınlıkla bakakaldı. Ardından onu

sıkıca tutarak tezgâha doğru savurdu. Olayı izlemek üzere bir kalabalık toplandı. Bazı adamlar sarıklarının arasından mırıldanarak itirazda bulunsalar da hiç kimse kıza yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Satıcı çok keskin bir hançer çıkararak kızın kol bileğinin üzerine kaldırdı.

Kız bağırmaya başlar başlamaz, Alaaddin çoktan havaya sıçramış ve tezgâha giden yolu yarlamıştı.

“*Hiç kimse benim at arabamdan bir şey çalamaz!*” diye kükredi satıcı. Hançerinin ucu ikinci güneşinde kızıl kızıl parladı.

“Hayır!” diye bağırdı kız.

Hançer havada ıslık çalarak hızla yere indi.

Kalabalık nefesini tuttu.

“*Çok teşekkür ederim beyefendi,*” dedi Alaaddin aniden satıcı ve kızın arasında belirerek.

Birilerinin yeni gelen bu kişinin varlığını fark etmesine fırsat bile kalmadan, Alaaddin adamın kolunu tek eliyle nazikçe itti ve diğer eliyle kızı tuttu.

“Kız kardeşimi bulduğunuz için size *binlerce kez* teşekkür ediyorum.”

“Ne?” dedi adam, aklı karışmış bir şekilde. “Bu kızı tanıyor musun?”

Alaaddin kızı azarlayıp yüzüne parmağını sallayarak, “Her yerde seni arıyordum,” dedi.

Kızın da aklı fazlasıyla karışmıştı.

“Sen neden söz edi...” diye sormaya yeltendi kız.

“Şişşt!” dedi Alaaddin fısıltıyla. “*Yalnızca bana eşlik et!*”

“Hesap ver! Kız arabamdan hırsızlık yapıyordu!” diye haykırdı satıcı.

“Özür dilerim saygıdeğer beyefendi. Kız kardeşim... bazen sorun çıkarır. Yine evden kaçtı,” dedi Alaaddin üzüntüyle. Başının yan tarafına hafifçe vurdu. “Ne yazık ki biraz deli.”

Kız, bu sözlere sinirlenmiş gibi görünüyordu. Alaaddin ona çaresizce bir bakış attı.

Sonunda kız durumu anladı.

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

“Bana *Sultan*’ı tanıdığını söyledi,” dedi satıcı sert bir tonla. Alaaddin’i baştan aşağı süzer gibi yaptı. Büyük altın küpele-ri, son derece sağlıklı duruşu ve parlayan teniyle kız gerçekten de Sultan’ı *tanıyabilecek* biri gibi görünüyordu. Alaaddin ise yırtık pırtık pantolonuyla kesinlikle *öyle görünmüyordu*.

Alaaddin hızla düşündü.

Abu merakla yerden ciyakladı. Maymunun havadaki ger-
ginliği sezdiği beliydi.

İşte, bu kadardı.

Alaaddin satıcının kulağına, “Kız kardeşim *maymunu* Sultan sanıyor,” diye yüksek sesle fısıldadı. Kalabalığın -ve kızın- duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kız, Alaaddin’i örnek alarak kararsızca, “Ah, evet, bilge, büyük Sultan,” diye söze başladı.

Gübreyle kaplı yola ve satıcının hâlâ elinde tuttuğu ama şimdi Alaaddin’e doğrultulmuş olan hançere tekrar baktı.

Kendini yere atıp Abu'nun ayaklarına kapandı.

"Size nasıl hizmet edebilirim?"

Kalabalıktaki kadınlar ve erkeklerden, *cık cıklar ve* anlayışlı sesler yükseldi; bu utanç verici manzarayı izlemeye son vererek yavaşça dağılmaya başladılar.

Satıcı, sokağın tozuna bulanık sevimli kızı izledi ve ikna olmaya başlamış gibi göründü.

Alaaddin'in tam o anda, her şey sarpa sarmadan olayı hızla sonlandırarak oradan gitmesi gerekiyordu. Arabadan başka bir elma avuçladı.

"Acıklı, değil mi?" diye iç çekti üzüntüyle. Elmayı satıcıya uzattı. "Hiç kimse zarar görmedi. Haydi kardeşim, seni eve, Idina Teyze'ye geri götürsek iyi olur."

Kız ayağa kalktı ve çevreye delice ve şaşkın bakışlarla bakmaya çalıştı. Alaaddin onun biraz abarttığını düşündü ama saf, zengin bir kıza göre hiç kötü rol yapmıyordu. Alaaddin ellerini onun omuzlarına koydu ve onu kalabalık boyunca yönlendirdi. Kız kendisinin yönlendirildiğini izin vererek dimdik yürüdü. Gerçi deliden çok, bir hayalete benziyordu ama bu önemli değildi. Yeteri kadar iyi rol yapıyordu.

Kız bir devenin önünde durdu.

Geniş ve aptalca bir gülümsemeyle, "Merhaba Idina Teyze!" dedi.

Alaaddin sıkıığı dişlerinin arasından, "Bu bizim teyzemiz değil," dedi ve onu daha hızlı gitmesi için dürttü. Abu'ya seslendi. "Haydi *Sultan*."

Ne yazık ki bu, dikkatlerin yeniden Abu'ya çevrilmesine neden oldu. Küçük maymun, tezgâhtaki elmalardan toplaya-bildiği kadar topluyor, hatta birini dişlerinin arasında tutu-yordu.

Sonunda gidenlerin arkasından bakmayı kesen ve mey-velerini yeniden düzenlemek için tezgâhına geri dönen satıcı bunu gördü.

İlk olayda yaşadığı öfke, şu ankinin yanında hiç kalırdı. Yüzü öfkeden mosmor ve kıpkırmızı oldu. Alaaddin, bir an onun olduğu yerde yığılıp öleceğini sandı.

“Dur, hırsız!”

Alaaddin kızın elini yakalayıp koşmaya başladı.

Abu çaresizce, en azından son bir elmayı tutmaya çalışa-rak peşlerinden sıçradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

Bilginin Bedeli

Sarayın en uzak odalarında gizli bir atölye, çevresini saran çukurlarda akan sıvı ateşten kırmızı ve turuncu ısıltılarla parlıyordu. Oda, kan rengindeki fokurdayan ısıltıya rağmen serindi, hatta neredeyse soğuktu. Cafer, vücudunu saran kat kat elbisesinin içinde, parmağını parlak abanoz değneğine sabırsızca vurarak duvarla iletişimde bulunuyordu.

O, Sultan'ın başveziri, en önemli yol göstericisi ve eşinin ölümünden sonra sahip olduğu tek dostuydu. Sultan'ın kızı hakkında açıkça dedikodu yapan halk, Cafer ile ilgili konuşmalarını gece yarlarına saklardı. Kara büyüyle uğraştığı, kobra başlı değneğin ondan diğer insanların üzerinde egemenlik kurması için güç verdiği söylenirdi. Sultan'ı o kadar güçlü bir şekilde kontrolü altına almıştı ki Cafer'in haberi olmadan krallıkta kuş bile uçamazdı.

Dedikoduların yanı sıra, adamla ilgili bazı somut gerçekler de vardı: O, krallığın en güçlü ikinci kişisiydi. Agrabah'ta olan biten her şeyden haberi var gibiydi ve birkaç kez insanları alıp zindanlarda ya da daha kötü yerlerde ortadan kaybettirmişti.

O “daha kötü” yerlerin bir parçası da atölyeydi.

Cafer'in şimdi eğilerek önünde durduğu masa korkunç araç ve gereçlerle kaplıydı. Pas renkli tahta, dişli çarklar şeklinde oyulmuştu ve her tarafı, Cafer onlara doğru iyice eğildiğinde fısıldıyormuş gibi duran, çirkin ve eski harflerle boyanmıştı. Demir olmayan, bükülmüş bir siyahı metal rahatsızlık verici şekiller oluşturarak tahtanın çevresini bir kafes gibi delip geçiyordu. Dikenlerine küçük şeylerin parçaları –yırtık kumaş, örümcek ağı ipeği, kanlı tüyler– takılmıştı ve suyun altındaki saçlar gibi, görünmeyen bir rüzgârla dalgalanıyordu.

Ortasındaki hava titriyor ve sanki dünyanın kendisi parparparça oluyor gibi yanıyordu. Yanan hayatın ortasında bir kara delik, sallanan bir şekil belirdi.

Cafer şeklin ne olduğunu anlamak için daha da eğildi. Bu, onun gibi insanlar tarafından bilinen en yasak, en gizli sihirdi: *Rizar Hadinok*. Geleceği Görmek.

Tam o sırada nefes nefese kalmış, terli bir figür, Cafer'in gizli odasına uzanan son taş basamaklardan zıplayarak aşağı indi. Resul'ün gergin görünmemeye çalıştığı belliydi ve elinden geldiğince iyi rol yaparak selam verdi.

“Beni mi çağırдыңz başvezirim?”

“Senden bu adamı bulup bana getirmeni istiyorum. Bu... Sultan için çok büyük bir önem taşıyor.”

Cafer uzun, sivri parmağının ucuyla havadaki bulanık şekli işaret etti. Muhafızların reisi, o şeytani görünümülü araç gereçten elinden geldiğince uzak kalmak ister gibi küçük, kaçamak adımlarla yaklaştı. Fakat havadaki görüntüye odaklandığında, gerginliği yerini şaşkınlığa bıraktı.

“*Bu* mu, vezirim? O yalnızca bir çocuk. Bir Sokak Faresi. Pazarlarda dolanan önemsiz bir hırsızdan başka bir şey değil. Onun Sultan’a zarar vermesi olanaksız.”

Cafer, muhafızın varsayımına tek kaşını keskin bir şekilde kaldırarak karşılık verdi.

“Sihrim, onun Agrabalı’nın kaderini belirleyecek bazı olaylarda rolü olacağına dair kehanette bulundu. Onu hemen yakalamalısın,” diye hırladı.

Resul yere kadar eğilerek, “Evet, elbette başvezirim,” diye aceleyle özür diledi.

Ayağa kalktığında, atölyenin içine son bir kez göz gezdirdi ve oradan gitmek için selam verdi.

Kendini durduramadan, “İago nerede?” diye sordu.

Arkasını dönerek dikkatini çoktan alete veren Cafer dalgınlıkla, “Hımmmm?” dedi.

“Si-sizin... pa-papağanınız,” diye kekeledi Resul. “Onu hep omuzunuzda ya da yakınıınızda tutardınız.”

Y E P Y E N İ B İ R D Ü N Y A

Cafer korkutucu bir an boyunca gözünün ucuyla muhafıza baktı.

“Bir yerde kraker yiyordur diye tahmin ediyorum.”

“E-evet. Tabii başvezirim,” dedi Resul bir kez daha yere kadar eğilerek. Ardından öyle yapığını çaktırmadan, elinden geldiği kadar hızla odadan çıktı.

Cafer, sol elinin parmaklarını yavaşça masaya vurarak düşüncelerini görüntü üzerinde yoğunlaştırdı.

“Pekâlâ,” dedi yavaşça, delikanlının resmine doğru. “Kadim güçler, mağaraya girip hayatta kalabilecek tek kişinin *sen* olduğunu söylüyor. Öyle olsan çok iyi olur, benim *işlenmemiş elmasım...*”

Kimsenin Görmediği Agrabah

Alaaddin, pazardan güvenilir bir uzaklıkta olduklarını düşündüğü yere vardıklarında nihayet eski, kırık bir su oluğuna yaslanarak çöktü.

“Vay canına! Adamın *yüzünü* gördün mü?” dedi kıkırdayarak. “Dostum, adam resmen çıldırmıştı. Şu an kendini aptal gibi hissediyor olmalı. *Her şeye* inandı! Ta ki sen tüm planı mahvedinceye kadar Abu.”

Abu eleştirildiğini anlamış gibi görünüyordu. Alaaddin’in omzundan aşağı zıpladı ve suratını asarak ciyaklamaya başladı.

Kız ise yere çömelmiş, bir eliyle karnını tutmuş, nefes nefese kalmıştı. Nefesi yavaşlayarak hırıltıya dönüştüğünde, iki elinin avucunu birbirine bastırarak gözlerini kapattı. Ardından zarif birkaç esneme hareketi yaptı, bu konuda epey çalışmış gibi görünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi Alaaddin. “Kaçmaya pek alışık değilsin sanırım, değil mi?”

“Evet, *elimi* kurtardığım için kendini çok üzgün hissetmelisin ve hayır, *insanlardan* kaçmaya alışık değilim. Raja ile yarışırım... Şey... Raja benim şeyim...” Uygun bir sözcük bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı, “...köpeğim.”

Kız bilerek muğlak konuşuyordu. Gerçi, onun tüm hayatını konağın ya da köşkün kadınlara ait bölümünde geçirdiğini anlamak için dâli olmaya da gerek yoktu.

“Her neyse, neredeyiz?” diye sordu konuyu değiştirip çevreye bakarak.

Hiçbir özel amacı olmayan üç yıkık binanın geniş kavşağında duruyorlardı. Görünürde kimse yoktu ve çöl esintisi, sert yolların kenarlarında büyümeye çalışan birkaç kuru ot ve çimenin arasından kederle esiyordu.

Bunun dışındaki tek ses, yakınlardaki bir kavgadan geliyordu. Bağırışma korkunç, ıslak sesli darbelerle kesiliyordu.

Alaaddin, bunun kız için nasıl bir duygu olduğunu aniden fark etti. Issızlığın ortasında, bir yabancıyla tek başına, geldiği yere nasıl geri döneceğini bilmeden... Alaaddin *yanlış* bir tip -daha tehlikeli bir Sokak Faresi- olsaydı, tüm değerli eşyalarını almak için kızı tam da böyle bir yere getirirdi. Burası, onun çıgıllıklarını hiç kimsenin duyamayacağı bir yerdi.

Alaaddin arkadaşça bir tonla konuşmaya çalışarak, “Pekâlâ, bunu sana söyleyebilirim ama senin için pek bir şey ifade edeceğini sanmıyorum,” dedi. Ayağa kalktı ve konuşurken kusursuz bir tur rehberi edasıyla ellerini döndürdü. “Resmî olarak, Agrabah’ın en yoksul bölgesinin ilginç ve *oturmaya elverişli*

bölümüne girmiş bulunuyoruz. Bu sokakların çoğunun adı bile yoktur. Onlara yalnızca ‘Hâkim’in doğu yolu’ ya da ‘fare avcısının yanındaki pis kokulu sokak’ deriz. En yakındaki belirgin yer, şuradaki eski Osmanlı camisi... Çölden esen kum fırtınaları yaklaştığında içine sığınan evsizler ve güvercinler dışında yüzyıllardır kimse kullanmıyor.”

Kız kaşlarını çatmıştı. Öfkelendiği için değil; daha çok onun söylediklerini çaresizce anlamaya çalışıyordu. Alaaddin’in son derece basitçe söylediği bir şeyi anlamakta güçlük çekiyordu.

“Ah, nereden itibaren anlayamadın?” diye sordu Alaaddin. “Güvercin’i mi, ‘kum fırtınası’nı mı? Yoksa ‘pis kokulu’yu mu?”

“Aslında, ‘evsiz’i,” dedi kız yavaşça. “İnsanlar... eski camide mi *yaşıyorlar*?”

“Her zaman değil. Orası biraz ürkütücü. Bazıları oranın perili olduğunu söylüyor. Hey, evlerden söz etmişken, seni bırakabileceğim bir yer var mı?”

Tabii, yapılması gereken doğru şey buydu. Güzel kızı kurtarmak, güzel kızı geriye bırakmak. Ödül talep etmek. Peki ya, belki de ödül almak. Tabii ödül *varsa*. Genellikle bir ödül olmaz mıydı? Büyük olasılıkla gerçekten yaşanacak şey şuydu: Ona şöyle bir bakacaklar, kızı alacaklar ve ona sivri uçlu bir pala doğrultarak oradan defolup gitmesini söyleyeceklerdi.

Onun gerçekten de çok uzakta yaşadığını umdu, böylece onu evine götürmek uzun zaman alacaktı.

Çöldeki bir serap gibi. Bu *harika* olurdu.

Kız başını iki yana salladığında Alaaddin hem şaşırdı hem de memnun oldu. “Bana *kendi* evini göster. Nerede yaşadığını görmek istiyorum.”

Alaaddin yüzünün kızardığını hissetti. Bu, onun alışkın olduğu bir durum değildi. Bunu kızın görmemesi için koyu renkli saçlarını savurdu. “Ah! Evimi görmek istemezsin. Hiçbir özelliği yok.”

Biri *ev* derken, dört duvarı, bir çatısı ve bir tür kapısı olan bir yeri kastediyorsa Alaaddin’in yaşadığı yer bir *ev* değildi.

“Haydi!” diye yalvardı kız, nefesi ve coşkusu eski hâline dönmüştü. “Sana eşlik edeyim derken kendimi *deve gübresi*’nin içine attım. Sence evinin nasıl görüldüğünü umursuyor olabilir miyim?”

Alaaddin kendi kendine sırtıttığını fark etti.

“Peki ama unutma, bunu sen istedin!”

Çevreye hızlı bir bakış atarak en iyi yolu belirledi. Ardından kızı eski, yıkık dökük evlerden birinin arka tarafından dolaştırarak köhne bir merdivenden yukarı tırmanmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht
“Şey...” dedi kız şüpheyle, bastığı her basamağın kırılacağından korkup yüzünü buruşturarak. “Ne yapıyoruz?”

Alaaddin bir balkona zıpladı ve elini uzattı. Kız ise ona uzatılan eli umursamadı ve ne yapması gerektiğini görür görmez çabucak balkona sıçradı.

“Yoksul’ ve ‘pis kokulu’ tanımlarını hatırlıyor musun? Şey, yani, ben pis kokulu değilim ama Agrabah’ın en *güvenli* bölgesinde yaşamadığım kesin. Rahatlıkla görülebileceğimiz sokaklardan uzak olmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Görülmenin ne sakıncası var?” diye sordu kız.

“Bilmiyorum. Bir meyvenin parasını ödemeyip onu armağan etmenin ne sakıncası var?”

“Ben şeyi bilmiyordum...” Kızın sesi canlılığını yitirdi.

“Aldığın malların parasını ödemek zorunda olduğunu mu?” diye sözlerini tamamladı Alaaddin nazikçe gülümseyerek.

“Pekâlâ, ben hayatımda ilk kez pazara geldim,” diye itiraf etti kız. “Açıkcası, daha önce hiçbir şey *satın almamıştım*. Fiyatları, ödemeleri ve bunlarla ilgili işlerin nasıl işlediğini bilmiyordum. Beni yakaladın.”

Alaaddin, kendisiyle övünüyor gibi görünmeden edemedi. Onun kılık değiştirmiş bir zengin kız olduğu konusundaki tahmininde çok haklı çıkmıştı.

Ama kız gözlerini kıstı ve ona, daha çok Dul Gülbahar’dan bekleyeceği bir ifadeyle baktı.

“*Senden* alın paraları dolu bir kese görünüyor, akıllı çocuk. *Sen* ödemelerini nasıl yapıyorsun?”

Alaaddin -hayatında ilk kez- dilinin tutulduğunu hissetti.

“İşte bu... çok akıllıca bir soru,” dedi sonunda. “Ama bu bambaşka bir durum! Ben yalnızca karnımı doyurmak için hırsızlık yapıyorum, yoksa açlıktan ölürüm!”

“O hâlde hırsızlık yapmak senin için sorun değil, çünkü beslenmeye ihtiyacın var. Ama işin yolunu yordamını bilmediğim için benim hırsızlık yapmam sorun, öyle mi? Hem de yalnızca küçük bir çocuğa yardım etmeye çalışırken?”

Alaaddin kollarını kavuşturdu.

“Pekâlâ, sen kesinlikle ve tam anlamıyla zeki birisin. O hâlde şunu söyleyelim, gitsin: Burada, çatılarda dolaşmamızın nedeni, belli ki senin hırsızlık yapmayı *bilmiyor* ve benimse biliyor olmam. Evet, biliyorum ve böyle bir... yaşantıya alışkınım. Şuraya bak.”

Balkona çömeldi ve kızı yanına çekti. Eğri büğrü bir kulenin gölgesine, bir grup çocuk ve ergen gelişigüzel yayılmıştı. Paçavralar giymişlerdi ve göz altlarında morluklar vardı. Küçük çocuklardan ikisi bir çakılla oyun oynamaya çalışıyor, onu ileri geri fırlatıyordu. Daha büyük çocuklar, kendilerini olduklarından daha hasta gibi göstermek için kollarını küllerle kaplıyorlardı.

“Eğer başka bir Sokak Faresi dışında biri –yani *herhangi biri*– buraya çıkagelirse, bu çocuklar fırlayarak onun çevresini sararlar. O kişinin kadın ya da erkek olması fark etmez. Dilenirler.”

O kişi onlara bir şey –bir parça ekmek, para– vermezse ya da bazen verse bile, çocuklardan biri aç olduğunu öne sürerek ağlarken diğeri o sırada o kişinin cebini karıştırır.”

Kız dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

“Hepsi de yalnızca fakir *numarası* mı yapıyor?”

Alaaddin alaycılıkla kıkırdadı. “Hayır, numara yapmıyorlar. Fakir, ayakkabısız, evsiz ya da *açlıktan ölüyormuş* numarası yapmıyorlar. Tüm bunlar çok, çok gerçek. Ama bazen insanlara burunlarının dibindeki gerçeği göstermek için kostümlere, makyaja ve rol yapmaya ihtiyaç vardır.”

Kız, çocukları izledi ve Alaaddin de onun öğrendiği bilgileri işlemeye çalışırken yüzünün aldığı ifadeleri izledi. Onun masum olduğu bir gerçektir. Fakat o iri gözlerde zekâ pırıltısı vardı. Her şeyi çok *hızlı* kavıyordu. Alaaddin, bir Sokak Faresi olmayan kişilerin çok azı hakkında böyle düşünürdü. Böyle akıllı, ilginç bir kızı değerli bir hayvan gibi bahçe kapısının ardında kilitli tutmak, onun babası olacak adam için ne büyük kayıptı!

“Onların ebeveyni nerede?” diye sordu kız.

“Ölü, hasta ya da bir iş bulmaya çalışıyorlar... ya da yiyecek.”

“Nerede?.. Neden?..”

Kız daha önce hiç deneyimlemediği fikirleri ifade etmek için sözcükler ararken Alaaddin onu izledi.

Sonunda kız öfkeli bir sesle, “Neden bunun için bir şey yapılmıyor?” diye sordu.

“Ah yapma, Sokak Fareleri kimin umurunda?” diye sordu Alaaddin amaçladığından daha üzgün bir şekilde. “Sultan tüm gün boyunca sarayının kilitli kapıları ardında oturup altın oyuncaklarıyla oynuyor. Ancak bir güneş tutulmasını izlemek ya da uçurtmalarını uçurmak için dışarı çıkıyor. Kim

bilir, belki de şehrinin yarısının açlıktan öldüğünden haberi bile yoktur!”

Kız, Alaaddin’in Sultan’dan söz etmesi üzerine gözlerini kıstı. Alaaddin onun da Sultan’a kızgın olup olmadığını anlayamadı... Pekâlâ, aslında, Sultan ve ailesi hakkında kötü konuşmak, kellenden olma sebebiydi. Bu, Sokak Fareleri Mahallesi’ndeki hiç kimseyi asla durdurmamıştı. Et, ekmek ya da su olmayabilirdi ama sonsuz bir hakaret malzemesi vardı.

Alaaddin onun bir şey söylemek üzere olduğunu düşündü ama kız dudaklarını düşünceli düşünceli birbirine bastırmakla yetindi.

“Haydi,” dedi Alaaddin, ortamı yumuşatmak için zıplayıp kıza elini uzatarak. “O kadar da kötü değil. Biz sokakların tüm özgürlüğüne sahibiz... ve inan bana, eğer burada büyümüş olsaydın, herhangi bir yere tek başına yürümekten endişe duymak zorunda olmazdın. İnsanlar *senden* korkarlardı.”

Kız belki de aklı başka yerde olduğundan, onun elini bu kez tutuverdi. **Ücretsiz PDF Kitap Arşivi**
Alaaddin onun elini üzümlere bırakmadan önce hafifçe sıkı ve bir sonraki basamağa tırmanmasına yardım etti.

“Biz...’ dedin,” dedi kız yavaşça. “Yani... kendini o Sokak Fareleri’nden biri olarak mı görüyorsun?”

“Herkes öyle görüyor,” dedi Alaaddin biraz kederle. “Ama... evet. Yani fakirim, burada doğup büyüdüm, onlar benim ve ailemin arkadaşlarıydı... ama gerçekte onların bir

parçası değilim. Artık değilim. Dediğim gibi, ben yalnızca yiyecek çalarım. Onlar ise yapabildiklerinde kâr amaçlı hırsızlık yaparlar. Ben bu hayattan daha iyi bir şey istiyorum. Bu... *onların* hayatı. Aslında, bu onların seçimi değil,” diye hemen ekledi. “Biri buraya gelip ekmek ya da iş dağıtmıyor.”

“Çok karmaşık geliyor,” dedi kız. Bunu laf olsun diye söylememişti.

Alaaddin bunun üzerinde düşünmek için duraksayarak, “Öyle geldiğini düşünmedim,” dedi. “*Ben* karmaşık değilim. Ben... yalnızca benim. Yarı zamanlı hırsız ve meyve pazarının baş belasıyım.”

“Sanırım, sende gözle görülenden fazlası var.”

Kızın yüzünde hafif, muzip bir gülümseme vardı ve Alaaddin’in basamaklara tırmanışını izlediği belliydi. Alaaddin vücudunu tuhaf bir ılıkliğin kapladığını hissetti; utansa mı yoksa gösteriş mi yapsa, bir türlü karar veremedi. O da hiçbirini yapmadı ve kendini yukarı, çatının ucuna savurmak için arkasına döndü. Ardından aşağı uzandı ve kızın yukarı çıkmasına yardım etti.

Kız köşeye ulaştığında, onun gibi son derece zarif görünen birinden beklenmeyecek bir şekilde elbisesine takılıp düştü. Başını yere –ya da bu durumda çatıya– vurmadan önce Alaaddin yetişerek onu yakaladı. Kız destek almak için Alaaddin’in omuzlarını tutarken ona doğru tökezledi.

Teninin sıcaklığı elbisesinden taşıyordu ve Alaaddin be-

deninin yumuşaklığını hissetti. Kız, Sokak Fareleri Mahallesi'ndeki her şeyden -Alaaddin'in o ana dek kokusunu aldığı her şeyden- daha güzel kokuyordu; bir zamanlar annesi için çaldığı ve onun da geri gönderttiği küçük gül yağı şişesinden bile daha güzel.

Kız ayağa kalktığı anda Alaaddin'den uzak durmadı. Aksine ona yaklaştı ve başını kaldırarak yüzüne baktı. Onun da büyülediği belliydi.

Alaaddin çok heyecanlandı.

"Ben..." dedi kız.

Alaaddin, kendini bir sonraki çatıya nasıl çıkacaklarına odaklanmaya zorladı. Oradaki sııklar, genellikle Alaaddin'in orada kurumaları için bırakmış olduğu kil kapları desteklemek için duruyordu. Elbette. Kendini onlardan birine ulaşmaya gayret ederek oyaladı.

"Sana beni o adamdan kurtardığın için hiç teşekkür etmedim," dedi kız zayıfça, sesinin çok telaşlı çıkmamasını başararak.

"Ah! Onu boş ver," dedi Alaaddin içtenlikle. "Pazara girer girmez yardıma ihtiyacı olan biri gibi görünüyordun."

Uzun süredir kendi ayakları üstünde duran birinin becerilerine sahip olan Alaaddin, binanın ucuna doğru koştu ve sııklarla bir sonrakine atladı.

"O kadar belli ediyor muydum?" diye sordu kız alaycı bir şekilde.

Alaaddin sırttı. Kendini çok da ciddiye almayan bu kızın müthiş bir tarafı vardı.

“Bir bakıma diğerlerinden ayırt ediliyordun,” diye itiraf etti.

Alaaddin’in bilmeden ettiği bu iltifat üzerine kızın yüzü aydınlandı, gözleri sevimli sevimli ışıldadı.

“Ah, yani, Agrabah’ın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamıyormuş gibisin,” diye kendini düzeltti Alaaddin, elini utançlıkla saçlarında gezdirerek. Kızın yürüyerek karşıya geçebilmesi için, iki çatırın arasına koyabileceği bir kalas aradı.

Ancak o, konuyu değiştirmenin -ya da bu konuda kalmanın- bir yolunu düşünmeye fırsat bulamadan, kız kendine bir sırık bulup çevik bir hareketle Alaaddin’in yanına sıçradı. Alaaddin’den çok, *çok* daha zarıftı. Çölün altın kumlarının üstüne inen bir cinler kraliçesi gibi yere ayak basarken, elbisesi de etrafında dalgalandı.

“Kolay öğrenirim,” dedi kız alaycı bir kibirle.

Alaaddin’in bir kez daha dili tutuldu. Bu nasıl bir zengin kızdı böyle? Dağ keçisi gibi sıcrayabilen ve deli rolü yapabilen bir zengin kız. Yoksulluğun nasıl bir şey olduğunu hiç görmemiş ve şimdi onunla yüz yüze geldiğinde düşüncesizce yorumlar yapmak yerine kafa yormayı tercih eden bir zengin kız. Kendisine farklı ölçütler uygulamadığı sürece Alaaddin’in hırsız olmasını umursamayan bir zengin kız.

Alaaddin yalnızlığı seven biriydi ama toplumdan kaçmıyordu; başka kızlar tanıdı. Gölge Morgiana, terzinin kızı

Abanbanu; uzak diyarlardan edindiği incik boncukları satmak için yeni ay döneminde çölden gelen, tuhaf yeşil gözlü Nefret.

Hiçbiri bu kız gibi değildi.

“Haydi,” dedi Alaaddin elini uzatarak. Kız onun elini tuttu. Alaaddin, kızın onun elini geri çevirmeyeceğini nedense biliyordu. “Bu taraftan.”

Alaaddin onu kurumuş küfler yüzünden kolayca kırılan tahtaların ve yüzyıllar içinde üzerinden geçen sayısız ayağın eskittiği gevşek taşların üzerinden geçirirken kız memnuniyetle sırttı. Anahtar deliği biçimindeki, zamanında çevresinin parlak mozaiklerle kaplı olduğu belli olan bir pencereden geçerek bir kuleye girdiler. Işıl ışıl ya da değerli her şey onlarca yıl önce silinip süpürülmüştü. Artık bu yüksek, ıssız yerde fareler bile yaşamıyordu.

Ama ikisi yaşıyordu. Abu da hesaba katılırsa, iki *Sokak Faresi*.

Alaaddin, kızın kulenin ortasından çılgınca yana eğilmiş dev bir kalasın altından geçerken başını eğdiğinden emin olmak için, “Başına dikkat et,” dedi.

“Sen... *burada* mı... yaşıyorsun?”

Bunu tiksintiyle söylememiştii. Şaşırmış mıydı? Etkilenmiş miydi?

Alaaddin, yaşadığı yere onu beğenecek bir kız getireceğini hiç düşünmemiştii.

Alaaddin'in ev demeyi seçtiği merdiven sahanlığına ulaşırlar. Annesi, küçük barakalarını olabildiğince iyi ve rahat tutmaya çalışmıştı; o da aynı şekilde yapmaya çalışarak onun hatırasını onurlandırmaya gayret ediyordu. Birkaç yırtık pırtık halı ve taş duvarın daha çirkin, kırık dökük olduğu bölümleri kapatması için perde olarak kullandığı, bir zamanlar renkli olan kumaşlar vardı. Hatta uyumak için birkaç yastık ile su ve... yalnızca süs için birkaç kupa bile vardı.

“Evet! Yalnızca ben ve Abu. İsteddiğimiz gibi hareket ediyoruz.”

“Bu, kulağa *müthiş* geliyor,” dedi kız iç çekerek.

“Pek abartılacak bir yer değil ama harika bir manzarası var.”

Kızın ne kadar etkileneceğini bilerek kolunu heyecanla savurup perdeyi açtı.

Hemen önlerinde saray duruyordu. Onlardan bir kilometre uzakta olmasına rağmen o kadar büyük ve belirgindi ki sanki ellerini uzatsalar ona dokunabilirlerdi. Birer güneş gibi parlayan soğan şeklindeki altın kubbelerinden en az bir düzinesi görülebiliyordu. Dev, resmî giriş kapıları ve kale kapısı, tıpkı mavi gökyüzü gibi kraliyet mavisıyla ışıldıyordu. Yol, Alaaddin'in kulesinden başlayıp sinir bozucu evleri ve binaları iki yana iterek saraya doğru uzanıyor gibiydi. Hiç kimse yola engel koymamıştı. Kervanlar, gönderimler, geçit törenleri ve kraliyet ailesini ziyaret edenlerin atları,

tahtirevanlarıyla yük arabaları için boş kalması gerekiyordu.

Prenses'in kısa süre sonra evleneceği hesaba katıldığında, yoldaki hareketlilik o günlerde çok fazlaydı.

"Saray harika görünüyor, değil mi?" diye iç çekti Alaaddin.

"Ah... evet... muhteşem," dedi kız. Ama onunla saraya bakmak için yanına gitmedi. Bunun yerine, Alaaddin'in uyu-
mak için kullandığı örtüye giden basamaklara çökerek başını
bitkinlikle ellerinin arasına dayadı.

Alaaddin, kızın tepkisinden dolayı yaşadığı hayal kırıklı-
ğını gizlemeye çalışarak, "Orada yaşamamanın nasıl bir şey ol-
duğunu merak ediyorum. Ya da *herhangi* bir konakta. Seçici
değilim," diye derin düşüncelere daldı. Belki de en azından
kızın sonunda nereli olduğunu söylemesini sağlayabilirdi.
"Tüm o hizmetçiler... ve uşaklar..."

"Ah! Tabii! Nereye gideceğini ve nasıl giyineceğini söyle-
yen insanlar," dedi kız gözlerini devirerek.

"Sürekli yiyecek aradığın ve muhafızlardan kaçtığın bu
yerden daha iyidir," diye belirtti Alaaddin.

"Az önce Abu ile birlikte istediğiniz gibi hareket ettiğin-
izi söylemiştin. Eğer bir kraliyet ailesinde doğsaydın, sana
söylenenleri yapmak zorunda kalırdın. Senden *beklenenleri*.
Ayrıca *hiçbir yere* de gidemezdin."

"Evet, pekâlâ, bir Sokak Faresi'ysen de *sosyal* olarak hiç-
bir yere gidemezsin. Bundan daha fazlası olmamız katı bir şe-
kilde sınırlandırılmıştır. Dürüst bir işte çalışmak istesem bile
kimse beni işe almaz. Hiçbir görev için. Bir konakta *uşaklık*

için bile. Gidilecek başka bir yer de yok. Bir kez Sokak Fareleri Mahallesi'nde doğdun mu, burada..."

"Kapana kısılmışsındır," diye bitirdi Yasemin.

Alaaddin başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Kız gerçekten de onu anlıyor gibiydi; sanki onunla aynı şekilde hissediyordu.

Alaaddin ona doğru yürüyüp yanına oturdu. Kız ona daha fazla yer açmak için kıpırdamadı. İkisinin bacakları birbirine değdi.

Alaaddin kuşağının içinden iki elma çıkararak birini kıza, diğerini de Abu'ya uzattı. Abu onu mutlu ve gürültülü ciyaklamalarla ödüllendirdi ve ardından tam da Alaaddin'in umduğu gibi davrandı: Elmanın keyfini tek başına çıkarmak için kulenin çatısına tırmandı.

Kız, elbisesinden küçük, gümüş bir hançer çıkardı ve elmayı titizlikle ikiye bölüp yarısını Alaaddin'e uzattı. Alaaddin sırtıttı ve elmasını yemeye başladı.

Sonunda, "Eee? Nerelisin?" diye sormaya cesaret etti.

"Ne fark eder?" dedi kız homurdanarak. "Kaçtım ve geri dönmeyeceğim."

"Gerçekten mi? Nasıl olur? Anneni ve babanı bir daha görmek istemeyecek kadar korkunç ne olmuş olabilir? Ya da ablanı veya ağabeyini?"

Kız, bunun üzerine biraz yumuşamış gibi göründü.

"Bir kız ya da erkek kardeşimin olmasını *çok isterdim*. Annem ise ben çok küçükken öldü."

Alaaddin, kalbinde bir yerin sızladığını hissetti. Bu, güzel bir kızla sahip olunacak ne kötü bir ortak noktaydı.

“Babam ise... beni evlenmeye zorluyor.” Yine kaşlarını çattı. “Birinin sana hayatının *geri kalanını* birlikte geçireceğin kişiyi *seçme şansının olmadığını* söylemesinden memnun olur muydun?”

Kız öfkeyle yumruğunu sıktı. Alaaddin kendini bir adım geri atarken buldu.

“Benden otuz yaş büyük olabilir. *Ama zengin,*” diye çıkıştı Alaaddin’e, sanki bu onun fikriymiş gibi. Alaaddin gerçekten korkarak geri çekildi. “O *aptal* olabilir. Ama zengin! Kibirli olabilir. Bana tıpkı diğer mülklerinden biriymişim gibi davranabilir. Demek istediğim, babam da bana böyle davranıyor zaten. Beni bu şekilde bir başkasına devrediyor. Zalim biri olabilir. Hatta...” Biraz sonra söyleyeceği şey yüksek sesle dile getirilemeyecek kadar korkunçmuş gibi duraksayıp hafifçe utanarak Alaaddin’e baktı. “Her yıl bebek doğurmak zorunda kalabilirim. Bebekleri sevmediğimden değil. Sonuç olarak bir ya da iki tanesi iyidir.

Bildiğim tek şey, henüz yirmi yaşına basmadım ama babam hayatımın kendi tercihlerime göre yaşayabildiğim o küçük bölümünü, artık her ne kadarsa, sonlandırmaya karar verdi.”

Alaaddin yutkundu. Nedense gözünde Dul Gülbahar canlandı: O kötü biri değildi ama Alaaddin’e onunla evlenmek zorunda olduğunu, hayatının geri kalanını onunla geçireceğini söyleseler ne yapardı? Morgiana’yı da düşündü. Onun da gizli gizli yanında taşıdığı bir hançeri vardı ama ne

gümüştü ne de meyve kesmek içindi. Biri, ona kendi isteği dışında biriyle evlenmesini teklif ederse bu konuya dâhil olan herkes için işler kötüye giderdi. Morgiana bunun olmasına asla izin vermezdi.

“Bu korkunç bir şey,” dedi Alaaddin içtenlikle. “Ben... Ben üzgünüm, ben...”

O sırada Abu tavandan aşağı zıpladı. Alaaddin, kızın elmasının yarısını kapmak için yaklaşan maymunu endişeyle izledi. Küçük maymunu havada yakaladı ve onu fısıldayarak azarlayıp omzunun üstüne koydu.

“Sorun ne? Ne yapıyordu?” diye sordu kız. Abu’nun tuhaf davranışları karşısında rahatlamaya başlamıştı.

“Hiçbir şey,” dedi Alaaddin, küçük maymunun sırtını okşayarak.

Kız öne eğilerek Abu’nun çenesini gıdıkladı.

“Abu... babanın sana yaptığı şeye çok sinirlendi, o kadar.”

“Ah! Gerçekten mi?” diye sordu kız kurnazca gülümseyerek. Kuşkulu bir ifadeyle hafifçe dudak büktü. Alaaddin yüreğinin hopladığını ve beyninin uyuştüğünü hissetti.

“Evet. Bu modern, aydınlık çağda bile erkekler hâlâ genç kadınların hayatlarını kontrol ettikleri için büyük öfke duyduğunu söylüyordu,” dedi Alaaddin. Abu’yu okşuyordu ama kıza bakıyordu. Gerçekten ne dediğinden emin değildi. Kız ona böyle baktığı sürece her şeyi söyler, sonsuza dek konuşurdu.

“İlginç. Peki, *Abu*’nun başka söyleyeceği bir şey var mı?” diye sordu kız biraz daha eğilerek.

Tarçın. Nefesi tarçın kokuyordu. Alaaddin, o uzaklıktan bile teninin kokusunu duyabiliyordu. Şiire karşı özel bir ilgisi olmasa da selvilerin ve sandal ağaçlarının fısıltısını taşıyan taze çöl esintisini düşünebildi.

“Yardım edebileceği bir şey olmasını diliyor...” En azından bu doğrudu. Kızı öpmenin ona nasıl yardımcı olacağını *tam olarak* bilmiyordu. Tek bildiği bunun olacağıydı, yoksa ölürdü.

“Ona, yardımını kabul edebileceğimi söyle,” dedi kız gözlerini kapayıp başını yana eğerek.

Alaaddin kolunu kıza sardı ve kendini başına gelen en iyi şeye hazırladı...

...Ve tabii, tam o sırada muhafızlar çıkageldi.

Resul onlarla değildi; saldırıyı onun yardımcısı düzenliyordu. Ayrıca, Resul'den bile daha iri bir adamın, yanındaki beş iri muhafızla birlikte Alaaddin'e hiç duyurmadan merdivenden gizlice yaklaşmayı nasıl başardığı, onun daha sonra çözmesi gereken bir gizem olarak kalacaktı.

Hemen aklına daha iyi bir soru geldi: Onun orada olduğunu nereden biliyorlardı?

“Sonunda seni buldum!” diye bağırdı Resul'ün yardımcısı.

“Gerçekten yine mi başlıyoruz?” dedi Alaaddin sığırarak. “Tüm bunlar *bir somun ekmek* için mi?”

“Beni nasıl buldun?” diye bağırdı kız aynı anda.

İkisi de birbirine bakmak için döndü.

“Peşinde oldukları *sen* misin?” diye sordu Alaaddin.

“Ya ekmek?” diye sordu kız.

Resul’ün yardımcısı, akıl karışıklığının emirlerine sekte vurmasına izin verecek biri değildi.

“Kaçamazsın. Buraya gel, böylece senin için daha kötüsü olmasın!”

Alaaddin, uyku köşesini aşağıdaki şehirden ayıran dar, taş merdiven korkuluğunun ucuna sıçrayarak kıza elini uzattı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu.

Kız bir an aklı karışmış bir şekilde ona baktı.

“E-evet?” dedi tereddütle.

Bu, Alaaddin için yeterliydi.

“O hâlde atla!”

Kızın çok yavaş hareket eden elini kaptı ve onu yukarı, kendi yanına çekti. Ardından kıızı da yanında sürükleyerek havaya sıçradı.

Kız çılgık attı ama bunun için onu kim suçlayabilirdi? Altlarındaki binanın tavanındaki çatlaktan aşağı birkaç kat boyunca hızla alçalırken, gül rengi alacakaranlıktan koyu gece yarısına doğru dimdik düşüyorlardı.

Hızları, Alaaddin’in böyle bir acil durum karşısında önlem almak için koyduğu, *çok* büyük bir dikkatle gerilmiş brandalar sayesinde kesildi. Yere inişleri sarsıcı ve acılı olsa da yüzyıllardır bakımsızlık ve rüzgâr nedeniyle orada biriken kum yığınları darbeyi yumuşattı.

Alaaddin, kızın elini tutmaya devam ederek hemen ayağa sıçradı. Kız yanı başındaydı ve o da çabucak toparlanacak kadar akıllıydı. Fakat aniden kapıda, ne yazık ki çok tanıdık bir kişi belirdi.

Yön değiştiremeyecekleri kadar büyük bir hızla belirmişti. Alaaddin ile kız, Resul'ün göğsüne çarptılar.

“Durmadan birbirimizle çarpışıyoruz, değil mi Sokak Faresi?” dedi Resul yorgun bir alaycılıkla. Alaaddin'i yeleğinden tutarak arkasında duran yardımcısına doğru savurdu.

Alaaddin lanet okudu. Muhafızların reisinin diğerleriyle birlikte kulede olmamasından, bir dolap döndüğünü sezmiş olmalıydı. Resul onun gizlenme yerini çoktan keşfetmiş ve kaçış yolunda pusuya yatmıştı. O, rahatsız edici bir şekilde zeki biriydi.

“Bu kez zindanı boylayacaksın oğlum. Kaçışın yok.”

Kız, akıl almazcasına dev reise saldırmaya başladı. Küçük yumruklarıyla Resul'ün göğsüne defalarca boşu boşuna vururken Alaaddin ve diğer muhafızlar onu şaşkınlıkla izlediler.

“Bırak onu!” diye bağırdı kız.

“Şuna da bak,” dedi Resul onu tıpkı maymuna yaptığı gibi kolayca yana fırlatarak. “Bir Sokak *Faresi*.”

Kız tökezleyerek yere düşerken Alaaddin kanının öfke-den fokurdadığını hissetti.

Muhafızlar gülmeye başladılar; Resul bile oradan gitmek için dönerken kıkırdadı.

“Onu bırakın.”

Kız ayağa kalktı ve elbisesini silkeledi. “*Kraliyet Prensesinin emridir!*”

Resul kıkırdamayı kesti ve muhafızların şaşkınlıktan nefesleri kesildi.

Alaaddin, midesinin altüst olduğunu hissetti.

O kız, ikindiye birlikte geçirdiği o kız, binaların köşelerine sıçrayan ve bazılarına sııklarla atlayan o kız, Abu’nun sempatisini kazanan ve onunla bir elmayı paylaşan o kız, gezintiye çıkmış ya da evden kaçmış, sıradan bir zengin kız değildi. O, bir prenesti. *Kraliyet Prensesi*.

Yasemin.

Bakışları kapkara ve sertti. Sırtı dimdikti; kolları, onları kalçalarının üstüne koymaya ya da göğsünde kavuşturmaya ihtiyaç duyamayacağı kadar güçlüymüş gibi iki yanından zarıfçe sarkıyordu. Tacı parladı.

“Prenses mi?..” dedi Alaaddin hafifçe.

Yasemin’in güzel ve zeki olduğu söylenirdi. Bunların ikisinin de doğru olduğuna şüphe yoktu.

Ayrıca, onun bir kaplanla yakın arkadaşlık eden bir cadı olduğu da söylenirdi. Kendisiyle evlenmek isteyenleri sözleşiyle paramparça ettiği ve kaplanıyla karşı karşıya gelmeleri durumundaysa arada sırada gerçekten paramparça ettirdiği konuşulurdu.

Resul hemen bakışlarını indirip yere eğilerek, “Prenses Yasemin,” dedi. “Sarayın dışında ne işiniz var? Hem de bu... Sokak Faresi ile?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Yasemin. Ellerini kalçalarının üstüne koydu ve o artık onun için rahatsız edici bir deveden farksızmış gibi, doğruca reisin üzerine yürüdü. “Ne emrediyorsam onu yap. Onu serbest bırak.”

“Bunu yapardım Prensese,” dedi Resul. Gerçekten de üzgün görünüyordu. Alaaddin’e dönerek hızlı bir bakış attı. Belki *o da* tüm bunların yalnızca bir somun ekmek için fazla olduğunu düşünüyordu. “Ancak Cafer’den emir aldım. Bu konuyu onunla konuşmak zorundasınız.”

Alaaddin’in yüreği hopladı.

Başvezir, Alaaddin ile neden bu kadar çok ilgileniyordu ki?

“*Cafer?*” Prensese Yasemin’in de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Ama sorusunu tiksinti ve alay içeren bir gülümsemeye çevirerek şaşkınlığını kontrol etmeyi başardı.

Muhafızlar tarafından sürüklenerek götürülmeden önce Alaaddin’in gördüğü en son şey, Yasemin’in sertleşen, endişeli bakışlarıydı.

“İnan bana,” diye homurdandı, “ona bir ziyarette bulunacağım.”

Harikalar Mağarası

Gökyüzünde ayın mı güneşin mi olduğunun hiç önemi yoktu.

Saraydaki en yüksek kulenin altında, zemini yalnızca bir meşaleyle aydınlatılan, Agrabah'ın en derin çukuru bulunuyordu. Hiçbir güneş ışığı, ay ışığı ya da yıldız ışığı onun derinliklerine erişemezdi. En aşağıdaki oda, kapkaranlık bir gecenin köründe, daha sonra saray zindanlarının sırlarını korumak için öldürölüp dizilmelerine yardım ettikleri o taş basamaklara gömülen işçiler tarafından kazılmıştı.

Oraya açılan yalnızca bir kapı vardı; kapı penceresizdi ve üç kez demirlenmişti. Onun ötesinde, hâlâ duvara zincirlenmiş olarak duran bir düzine iskelet vardı. Sanki bir perimasalının unutulmuş ayrıntısı gibi, çürüdükten sonra bile orada bırakılmışlardı. Onların çevresinde, güneş ışığını hiç görmemiş ve büyük olasılıkla o iskeletlerin oluşmasında payları olan fareler cirit atıyordu.

Alaaddin, daha önce orada yalnızca birkaç saat bulunmuştu ve oradan kurtulmanın imkânsız olduğu gerçeğinin onu etkilemesine henüz izin vermemişti. Hâlâ onu oraya sürükleyen olayların şaşkınlığı içindeydi.

“*Prenses*,” diye mırıldandı kendi kendine kırkıncı kez. “Onun *prenses* olduğuna inanamıyorum. Ona çok *aptalca* gelmiş olmalıyım.”

Ama... belki... yalnızca belki... kız *ondan* hoşlanmış olabilir miydi? Azıcık bile olsa?

Bir an, zincirlenmiş olduğu serin, pis kokulu zindanda, Alaaddin bir *prens* olması durumunda sahip olacağı hayatı hayal etti. Böylece onunla birlikte olabilirlerdi. Hayallerinde kıza kavuşmuş olurdu ve birlikte sonsuza dek mutlu yaşarlardı.

Elbette, onun zindanda olmasının nedeni, kızın prenses olmasıydı.

Açıkça belliydi: Hapse atılmasının, çalmış olduğu bir somun ekmekle ilgisi yoktu. Cafer onları bir şekilde görmüştü; bir Sokak Faresi’nin, Kraliyet Prensesinin kutsallığını bozmaya yaklaştığını fark etmişti; onu yoksulluk, suç ve kötülük dolu bir dünyaya yönlendireceğini *biliyordu* ve bunu durdurmuştu.

Alaaddin onun gözlerini, elinin yumuşak ılıkliğini aklına getirerek, “Ama yine de o buna değerdi,” diye iç çekti. O, bir an için yüceliğe erişmişti.

Cılız ciyaklama seslerinin yankılarıyla düşünceleri yarıda kesildi.

Başını yukarı kaldırarak kuşkuyla, “Abu?” diye seslendi.

Bir maymuna ait küçük bir gölgenin kırıştan kırışe, taştan taşa atlayarak kendisinin bulunduğu zemine doğru yol aldığını belli belirsiz de olsa görebildi.

“Buraya, aşağıya!” diye seslendi heyecanla.

Abu onun omzuna indi. Delikanlı, başını maymunun kürklü göbeğine sürterek onu elinden geldiğince okşadı. “Hey! Oğlum! Seni gördüğüme sevindim! Şöyle etrafına bak!”

Sevgi dolu kavuşmalarının tadını birkaç dakika daha çıkardıktan sonra, Abu ona söyleneni yaptı. Alaaddin, bu tür bir durumda gerekli olacağını hesap ederek Abu’nun yeleğine tutturmuş olduğu bir iğneyi dişlerini kullanarak oradan dikkatlice çıkardı. Küçük maymun, Alaaddin yiyecek aşırı-ken dikkatleri dağıtmakla kalmıyordu; ikisinin de birlikte çalıştığı yıllar boyunca, başları derde girdiğinde veya deritten kurtulurken başvurdukları belirli yollar vardı.

Alaaddin başını çevirerek boynunu elinden geldiği kadar gerdi ve dişleriyle dudaklarını kullanarak iğneyi sağ elinin kelepçesinin anahtar deliğine geçirmeye çalıştı. Bu, basit ve acemice yapılmış bir kilitti; eğer sarayın en derin zindanına atılmışsan, belli ki seni orada tutabilmek için fazla önlem almaya gerek yoktu.

Bu da Alaaddin’i hızla sorununun ikinci bölümüne getiriyordu. Sağ elini serbest bıraktıktan sonra, kolayca sol elinin kilidini de açtı... ama oradan nereye gidecekti?

Abu ölkeyle ciyakladı. Belli ki maymunlar ne yer altında ne de zindanlarda olmaktan hoşlanıyorlardı. *Kendi* payına düşeni yaptığını söyler gibiydi; işin geri kalanını insan arkadaşının halletmesi gerekiyordu. Hem de hızla.

“Evet, evet, gidiyoruz. Haydi, saraydan elimizden geldiğince çabuk çıkalım. Onu bir daha asla göremeyeceğim...” dedi özlemle. O sırada gerçekleştirdikleri kaçıştan çok, bunun için endişeleniyordu. Onun çatıda, elinde sırıkla, gözlerinin önüne gelen saç telleri rüzgârda savrulurken nasıl göründüğünü düşündü. “O yalnızca bir prensle evlenebilir. Ben aptalın tekiyim.”

“*Asıl pes edersen aptalsındır oğlum.*”

Alaaddin arkasını döndü.

Gölgelerden ve farelerden başka bir şey yoktu. Ama ses boğuk ve zayıf; bir insana aitti, hayalete değil. Diğer mahkûmlardan birinin içinde hâlâ biraz can kalmış olmalıydı.

Alaaddin gölgelere doğru, “Sen de kimsin?” diye seslendi. “Kendini göster!”

Zincirler tıngırdadı ve kemikli, sert bir şeyin çıkardığı hafif bir yerde sürünme sesi duyuldu. Karanlığın içinde topallayan bir adam belirdi. Hareket etmek şöyle dursun, ayakta duracak hâli bile yoktu. Kelepçeyle bağlanmamıştı. Gözlerinde hâlâ ışık vardı; delice bir ışık.

Alaaddin bu tuhaf hortlaktan korktuğunu hissetti.

“Ben de senin gibi bir mahkûmdan başka bir şey değilim,” diye sözlerine devam etti yaşlı adam. Konuşurken açılan ağzı,

dişlerinin çoğuna hâlâ sahip olduğunu açığa çıkarıyordu ama hepsi de ayrı yöne bakıyordu ve yılların etkisiyle, tıpkı birer kürdan gibi ince ve sarıydılar. Çirkin, eski bir odunu baston olarak kullanıyor ve bir yengeç gibi yan yan hareket ederek kendini yürümeye zorluyordu. “Ama birlikte daha fazlası olabiliriz.”

Altın para sayıyor gibi, parmaklarını imalı imalı birbirine sürttü. Alaaddin rahatladığını hissetti. Gözlerinde çılgınca bir *hırs* olan adamlar, Alaaddin’in alışkın olduğu bir şeydi.

“Dinliyorum,” dedi.

“Bir mağara var. Bir *harikalar* mağarası oğlum. Aklına, hayaline gelmeyecek hazinelerle dolu bir yer!” Eğri büğrü ellerinden birini yırtık pırtık elbisesinin içine soktu. Kapalı yumruğunu dışarı çıkarıp Alaaddin’in yüzüne doğru yaklaştırmakla açtığı anda, çocuk şaşkınlıktan neredeyse devrilecekti.

Yakutlar.

Üç tane. İri. Tozlu ve eskilerdi. Birinin yüzeyi ufalanmıştı ve usta bir kuyumcunun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Ama her şeye rağmen yakutlardı. Bu üçü, Sokak Fareleri Mahallesi’nin büyük bölümünü –içinde yaşayan insanlarla birlikte– satın almaya yeterdi.

Yaşlı adam kurnaz bir gülümsemeyle yakutları geri çekip onları tekrar saklarken, “Senin ‘prensesini’ bile etkilemeye yetecek kadar mücevher olduğuna bahse girerim,” dedi.

Alaaddin, yüzünün aniden kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Yakutlar...

Gülümsemeye başladı. Bunlar, onun şimdiye dek karşılaştığı en büyük servetti. Atlar, şık giysiler, uşaklar almaya yetecek kadar büyük...

...ve gülümsemesi solup gitti. Alaaddin, *sınırsız hazine*nin ona yeterli gelmeyeceğini o ana dek hiç hayal edemezdi.

“Ne kadar çok altınım ve mücevherim olursa olsun,” dedi suratsızca. “Onun bir *prensle* evlenmesi gerekir. Asil bir aileden, prenslerin soyundan gelmeliyim ya da o unvanın topraklarla birlikte bana verilmesi gerekir ama Sultan’ın yakın gelecekte bunu yapacağını hiç sanmıyorum.”

Yaşlı adam, sanki belirsiz bir acı onu rahatsız ediyor gibi başlarını çatıp hırıldayarak bir an çırpındı. Ardından derin bir nefes alarak yüzünü Alaaddin’in yüzüne dayadı.

“Altın Kural’ı duymuşsundur, değil mi? *Altın kimdeyse kuralları o koyar!*” Adam, belki delilikten, belki de gerçekten komik olduğunu sanarak güldü. Adamın dudakları neşeyle genişlerken, Alaaddin onun tek sağlıklı görünen dişinin altından olduğunu fark etti.

“Peki,” dedi Alaaddin temkinle. Bu doğrudu: Para, hemen hemen her şeyi satın alacak güçteydi. Muhafızların tümü, yeteri kadar altın ya da armağan karşılığında satın alınarak başlarını diğer tarafa çevirebilirlerdi. Tabii, Resul dışındaki tüm muhafızlar. O; büyük, aptal bir ahlak timsaliydi. Belki sultanlar ve krallar bile satın alınabilirdi... ya da onlarla pazarlık edilebilirdi. Belki de yeterince altın karşılığında, *prens* unvanı satın alınabilirdi.

“Ama neden tüm bu *muhteşem hazineyi* benimle paylaşacaksın?”

Alaaddin, kusursuz kızların ulaşılmaz prensesler çıkması gibi aldatmacalara alışkındı. Bedava hazinelere ise alışkın değildi ve bu, içinde büyük bir şüphe uyandırıyordu.

Yaşlı adam, bir deve müşterisi gibi merakla Alaaddin’in bacaklarına hafifçe vurarak, “Bir çift genç bacağa ve güçlü bir sırta ihtiyacım var,” dedi. Alaaddin’in korkudan tüyleri ürperdi. Adam, gerçekten de onun sırtıyla bacaklarını *almayı* amaçlayan bir büyücü müydü?

Hayır, Alaaddin başını iki yana sallayarak bunun çok aptalca olduğunu düşündü.

Öyle değil miydi?

“Çünkü hazine bir *mağarada*. *Çölde*,” diye tısladı yaşlı adam. “Ben... eskiden olduğum kadar çevik değilim. Onu benim için alıp getirmene ihtiyacım var. Şimdi, anlaştık mı?”

“Ah! Tabii!” diye güldü Alaaddin. Eğer yakutlar olmasaydı, yaşlı adamın tamamen deli olduğunu düşünecekti. “Ama küçük bir sorunumuz var. Mağara *orada* ve biz *buradayız*.”

Yaşlı adam kıkırdadı.

“İşler her zaman görüldüğü gibi değildir!”

Bastonuyla duvardaki bir taşla birkaç kez vurdu. Taş yavaşça, ufalanarak ama bir şekilde kendi gücüyle yana kaydı.

“O hâlde tekrar ediyorum,” dedi adam, ağzından çıkan her sözcükten keyif alıyormuş gibi. Elini uzattı. “Anlaştık mı?”

Alaaddin tereddüt etti. Belki de yaşlı adam gerçekten bir büyücüydü ya da eski, öfkeli bir cin.

Ama ardından aklına yine *hazine* geldi...

Alaaddin omuzlarını dikleştirdi, kararlı bir ifade takındı ve yaşlı adamın elini sıktı.

Dar boşluk boyunca sürünerek ilerledikten sonra, Alaaddin kendini zifiri karanlık bir mağarada buldu. Tuhaf yer altı rüzgârları bir an soğuk, hemen ardından yanarcasına sıcak esiyordu. Birdenbire duvarlar kötücül bir kırmızı ışıkla titreşti ve sıcak bir hava akımı, Alaaddin'in yüzünün bir yanını yaktı.

Abu çılgılık attı ve sıkıca Alaaddin'in boynuna tutundu.

Yaşlı adam, yengeci andıran ayak sürümesiyle yol gösterirken, "Dünyanın kanının ta kendisi işte buradan gelir," diye açıkladı. Bir köşeyi dönerken titreşen kırmızı ışığın kaynağına rastladılar: İçinde bir demirci dükkânı fırınından daha sıcak yanan erimiş kayaların olduğu, yavaşça fokurdayan bir havuz. "Şimdi, sarayın altında, sarayın üzerine inşa edildiği canlı taşın dibindeyiz."

"Böyle bir şeyin var olduğundan hiç haberim yoktu," dedi Alaaddin, şaşkınlık dolu bir şekilde. Ayrıca fikirlerle de doluydu. Şehrin altına ve sarayın içine uzanan mağaralar mı? Bu, kulağa *çok kötü* bir güvenlik açığı gibi geliyordu. Kraliyet altınlarıyla dolu mahzenlerin yakınında olup olmadıklarını merak etti.

“Kimsenin yok. *Yaşayan* kimsenin yanı,” diye kıkırdadı yaşlı adam.

Alaaddin yine korkunun kıpırtısını hissetti. Ama bir gulyabaninin hazineyle ne işi olabilirdi ki? Bu adamın canlı olduğu kesindi. Gizemli ve deli olduğu da. Belki de yalnızca sırlarını örtmek için böyle davranıyordu. İlerlemeye devam ettiler.

Yaşlı adam arada sırada kendi kendine mırıldanıp bir şeyler geveliyor ve bir kuş gibi viyaklıyordu. Belki de uzun zaman önce ölen kişilerle sohbet ediyordu. Alaaddin ne kadar az sayıda yarık ve yol sapağı olduğunu, koridorların ne kadar pürüzsüz olduğunu fark etti. Yaşlı adamın ona bakmadığı bazı anlarda bir kayacın uzantısına çizik atmak ya da bir duvara ok çizmek için bıçağını çıkarıyordu. Böyle bir yolun bir daha ne zaman yararlı olacağını kim bilebilirdi?

“Dinle oğlum,” dedi yaşlı adam yollarına devam ederlerken. “Harikalar Mağarası’na indiğinde, orada bulacağın çirkin ve eski bir pirinç lamba dışında *hiçbir şeye* dokunmamalısın. Altın ve yakut odalarıyla, bin krallığa bedel eski hazineler olacak. Lamba dışında hiçbir şeye dokunma, yoksa oradan sağ çıkamazsın.”

“Bekle, altın yığınlarının arasından öylece geçip gitmemi mi söylüyorsun?” diye alay etti Alaaddin. “Bana bir servet vadedtiğin Büyükbaba.”

Yaşlı adam, “*Gerzek*,” diye söylendi. Sesi bir anlığına çok daha genç çıkmıştı. “Lamba... insana Harikalar Mağarası ve Hazineseleri’ni kontrol etme gücü verir. Eğer onu eline alma-

dan önce bir şeye dokunursan ölürsün. Lambayı bana getir; sana garanti veriyorum, hak ettiğini alacaksın.”

“Öyle diyorsan öyledir,” dedi Alaaddin omuz silkerek.

Yüzeye vardıklarında gece olmuştu. Geçit, sarayın beygirlerle develerin ahıra bağlandıkları arka tarafının hemen yanında, dış duvarların ötesinde, epey utanç verici bir boşaltma deliğinde son buluyordu. Leş gibi hayvan sidiği kokuyordu ve Alaaddin, dışarı çıkabilmesi için yaşlı adamı omuzlarının üstüne almak zorunda kaldı. Neyse ki çevrede onları görebilecek kimse yoktu.

Alaaddin dışarı sıçradı ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Gökyüzü berrak olsa da yıldızlar bir uçtan diğer uca esen çöl kumu ve tozuyla çılgınca ışıldıyordu. Alaaddin kaşlarını çatı. Çölde maceraya atılmak için uygun bir gece değildi. Ama şans cesura yardım ederdi ve onun da servete kavuşmak için kesinlikle cesaretli olması gerekiyordu.

Yol arkadaşını dikkatle süzdü. Yaşlı adam oracıkta düşüp bir kemik yığınına dönüşecek gibi görünüyordu.

Alaaddin yumuşak bir sesle ahırdaki hayvanlara mırıldandı. Gösterişsiz ama sağlam bir at seçerek yaşlı adamı kaldırıp üstüne oturttu.

Yaşlı adam memnuniyetle kıkırdayıp dizginleri kavrarken, “Bu attan sorumlu olan seyis onu kaybettiği için elli kırbaç yiyecek,” dedi.

“Eğer anlattığın öykü doğruysa güneş batmadan önce geri dönmüş olacağız Büyükbaba,” dedi Alaaddin. Yol arka-

daşına karşı duyduğu hoşnutsuzluk artmıştı. “O zavallı çocuğa da iyi bir bahşiş vereceğim.”

Çölde esen rüzgârlar, kumları döndürerek çöl şeytanlarına dönüştürüyordu ve Alaaddin yüzünü yeleğiyle kapatmak zorunda kaldı. Ayakları, sürekli yer değiştiren kum tepciklerinin içine batıyordu. At, bu araziye biraz daha alıştı ama sürekli kişneyerek duruma isyan ediyordu.

Bu, kolay bir yolculuk değildi.

Yaşlı adam başını kaldırıp yıldızlara baktı. Sanki hesaplamalarını doğrularcasına, sırtındaki kambura doğru mırıldanıyordu. Sonunda Sirius, nefret dolu bir ifrit gibi serin çölün üzerinde yükseldi ve ana kayanın sert bir uçurumuna ulaştılar. Uçurumun aşağısında geniş bir çanak, bir kum vadisi uzanıyordu. Yıldız ışığının altında güzel ama ıssız ve ölümcül görünüyordu. Burada hiç bitki, kertenkele, hatta tek tük taşlar bile yoktu.

Alaaddin yaşlı adamın attan inmesine yardım etti. Adam kendi kendine söylenip mırıldanarak elbisesinden bir şey çıkardı ve o şey canlıymış gibi elinde iyice kavradı. Sanki kaçabilecek bir şeymiş gibi. Sonunda parmaklarını açtı ve ödülünü ortaya çıkardı.

Avucunda altından bir bok böceği duruyordu. Alaaddin ilk önce onun, belki de sırtında bir hazine haritası taşıyan bir mücevher ya da heykelcik olduğunu düşündü.

Ardından böcek, altın dış kanatlarını açarak yine altından yapılmış uçuş kanatlarını ortaya çıkardı.

Işık saçtı, parladı ve güçlü bir vızıldamayla havalandı.
Alaaddin geriye sıçradı.

Güzel ve korkutucu şey, tamı tamına bir böceğinkine benzemeyen bir kararlılıkla vadiye doğru uçtu. Sanki ne yapacağına karar verir gibi, bir tepeciğin üzerinde daire çizdi ve ardından kumların içine daldı.

Neredeyse aniden, kum tepelikleri rahatsız edici bir şekilde ileri kaydı. Büyük, *doğaya son derece aykırı* bir şey kırıyor ve yüzeye yükseliyordu. Bir kaplanın dev taş kafası, canlı gibi hareket ederek, kükreyerek ve savrularak ortaya çıktı.

Alaaddin kaçmaya hazırlandı ama kaplanın başı dışında geri kalanı belirmedi. Hareket edebiliyor gibi görünmüyordu ve bir sfenksin bedenine sahip değil gibiydi.

Gözleri ikiz güneşler gibi parlıyordu.

“*Uykumu bölen de kim?*”

Sözcükler gerçekten de yüksek sesle mi dile getirilmişti? Bunu söylemek zordu; yer sarsılıyor, gök gürliyor, kaplan kükrüyordu.

Alaaddin geri çekildi, az kalsın kendi ayaklarına basıp tökezleyecekti.

Anlaşmayı *bunun* için yapmamıştı. Derin, karanlık bir mağaraya tehlikeli bir yolculuk, evet. Gecenin ortasında çölde dolaşmak, tabii. Ama *bu* çok fazlaydı. Eski bir tanrının sesiyle konuşan dev bir taş kaplanın konusu hiç geçmemişti.

Yaşlı adam sabırsızca “devam et” şeklinde bir el işareti yaptı. “Ne?” diye sordu Alaaddin. “Sen deli misin?”

Yol arkadaşı alaycı bir gülümsemeyle, “Prenses’i istiyor musun oğlum?” diye sordu.

Evet. Evet, istiyordu.

Alaaddin derin bir nefes aldı ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

Kendini tam bir budala gibi hissederek, “Şey... Benim! Alaaddin!” diye seslendi. Kaplan bir an sessiz kaldı.

Alaaddin canını kurtarmak için kaçmaya hazırlandı.

“Devam et.”

Kaplanın kükreyişleri daha yumuşaktı, öfkesi biraz yatışmış gibiydi.

“Lamba dışında hiçbir şeye dokunma.”

Ağız kütürdeyerek açıldı ve geniş, altın bir geçidi gözler önüne serdi. Dilinin altında altın bir merdiven uzanıyordu. Alaaddin zemini göremiyordu. Öne doğru kararsız bir adım attı.

Yaşlı adam farkında olmadan kaplanı taklit ederek, “Unutma oğlum, bana yalnızca lambayı getir!” diye bağırdı. “Bana lambayı getir ve ben de sana ödülünü alacağına garanti vereyim!”

Alaaddin, Yasemin’i düşündü.

Kararlılıkla çenesini sıktı.

“Haydi Abu,” dedi ve basamaklardan aşağı inmeye koyuldu.

O an altın basamaklar, hayal kırıklığı yaratacak şekilde normal, taş basamaklara dönüştü. Yalnızca aşağıda olan şeyin

ışığıyla altın gibi parlıyorlardı ama sayılarının çokluğu nefes kesiciydi: Yol, karanlık boyunca göz alabildiğine kıvrılarak derinlere iniyordu. Alaaddin defalarca sona ulaştıklarını düşünse de basamaklar daha derinlere inmeye başlıyordu.

Alaaddin, en azından bunun *normal* ama devasa bir mağara olduğunu anlamıştı. Bir mide değildi.

Mağaranın öteki ucunda, biraz hayal kırıklığı yaratan taş bir kapı aralığı vardı. Arkasındaki odada her ne varsa öyle bir parlıyordu ki Alaaddin içeri girerken gözlerini örtmek zorunda kaldı.

Diğer tarafa geçtiğinde yüzüne geniş bir sırıtiş yayılarak. “Bak sen şu işe,” dedi.

Altın. Tuhaf, gülünç, hayal edilemeyecek kadar çok sayıda altın yığınları. Tamamen madeni paralardan, kadehlerden, kupalardan ve heykellerden oluşan bayırlar. İçlerine taşarcasına kolyeler, yüzükler, bilezikler ve diğer incik boncuklar doldurulmuş dev, altın kazanlar. Altın tahtlar. Altın masalar. Yalnızca seyretmekten başka akla uygun hiçbir işlevi olmayan, meyve şeklindeki altın süs eşyaları.

Tüm bunların arasında ise tarif edilemez güzellikte ve boyutlarda halılar, içleri meyve ve çiçek biçiminde mücevherlerle dolu sandıklar duruyordu.

“Bunlardan yalnızca bir *avuç* alsam Sultan’dan zengin olurum,” diye iç çekti Alaaddin.

Abu ciyakladı. En yakın sandıkta bir ışık titreşti, elma büyüklüğündeki bir yakuttan yansımıştı.

Küçük maymun ona doğru seğırtti.

“*Abu!*”

Alaaddin, küçük maymunun peşinden çaresizce koştu ve normalde yapmayacağı bir şey yaptı. Maymunu kuyruğundan yakalayarak geri çekti.

Abu, bu gurur kırıcı davranış üzerine viyakladı ve o an üstünde durdukları koyu mor ve mavi renklerdeki halıya gizli pençelerini geçirerek kendini durdurmaya çalıştı.

Alaaddin küçük arkadaşını ona doğru parmağını sallayarak, “Hiçbir. Şeye. *Dokunma*,” diye azarladı. “Kediye benzeyen o büyük, korkutucu şeyin ne dediğini unuttun mu? Şu an kimin midesinin içindeyiz? Önce o lambayı bulmalıyız. Ödülümüzü *ondan sonra* alacağız.”

Maymunu yerden kaldırdı ve güvenli bir şekilde omzunun üstüne koydu.

“Buralarda bir yerde olmalı...”

Hiçbirine çok yaklaşmamaya özen göstererek hazinelerin çevresindeki yol boyunca dikkatle ilerledi. Tek elini her ihtimale karşı Abu’nun üstünde tuttu.

Maymun sinirli bir şekilde ciyakladı.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Alaaddin sanki bu gerçek bir soruymuş gibi. “Sanırım küçük bir gaz lambası. Belli ki yaşlı adam, onu kolayca taşıyabileceğimizi düşündü. Fincanlar, maşrapalar, tabaklar, vazolar ve diğer ev eşyalarını görüyorum ama henüz hiç lamba görmedim...”

Maymun tekrar ciyakladı. Bu kez sesi gergin geliyordu ve arkaya doğru bakmaya devam etti.

“Üzgünüm, elimden geldiğince hızlı bakıyorum,” dedi Alaaddin hayali sohbetlerine devam ederek. “Kenara itmek için hiçbir şeye dokunamam...”

Abu çığlık attı ve sıkıca Alaaddin’in boynuna sarıldı.

Alaaddin arkadaşını neyin rahatsız ettiğini görmek için arkasını dönerek, “Ne oluyor?” diye sordu. Yürümekte oldukları yol dışında arkalarında bir şey yoktu. Bir de az önce girişte, Abu’nun az kalsın dokunduğu sandığın yanındaki halıya şüpheli bir şekilde çok benzeyen bir halı vardı. Hatta iki köşesinde, diğer halıdaki gibi altın püsküller bulunuyordu.

“Hah,” dedi Alaaddin. Arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

Abu korkuyla ciyaklamadan önce tam on saniye sessiz kaldı.

Alaaddin hızla arkasını döndü.

Yine hiçbir şey yoktu.

Halı dışında.

Tam arkalarındaydı.

Yine.

Alaaddin ona bakarak kaşlarını çatı.

O izlerken, halı ağır ağır yerden havalandı. Tıpkı bir balığa ya da havada yüzmeye alışkın bir şeye benziyordu.

Alaaddin’in gözleri hayretle büyüdü.

“Bir *Sihirli Halı!*” dedi ıslık çalarak. “Yatmadan önce, annem bana cinler ve onların sihirli hazineleri hakkında öyküler anlatırdı.”

Elini nazikçe, yavaşça ona doğru uzattı.

Halı, görünmez bir rüzgârda süzülür gibi öne doğru kayarak karşılık verdi. Arka tarafı, tıpkı bir bayrak gibi nazikçe dalgalanıyordu. Alaaddin kendini, onun tüylerini bir kedi gibi okşayıp dağıtırken buldu.

“Cici... *halı*. Aferin sana. Aferin oğlum. Hey... üzerine binebilir miyiz?” diye sordu nazikçe, aklına bir fikir gelerek. Tehlikeli altın yığınlarına fazla yaklaşmak zorunda kalmaktansa mağarayı tepeden aramak *çok daha* hızlı olurdu.

Halı onun ne istediğini sezdi ve tıpkı sürücüsünün üstüne kolayca binmesini sağlamak için tek bacağı üzerine eğilen eğitilmiş bir fil gibi biraz alçaldı.

Alaaddin sırttı.

Halının üstüne dikkatle adım attı. Bu tuhaf bir duyguydu; sanki kurumayı bekleyen bir keten yığınının üstünde yürüyor gibi, halı ayağının altında hem esniyor hem de dayanıklı bir şekilde duruyordu. Bağdaş kurup oturdu ve Abu’yu kucağına koydu. Maymun, bu gelişmelerden pek memnun değil gibi görünüyordu ama Alaaddin korkmuş gibi görünmediğinden, o da nispeten sakin duruyordu.

Prences’i kazansa da kazanmasa da bu tüm hayatının en güzel macerasıydı.

“Bir lamba bulmaya çalışıyoruz,” dedi Alaaddin. Bir halıyla konuştuğu için kendini biraz aptal gibi hissetmişti. Ama sonuçta, bu halı uçuyordu. Neyi anlayabildiğini ya da yapabildiğini kim bilebilirdi? “*Özel... bir lamba.*”

Halı sanki düşünüyor gibi bir an hafifçe dalgalandı. Ardından hiç ses çıkarmadan hızlanarak yükseldi. Kısa süre sonra, tıpkı bulutların arasında dolaşan bir kartal kadar kolayca hazine dağlarının çevresinde alçalıp süzülüyorlardı. Abu, küçük pençelerini Alaaddin'in derisini kanatana dek Alaaddin'in kollarına batırdı ama delikanlı yalnızca güldü.

Asla unutmayacağı hazinelerle dolu olan, asla hatırlayamayacağı tünelleri ve geçitleri aştıktan sonra, en sonunda diğerinden de büyük bir mağaraya vardılar. Alaaddin uzak-taki duvarları göremiyordu; hepsi de zifiri karanlığın içinde kaybolmuştu. Dinginliği ve berraklığıyla kusursuz bir gölle kaplıydı. Gölün ortasında üst üste duran mantarlara benzeyen, ortalarına basamakların oyulduğu iri kaya parçalarından oluşan bir ada yükseliyordu. En üstteyse, görüş alanının ötesindeki yüksek bir yerden bir ışık demeti yayılıyor ve küçük, bronz bir nesneyi aydınlatıyordu.

Lambayı.

Ancak, halı onun üzerine uçmadı; kendisini yakındaki bir duvarın çıkıntısının üstüne nazikçe yerleştirdi. Oradan tümseğe doğru dar bir geçit uzanıyordu. Yolu, put olarak kullanılan eski bir altın mabet koruyordu; çok fazla dişi olan bir gorile benzeyen, bilinmez bir tanrıyı andırıyordu. Havaya kaldırdığı elinde, sanki yolunu aydınlatan bir lambayı tutar gibi, portakal büyüklüğünde bir yakut tutuyordu.

Alaaddin, yeleğini düzeltip öfkeli tanrı görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışarak, "Pekâlâ, işte başlıyoruz," dedi. Bu yerin boyutu, sessizliği ya da başka bir şeyi, Alaaddin'in geçit boyunca koşmasına engel oldu. *Sessizlik* ve *saygı* isteyen bir şey. Sanki göremediği bir geçit töreninin içinde gibi, kendini hızla ama dikkatle yürürken buldu.

Adadaki taşları yavaşça ve ciddiyetle tırmandı. Sonunda tepeye ulaşmayı başardığında Alaaddin lambayı büyük bir dikkatle iki eliyle kavradı... ama tıpkı diğer modern ev lambaları gibi, o da sıkı ve sağlamdı. Morgiana, gizlenme yerini bunun gibi bir düzine lambayla süslemişti.

"Bu mu yani?" diye sövdü Alaaddin yüzünde kuşkulu bir gülümsemeyle. Abu ve halıya doğru döndü. "Şuna bakın millet. Bu kadar yolu *bunun* için tepmişiz..."

Tam o anda, Abu'nun dev kızıl taşı kavradığını ve onu altın goril kralın elinden çıkarmaya çalıştığını gördü.

"Abu! *Hayır!*" diye haykırdı.

"*SAYGISIZLAR!*"

Yer, hava, toprak, hep birlikte dile geldi.

"*Yasak hazineye dokundunuz!*"

Alaaddin, Abu'nun küçük ellerindeki yakutun eriyerek toza dönüştüğünü dehşet içinde izledi. Maymun yakut elini yakmış gibi çılgınlık attı ve öne eğilerek kendisi de eriyen altın heykelden kaçtı.

“Artık bir daha güneş yüzü göremeyeceksiniz.”

Lambayı altın renginde aydınlatan ışık demeti şimdi koyu kırmızıya dönüşmüştü.

Mağara sarsılmaya başladı.

Alaaddin, geçide geri giden basamaklara doğru seğirtti. Ayağının altından taşlar düşüyordu. Biraz önce merdiven olan şey, onun aşağı doğru kaydığı bir rampaya dönüşüverdi. Tüm mağara sarsılıp çökmeye başlarken dengesini zorlukla sağlıyordu. Öne doğru fırladı.

Aşağıdan ölümcül bir sıcaklık vurdu. Aşağı bir bakış attı ve artık mağarayı dolduran şeyin su değil lav olduğunu dehşet içinde gördü.

Bu tek bakış, onun tüm dengesinin bozulmasına yetti. Mağara onun dengesizliğini hissetmiş gibi, özellikle büyük bir sarsıntı Alaaddin’i aşağıdaki kırmızı altın rengindeki büyük fırına doğru uçurdu.

“Halı!” diye haykırdı Alaaddin.

Alaaddin düşüşünü yavaşlatmaya çalışarak kollarıyla bacaklarını bir rüzgârgülü olarak kullandı. Sıcaklığın, bacaklarındaki tüyleri yakıtığını, erimiş kayanın kükreyerek onu karşılamak için körüklendiğini...

...ve ardından Sihirli Halı’nın yumuşak, dayanıklı dokusunu hissetti.

Rahatlamak için zamanı yoktu: Abu panik içinde Alaaddin’e doğru kaçmaya çalışmış ve şimdi geçitte kalan son üç

taşın arasına sıkışmıştı. Kuyruğunun ucunda duman tütüyordu.

Abu'nun yardıma ihtiyacı olduğunu hisseden halı, maymuna doğru pike yaptı. Alaaddin, Abu'yu yanmakta olan zavallı kuyruğundan tuttu ve havaya savurdu.

Halı sıcaklıktan uzaklaştı ve hızlanarak havaya yükseldi. Sırtlarına sıcak bir hava akımı vurdu. Alaaddin arkasına döndü. Lav, son kez başlarının üzerinde yükselen büyük bir dalgayla dönüşerek onların üstüne düşmeye hazırlandı.

Alaaddin, panik içinde, "Daha hızlı!" diye bağırdı.

Sihirli Halı hızını ikiye katladı ve onları mağaranın girişine soktu. Bir an sonra, dalga arkalarına vurdu. Lav kapının içine doğru püskürdü ve uçsuz bucaksız bir çukurun içinden fokurdayarak hiç sonu yokmuşçasına akmaya devam etti.

Tıpkı avının üzerinde dolanan bir kartal gibi, hazineyle dolu mağaraların tümüne dalıp çıktılar. Halı, ilk hazine odasına açılan kapıya dalarken hem Alaaddin hem de Abu başlarını eğdiler.

Alaaddin rahatlayarak iç çekti.

Ardından, dev altın yığınları patlamaya başladı.

Paha biçilmez tepelerin her biri, tavana ve halıya ateş eden erimiş ateş ve kül yığınlarına dönüştü. Alaaddin, hayatı için duyduğu korku ve burada meydana gelen yıkımdan duyduğu hayal kırıklığı arasında kalmış hâlde halıyı sürmeye

çalışıyordu. Patlamalar tavana vurdukça, tavan içe göçmeye başladı. Dev kedi kafasını biçimlendiren iri kaya parçaları ve kare taşlar, şimdi birer bomba gibi düşüyordu. Toprak öfke, gazap ve acıyla bağırıyordu. Yüzeyindeki her yarıktan lavlar akmaya başlamıştı.

Alaaddin yüzünü örttü ve halının tepeye giden yolu bulmasına izin verdi. Halı, kedinin boğazından yukarı çıkan ve büyük bir hızla yok olmakta olan merdivenleri onlar daha güvenliymiş gibi takip etti.

Tepeye varmak üzerelerdi ki düşen bir mağara sarkıtı halının arkasını kaptı. Halı taşla birlikte aşağı düştü. Alaaddin kendini ve Abu'yu halıdan atarak merdivenlerin kedinin ağzının ucundaki son bölümüne tutunmayı başardı. Mağara, kendini yukarı çekip yana savuramayacağı kadar büyük bir şiddetle sarsılıyordu.

Sanki bir mucize gibi, yaşlı adam belirdi.

“Bana yardım et!” diye haykırdı Alaaddin.

“Bana lambayı at!” dedi yaşlı adam.

Alaaddin onun dediklerini zar zor duyabildi. Bu çok çılgıncaydı.

“Tutunamıyorum! Haydi! Bana elini ver!”

Yaşlı adam gözlerinde vahşi bir ifadeyle, “Önce bana lambayı ver!” diye ısrar etti.

Yaşam mücadelesi, mantığı yendi. Alaaddin, lambayı içine sokuşturduğu kuşağına uzanmayı başardı ve diğer eliyle

çaresizce tutunmaya devam ederken onu serbest eliyle çekip çıkardı.

Yaşlı adam lambayı yakaladı ve zafer kazanmış gibi bir edayla kıkırdadı.

“*Evettt!*” diye bağırdı. “Sonunda!”

Alaaddin tek bacağını bir çatlağa koymayı başardı. Abu onun başının üstüne kaçarak bunu yapmasını kolaylaştırdı.

Yaşlı adam, gözlerinde tehdit edici bir ışıltıyla kenara doğru yürüdü.

Bastonuyla Alaaddin’in parmaklarına vurmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Alaaddin.

“Sana ödülünü veriyorum. *Ebedi* ödülünü.”

Artık tuhaf bir şekilde dimdik duran yaşlı adam, şeytani görünümlü siyah bir hançer çıkardı ve onu başının üzerinde yukarı kaldırdı.

Abu adamın ayak başparmağını ısırdı.

Adam bağırdı ama Alaaddin’in parmaklarını tekmelemeyi başardı.

Alaaddin geriye doğru takla atarak karanlığa ve lavların arasına düştü.

Yumuşak bir *pat* sesi, ona halının onu bulup yakaladığını müjdeledi. Hızlı bir maymun çığlığı, onun Abu’yu da aldığı anlamına geliyordu. Sihirli Halı sanki kendisi de yorgun ve hırpalanmış gibi yavaşça ve sarsılarak onlarla birlikte lavın üzerindeki bir uçuruma doğru alçaldı. Ala-

addin, taş kedinin ağzının hızla kapanıp kumların altına girmeden önce son bir kez esneyip bağıırışını dehşet içinde izledi.

Alaaddin, yerin metrelerce altına gömülü bir şekilde, hiçbir çıkış yolu ve hazinesi olmadan sıkışıp kalmıştı...

...Ve *lambasız*.

Yasemin ve Cin

Güneş, Sultan'ın evinin altın-beyaz görkeminin yanında sönük kalıyormuşçasına Agrabah Sarayı'nın üzerinde doğdu.

Prenses Yasemin öfkeden köpürüyordu.

Aslına bakılırsa, önceki akşamdan beri öfkeden köpürüyordu. Öpmek üzere olduğu delikanlı, muhafızlar tarafından götürüldüğünden beri. Kimin tarafından görülüp görülmediğini umursamadan, saraya yaya olarak döndüğünden beri.

Saraya varır varmaz hemen, genellikle zararsız baş belalarının ve vergi kaçakçılarının koyulduğu kraliyet hapishanesine götürülmeyi buyurdu.

Delikanlı orada değildi.

Soyguncuların, keçi hırsızlarının ve katillerin kilitli tutulduğu zindana götürülmeyi emretti.

Delikanlı orada değildi.

Sabır taşan Prens, ırz düşmanlarının, vatan hainlerinin ve kervan yağmacılarının sonsuza dek unutulmak üzere atıldığı gizli kraliyet zindanına götürülmeyi buyurdu. Her biri ikişer hançer taşıyan iki iri yarı muhafız, onu inceleme yapması için gönülsüzce oraya götürdüler.

Delikanlı orada değildi.

Bunun üzerine, muhafızların kendilerini sorguya çekmeye başladı. Daha genç ve düşük rütbeli olanların ne delikanlı ne de onun başına gelenler hakkında bilgileri vardı. Yüksek rütbeli olanlar ise kaçamak yanıtlar verdiler. Delikanlıyı oraya getirenler ise bulunamadı. Resul de bu konuyla ilgili sessiz kaldı.

Biraz da özür dileyen bir edayla, “Dudaklarım mühürlü.” dedi. “Cafer öyle emretti.”

“O bir *vatan haini* ya da *casus* değil,” diye haykırdı Yasemin usanmış bir şekilde. Neredeyse öfkeden kendini kaybederek o an olduğunu hissettiği kızgın, küçük kız gibi ayaklarını yere vuracaktı. “O yalnızca bir çocuk. Bana Agrabah’ı gezdirmekten başka bir şey yapmayan, zararsız bir çocuk.”

Resul suskun kalmaya devam etti. Ama gözleri, kızın söylediği son şeye karşılık bir şeyi açığa vurdu.

Yasemin tüm bunların –ve çocuğun– nereye gittiğini dehşet içinde fark etti.

“Onunla kaçıp *gitmeyecektim!*” diye haykırdı kız. *Herhalde*. “Onun amacı... Biz asla...”

Resul huzursuz görünüyordu.

Yasemin kendini hızla topladı.

“Gidip Cafer’i bulacağım ve hemen bu sorunu çözeceğim,” dedi sinirli sinirli yürüyerek.

“Nasıl isterseniz Majesteleri,” diye seslendi Resul arkasından. Ama sesi rahatlamaş gibi geliyordu.

Saatler sonra Yasemin, babasının tüyler ürpertici danışmanını bulmakta başarısız olmuştu. İşin doğrusunu bilmiyor olsaydı, onun kendisinden ve gazabından kasten kaçtığını düşünecekti. Artık babasını resmî olarak görmenin ve prenseslere özel bazı isteklerde bulunmanın zamanı gelmişti.

“Onun oyun bahçesinde olduğuna hiç şüphe yok,” diye homurdandı. Ardından durdu. “*Çalışma odası*,” diye kendi kendini düzeltti. Onu kimin dinlediğini kim bilebilirdi?

İpek terliklerinin içindeki ayaklarını yere vuruşunu kimin duyup duymadığına aldırmayarak merdivenlerden aşağı indi. Öfkeden köpürmek ve çocuğun izini sürmeye çalışmak, bir gece öncesinden beri ona yıkanma ya da giysisini değiştirme fırsatı vermemişti. Gür siyah saçları örtüsünün dışına taşmıştı. Tutamları arkasında yılan gibi dalgalanıyordu. Burnunun yan tarafını, prenseslere hiç yakışmayan bir tavırla elinin tersiyle kaşıdı. Pazarın sıcak sokaklarında ve Sokak Fareleri Mahallesi’nde terlemiş ve teri kurumuştu; terinin *hâlâ orada olması* ve hemen yıkanarak temizlenmemesi hissi onun için çok yeniydi. Kötü değildi ama yeniydi.

Annesi öldüğünden beri, babasının tüm zamanını geçirdiği dev, havadar “çalışma odasının” kavisli kapılarını hızla açtı. İç çekerek Agrabah’ın dev, kurmalı maketinin bulunduğu masanın yanından geçti. Makedin küçük saati gerçekten çalışıyor, minik güneşlerle ayların günle birlikte doğup batmasını sağlıyordu. Tavandan sarkan, Uzak Doğu’dan getirilmiş ve ejderhalara benzeyen renkli ipek uçurtmalara gözlerini devirerek baktı.

Babasını, uzak Batı’daki bir yerden gelmiş olan yeni oyuncakıyla, karmaşık bir denge oyunuyla oynarken buldu. Yapboz parçalarına benzeyen yontulmuş hayvanların, git-tikçe küçülen boy sırasına göre dikkatle birbirlerinin üstüne yerleştirilmesi gerekiyordu. En altta fare olmalıydı.

O sırada elinde sarı bir ördek tutuyor ve ona kaşlarını çatıyordu.

Babasını ürkütmemeye gayret ederek nazikçe, “Baba,” dedi. Dişlerini sıktı ve sabırsızlığını dizginledi.

“Ah! Yasemin!” dedi Sultan gözleri parlayarak. Tıpkı uzaklardaki dağların tepelerindeki kar kadar beyaz sakalları olan, şişman, yaşlı bir adamdı. Yasemin’in annesiyle evlendiğinde yaşlıydı ama o zamanlar sakallarının beyazlığı, bulutların aynı karanlık dağların üstünde bıraktığı gölgeleri andırıyordu. Yine beyaz olan sarığı pürüzsüz, yuvarlak bir yakut ve pırlıtlı bir tüyle tutturulmuştu. Cübbesinin ucu altın kumaşla donatılmıştı ve kuşağını turkuaz süslüyordu.

Onu içeri davet ederken duraksadı: Prenses'in turkuaz pantolonu toz içindeydi ve ayak bileğinin yanında bir yırtık vardı. Kuşağı eğrilmişti. Bluzu ise biraz dönmüş gibiydi.

"Tatlım, her şey yolunda mı?"

Yasemin derin bir nefes aldı ve en azından yüzünü çevreleyen saçlarını düzeltti.

"Hayır, baba, her şey yolunda *değil*. Dün gece saraydan gizlice sığıştım..."

"Yasemin!" diye azarladı babası.

Yasemin derin bir nefes daha aldı ve devam etti. "Ve Cafer'in muhafızları, pazarda elimi kesilmekten kurtaran bir delikanlıyı yakaladılar."

Sultan gözlerini kırptırdı.

"Cafer," diye tekrar etti Yasemin yavaşça, "muhafızlarına... bir delikanlıyı... yakalattı..."

Sultan, öfkeli bir sultanın haykırışıyla bir babanın feryadı arasında kalan bir ses tonuyla, "*Elin mi kesilecekti?*" dedi.

"Bir yanlış anlamaydı," dedi Yasemin, hâlâ sağlam olan elini çok önemsiz bir durummuş gibi sallayarak. *Büyük bir yanlış anlama*, diye düzeltti, üzerinde bir an düşünerek. *İşlerin o duvarların ardında nasıl yürüdüğünü anlamamak gibi. Para. Yoksulluk. Bir elmanın bedeli.* "Önemli olan nokta, beni kurtarmış olması..."

"Cafer mi?"

Yasemin, en sonunda taşan sabrını artık gizleyemeyerek,

“Hayır, delikanlı,” dedi. “Adımı bilmediğim bir delikanlı, bir satıcının elimi kesmesine engel oldu ve ardından bana Agrabah’ı gezdirdi ve Cafer onu yakalayarak...”

“*Sarayın dışına korumasız mı çıktın?*”

“Büyük olasılıkla Cafer de *bu yüzden* onu yakalattı,” dedi Yasemin sıkmakta olduğu dişlerinin arasından. “Ama o bana zarar vermiyordu, bana yardım ediyordu ve hapsedilmeyi *değil*, ödüllendirilmeyi hak ediyor ama onu bulamıyorum ve bu yüzden endişeliyim.”

Sultan hiçbir şey söylemeden bir an kızına baktı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda, “bir yakalama olduğunu duydım ama Cafer ile bu konu hakkında hemen konuşacağım.”

“*Teşekkür ederim*,” dedi Yasemin başını eğerek.

“Ayrıca, mademki neredeyse elinin kesileceği konusundayız,” diye devam etti Sultan boğazında hafif bir hırıltıyla, “senin yanında korumalar olmadan *saraydan kaçarak... ayrılışını...* konuşalım...”

“Pekâlâ, bunun konu dışı olduğunu düşünüyorum çünkü belli ki Cafer benim her hareketimi takip edebiliyor,” diye hırlayarak karşılık verdi Yasemin.

“Ah! Evet, bunun için Cafer’e teşekkür edeceğimden emin olabilirsiniz.”

“*Niçin* bana teşekkür edeceksiniz Majesteleri?”

Yasemin, serinkanlılıkla odaya giren Cafer’e ters ters baktı. Onu *tüm sabah* her yerde aramıştı ve o şimdi, aniden,

sanki çağrılmış gibi karşısında duruyordu. Her zamanki gibi baştan ayağa siyah ve kırmızıya bürünmüştü, sanki çöl şehri Agrabah'ta yazın ortası değilmiş gibi, cübbesinin ve beyaz dik yakasının üzerine sivri omuzlu pelerinini takmıştı. Topuzunda kötü bakışlı bir kobra başı olan uzun sopasını hafifçe yere vuruyordu. Bu figür bazılarını korkutsa da Yasemin'e biraz abartılı bir saçmalık gibi geliyordu.

En azından, o aptal papağan ortalıkta yoktu.

Böyle tuhaf bir kuşun gösterişli tavırları, başka birinde sevimli durabilirdi. Ama Cafer'in üzerinde kuş, deliliğinin göstergelerinden biriydi. Parlak renkli şey, tüm gün boyunca sık sık onun omzunda oturur, bazen de Yasemin'in babasının memnuniyetle ikram ettiği krakerleri yerdi ve ardından Cafer'in, aksi takdirde tertemiz olan pelerininin arkasına pislerdi. Uzun, beyaz, iğrenç şeritler...

Ne saraydaki ne de şehirdeki hiç kimse bu konuda ağzını açmaya cesaret edebilirdi.

Kim bilir, o sırada hangi pahalı duvar kilimini kemirerek üstüne pisliyordu?

Yasemin kollarını göğsünde kavuşturarak, "*O çocuğa ne yaptın?*" diye sordu.

"Ne?" Cafer, gerçekten de aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Yakaladığın çocuk!"

"Ah! O. Sanırım, şimdiye dek ölmüştür. Ama bundan çok daha önemli bir şey için buraya geldim."

“Ölmüş müdür?”

“Evet, ölmüş. Çöle götürülmüş ve Kraliyet Prensesi’ne elini sürdüğü için infaz edilmiştir ya da her neyse,” dedi Cafer sabırsızca elini sallayarak.

“Sana infaz etme yetkisini kim verdi?” diye sordu Sultan.

Yasemin dinlemekte zorlanıyordu. Çocuğu bir günden az süre boyunca tanımıştı ama isterse yüzünün her ayrıntısını hatırlayabilirdi. Kolayca gülümseyen iri kahverengi gözleri. Dudağının hemen sağ tarafındaki küçük yara izi. Gülerken saçlarının dalgalanışı.

Şimdi hepsi yitip gitmiş, toza dönüşmüştü.

Onun yüzünden.

“*Sessiz ol* seni işe yaramaz, küçük, yaşlı adam. Buraya bir Sokak Faresi’nin kaderini tartışmak için gelmedim,” dedi Cafer.

Yasemin’in babası hiçbir şey söyleyemeden gözlerini ona dikti. *Hiç kimse* Sultan’a böyle davranamazdı. Cafer bile. Yasemin bile.

“Korkarım ki buraya, *sana* saltanatının artık sona erdiğini söylemeye geldim.”

“Sözlerine dikkat et Cafer,” dedi Sultan uyarıcı bir tavırla. “Belli ki bugün kafan yerinde değil. Ama sen bile vatan hainliğiyle suçlanmaktan muaf değilsin. Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki,” dedi Cafer ağır ağır konuşarak, “*saltanatın. Sona. Erdi.* Benimki başlıyor.”

“Açık konuş!” diye bağırdı Sultan. Yüzü kıpkırmızı oldu ve ellerini iki yanında yumruk hâline getirdi.

Yasemin dikkatini vermek için kendini zorladı. Hâlâ delikanlı ile ilgili büyük bir şok içindeydi ama bu durum pek çok açıdan tuhaf görünüyordu.

“*Memnuniyetle,*” dedi Cafer. Çarpıcı bir şekilde pelerini ne uzandı ve...

...ezilmiş, eski bir pirinç lambaya çok benzeyen bir şey çıkardı.

“Bu bir tür şaka mı?” diye sordu Sultan merakla. “Bugün benim doğum günüm mü?”

Başta Yasemin’in de aklı karıştı.

Ardından Yasemin, yaklaşan dehşetin sıcak dikenlerini duyumsayarak durumu anlamaya başladı. Dadıları ona cinin sihri ve çölün derinliklerinde gizlenen şeylerle ilgili masallar anlatmışlardı. Kendisi de efsanelerle ilgili pek çok kitap okumuştı. Lambanın tabanına kazınan yazının ait olduğu dil eskiydi. *Çok* eski...

Yasemin, kendisi de bir masal kahramanı gibi, Cafer’i onun ne yapacağını tam olarak bildiği şeyleri yaparken izledi: Elbise kolunun manşetini çekti ve lambayı ovmaya başladı.

Başta hiçbir şey olmadı.

Yasemin, tutmakta olduğu nefesini serbest bıraktı.

Ardından lambanın ağzından belli belirsiz, mavi bir duman çıkmaya başladı.

Sultan merakla öne eğildi.

“Ah, hayır...” diye fısıldadı Yasemin.

Birdenbire, tıpkı yanan bir kovandan kaçan arılar gibi, lambadan daha yoğun bir duman çıktı. Cafer lambayı vücudundan titizlikle uzak tuttu. Sultan geri sıçradı. Lamba kıvılcımlar saçıp sarsılmaya başladı. İçinden küçük şimşekler çıktı. Bağırmaya başladı.

Ya da *bir şey* bağırmaya başladı.

Lambadan değişken, mavi bir şey çıktı ve tıpkı uçabilen, vahşi bir köpek gibi odanın etrafında dolandı.

Yasemin döndü ve yüzünü örttü.

“YIIIIHUUUUU!”

Çığlık, gittikçe insan sesine dönüştü.

Mavi şerit yavaşladı, olduğu yerde yayıldı... ve bir insan hâlini aldı.

Yarı insan.

Yarısı çok büyük ve mavi renkli bir insandı; altın bir küpesi ve köle bilezikleri vardı. Altın bir sırimla tutturulmuş siyah bir topuz ve sivri uçlu süslü sakalı dışında keldi.

Alt bölümü dumandan oluşuyordu.

Gürleyen bir sesle, “*On bin yıl!*” diye haykırdı. “On bin yıldır lambanın içinde hapistim.”

“Cin,” dedi Cafer yaltakçı bir gülümsemeyle. “Cin, ben...”

Cin daha normal bir sesle gerinip sırtarak, “Ah! Dışarı

çıkmak güzel bir his,” diye devam etti. Kendi etrafında dönerek çevresindeki havayı hissetti. “Masajsız ya da banyo yapmadan on bin yıl geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilir misiniz? Ya da...”

“*Cin*,” diye araya girdi Cafer. “Ben senin efendinim. Sözlerime itaat et.”

“Pekâlâ, işte ne istediğini bilen bir adam,” dedi Cin sahip olduğu azıcık saçını düzelterip kuşağını toplayarak. “Emredin efendim!”

Yasemin kapıdan sıvışmaya yeltendi. Tüm dikkatini, mest olmuş gibi görünen Cin’e vermişti. Bu zor değildi. İnanılmaz derecede *beklenmedik* bir şekilde ortaya çıkmasının yanı sıra, onda onu sempatik kılan bir şey vardı. Cinlerin aşağı yukarı sıradan insanlara –sihirli, eski insanlara– benzediklerini bilmesine rağmen, onların hep sert, asil ve biraz da korkutucu olacağını hayal etmişti. Albenili ve şapşal değil.

Elini kapı tokmağına götürdü.

Tokmak dönmedi.

Yasemin kaşlarını çatı. Kapıyı hafifçe sarstı. *Kilitliydi. Dışarıdan*. Bunda Cafer’in parmağı olmalıydı.

Büyücü, “Senden üç dilek dileme hakkım var, öyle değil mi?” diye sordu. Sözcükler dudaklarından keyifle dökülmüştü.

Cin duruşunu dikleştirdi ve birdenbire bir bilginin cübbesine büründü. Parmaklarıyla ukala ve öğretici bir tavırla vurgulayarak saymaya başladı.

“Kesinlikle. Elbette. Birkaç koşul ve bedel de var.”

“Evet, evet, her neyse,” diye araya girdi Cafer. “Cin, ilk dileğim, en yüksek mevkiye çıkıp sultan olmak.”

Yasemin’in ağzı açık kaldı. Sultan dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Cin onların tepkisini fark ederek hafifçe ıslık çaldı.

“Üzgünüm dostum,” diye mırıldandı Sultan’a. “Bunu kişisel olarak algılama. Görünüşe göre, senin süren doldu.”

Oda mavi bir dumanla karardı. Yasemin pencerenin dışından, gökyüzünün tıpkı bir muson yağmurundan önce olduğu gibi karanıp fırtınalı bir hâl aldığını gördü. Oda tuhaf bir enerjiyle doldu. Yasemin, saç uçlarının yukarı kalktığını hissetti.

Sultan’ın sarığı havaya yükseldi.

“Olamaz! Bu nasıl bir düzenbazlık?” diye sordu Sultan. Yukarı zıplayıp sarığını yakalamaya çalıştı. “Cafer! Sana bu saçmalığa derhâl son vermeni emrediyorum!”

Yasemin dişlerini sıktı. Babası neler olduğunu anlamış gibi değildi. Agrabah’ın yüce hükümdarı olmaya o kadar alışmıştı ki buna engel olabilecek hiçbir şey düşünemiyordu. Hâlâ danışmanına emir verebileceğini sanıyordu.

Kapı tokmağını boş yere bir kez daha çekti. Bir şekilde oradan çıkmalıydı. Cafer’in kalan iki dileği daha vardı ve ülkeyi yönetmeye çoktan başlamıştı. Bundan sonra olacaklar ancak bunun daha kötüsü olabilirdi.

“Evet, *Sultan*. Ama artık yeni bir düzen var,” diyerek alaycı bir şekilde gülümsedi Cafer. “*Benim düzenim.*”

Duman onun ve Sultan'ın çevresinde döndü. Yasemin'in gözlerinin önünde, babası kraliyet beyazı ve altın kumaşından hızla soyuldu. Kısa süre sonra, üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey kalmamıştı.

Cafer, çevresinde dönüp duran dumanın temin ettiği ülkenin en güzel cübbesine bürünürken sırttı.

Yasemin ve Sultan'a, "*Önümd e ğ ilin!*" diye bağırdı. Delice bakan gözlerini Yasemin'e dikmişti.

Kaçış yoktu. Bu kadarı çok açıktı.

Birdenbire Yasemin, kendini pazardaki delikanlının bu durum karşısında ne yapacağını düşünürken buldu. Delikanlının hızlı düşünüp karar vermede doğal bir yetene ğ i vardı ve kıvrak zekâsı sayesinde hayatta kalıyordu. E ğ er olanları kabul eder gibi davranırlarsa bu onlara zaman kazandırır mıydı? Cafer onların numarasını yutar mıydı? Belki de onun dikkatini dağıtıp lambayı kapabilirlerdi...

"Senin önünde *asla* e ğ ilmem, pis *taklitçi!*" diye bağırdı Sultan.

Pekâlâ, bu olasılık da yitip gitmişti. Yasemin çaresizce boynunu büktü.

Cafer'in yüzü öfkeden mosmor oldu. Başka bir zaman olsaydı, Yasemin bu görüntünün keyfini çıkarırdı.

"E ğ er sultanın önünde *e ğ ilmezsen, büyücünün önünde korkarak çömelirsin! Cin!*"

Mavi dumanını bir kuyruk gibi yere vurarak sessizce onları izleyen Cin aniden dikkat kesildi.

“Dünyanın en güçlü büyücüsü olmayı diliyorum!”

Yasemin, adama hakkını daha fazla vermeliydi; deli, gösterişçi ve itici biri olabilirdi ama asla *aptal* değildi. Birdenbire işler *çok daha fazla* zorlaşmıştı.

Cin’in gözleri büyüdü, içlerindeki iyi huylu ifade tamamen yok oldu. Sanki bunun korkunç, çok korkunç bir hata olduğunu anlamıştı. Yapmak üzere olduğu şeyden utanır gibi gözlerini kaçırdı ve bir parmağını Cafer’e yöneltti.

Parmağının ucundan mavi bir duman dalgası ve küçük şimşekler fırladı. Kollarından ve bacaklarından cehennem gibi ateşler çıktı ve Cafer’in gözlerinden içeri girdi. Artık, adam ülkenin beyaz cübbesi içinde değildi ama o kadar siyah bir cübbenin içindeydi ki insan kendini gerçek bir renge değil de boşluğa bakıyor gibi hissediyordu. Sarı tuhaf ve köşeliydi. Kobra başlı değneği canlıymış gibi sürünüyor, ardından da hareketsiz kalarak abanoz uçlu bir şeye dönüşüyordu.

Büyücü, değneğini Yasemin ile babasına yönelterek, *“Ve... Rezilce aşağılama zamanı,”* dedi.

Yasemin kendini yerde, onun önünde diz çökmüş hâlde buldu. Babası bu aşağılamaya ve çıplaklığına anlaşılmaz sözcüklerle zırlayarak itiraz ediyordu.

“Son olarak,” dedi Cafer gelişigüzel bir şekilde, değneğini sıvazlayarak, *“son dileğim.”*

Yasemin kendini sihirli bir şekilde havaya kaldırılırken buldu. Bu hiç de güzel bir duygu değildi. Ayaklarının üstünde yere bırakıldı ve elleri dua eder gibi kavuştu.

“Prenses Yasemin’in beni delice sevmesini diliyorum.”

Odadaki herkes şaşkınlıktan sessizliğe büründü. Cin bile.

Yasemin, boğazından sanki kusacak gibi tuhaf seslerin geldiğini duydu.

“*Hayır!*” diye bağırdı babası öfkeyle.

Cafer alaycı bir şekilde gülümseyerek bekledi.

Yasemin bekledi.

Kendini zihnen yokladı. Daha farklı hissediyor muydu? Cafer için ne hissediyordu?

Kusma isteği geri döndü.

Cafer’in kibirli görünümü gittikçe kafa karışıklığına dönüşmeye başladı.

Cin sessizce öksürdü.

“Bay Tüm Dünyanın En Yüce Büyücüsü’nün sözümü kesmeden önce *söylediğim* gibi -sonsuz güç sizi adabımuâşeret kurallarından muaf tutmuyor Yüce Efendim- üç dileğinizin birkaç koşulu ve bedeli var.”

Havada asılı kaldı, mavi dumanı sakince ileri geri dalgalanıyordu.

Cafer bir şey demedi ama Yasemin ağzının köşesinin sirden seğirmeye başladığını gördü.

“İşte, sihrin temel kuralları sevgili öğrenciler. Dinleyin. Birinci kural: Hiç kimseyi öldüremem. İkinci kural: Birinin diğerini zorla sevmesini sağlayamam.” Cafer’e dik dik baktı ve ardından Yasemin’e nazikçe göz kırptı. “Üçüncü kural:

Ölüleri diriltemem! Gerçi bunun sizi ilgilendireceğinden kuşkuluyum çünkü ‘Korkunç bir hata yaptım, haydi onu diriltelim.’ diyecek tipte biriymiş gibi görünmüyorsunuz.”

Sultan rahatlamış göründü. Kızının yanına gitti ve kolunu tuttu.

Bu, büyük bir rahatlamaydı. Yasemin o an insan görünümüne o korkunç yaratığın aşk kölesi olmaktan daha kötü bir kader düşünemiyordu.

Fakat henüz güvende değillerdi. Cafer, hayal kırıklıklarını olgunlukla karşılayacak biri değildi.

Cafer kendini kontrol altında tutmak için çenesini sıkı.

“Sınırları olan bir cin ne işe yarar ki?” diye homurdandı.

Cin alıngan bir tavırla, “Ama biraz ayıp oluyor...” dedi.

“Size *gerçek gücün* nasıl bir şey olduğunu göstereceğim!

Tut onları Cin!”

Cafer pelerininini yana savurdu ve uzun adınımlarla ileri doğru yürüdü. Birdenbire Yasemin, el bileklerinde ellerini birbirine çeken altın kelepçeler gördü. Babasında da öyle... Cin hızla arkalarına geçti ve Yasemin kendini Cafer’in arkasında, onun peşinden yürürken buldu.

Cin onlara fısıldamak üzere eğildi.

“Üzgünüm. Siz iyi bir çifte benziyorsunuz.”

“*Sultan* benim babam olur,” dedi Yasemin sertçe.

“Ah! Kusuruma bakmayın. Bilirsiniz işte, bu pek olağanüstü bir durum değil; yaşlı krallarla genç kızlar... İkinci bahar durumları yani. Tamamen benim suçum değil.”

“En azından, kendi isteğini olmadan hiç kimseyle evlenmek zorunda kalmayacağım. Cafer ile bile,” dedi Yasemin kasvetle.

“Evet, Bay İntikamcı Pantolon’a yeni fikirler vermeyelim, ne dersiniz?” dedi Cin kurnazca. “Sevmeye zorlamak ile evlenmeye zorlamak arasında hem yasal hem de sihirsel olarak azımsanmayacak bir fark var.”

Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Yasemin çenesini kapattı.

Cafer kraliyet balkonuna doğru devam etti. Bu tuhaf kafile koridorlardan geçerken her şey büyücünün zevkine göre hafif ya da o kadar da hafif olmayan değişimler gösteriyordu. Çiçekler gözden kayboluyor ya da soluyordu. Süs tabloları siyaha dönüşerek ırtık ırtık oluyordu. Üstlerinde yürüdükleri taşlar bile, tıpkı damarlı akikler gibi kararıp parlaklaşıyordu.

Cafer, Halk Balkonu’nun perdesini yırtarcasına açarak dışarı süzüldü. Eliyle diğerlerine işaret etti ve Cin, Yasemin ile babasını da dışarı çıkardı. Birlikte tuhaf bir dördlü oluşturuyorlardı; büyük ölçüde çıplak olan Sultan, mavi Cin, kelepçeli Yasemin ve güçle donatılmış Cafer.

İnsanlar, tıpkı yere düşen bir karpuz parçasına üşüşen karıncalar gibi koşarak aşağıdaki meydanda toplanıyordu. Cafer onları nasıl çağırmıştı? Gökyüzü, yaklaşmakta olan fırtınanın vaadiyle kükrüyor ve şimşekler tepelerinde çakıyordu. Hiç kimsenin isteyerek dışarı çıkacağı türden bir hava değildi.

Cafer gülümsedi. Tek altın dişi tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Değneğini yukarı kaldırdı ve Agrabah'taki *herkesin* bir araya toplanıp susmasını sabırla bekliyor gibi görünüyordu.

"*Agrabah halkı,*" dedi. Bağırmasına rağmen, sesi tüm binalardan yankılanıyordu. "*En sonunda, eski Sultan yüzünden çektiğiniz eziyet sona erdi.*"

Yasemin, babasına doğru kaçamak bir bakış atmadan duramadı. Onun bu suçlamaya nasıl bir tepki vereceğini görmek istiyordu. Sultan biraz şaşırılmış gibiydi. Henüz iki gün önce, Yasemin de aynı tepkiyi verirdi. Ama o zamandan beri, üzerlerine paçavralar geçirmiş, açlıktan ölen çocuklar görmüştü. Yaşamlarını sürdürmek için başka seçenekleri olmadığından hırsızlık yapanların oluşturduğu gruplar görmüştü. Gününü yalnızca çaldıklarını yiyen bir delikanlıyla geçirmişti.

"*Saray muhafızlarının, inanılmaz derecede güçlü bir cinin ve Prenses Yasemin'in desteğiyle... ben; Cafer, Agrabah'ın yeni sultanıyım.*"

Eğer kollarını yukarı kaldırarak bir tezahürat beklediyse hayal kırıklığına uğramıştı. Gözleri bir sağa, bir sola kaydı. Ama paniğe kapılmak yerine, sözlerine devam etti.

"*Ben halkın sultanı olacağım. Onların -sizin- her ihtiyacınıza karşı duyarlı olacağım.*"

Aşağıdaki kalabalıktan birkaç mırıltı duyuldu.

"Bunları daha önce de duyduk," diye bağırıcı biri sesini duyurmak için ellerini ağzının çevresine koyarak.

"Evet!" diye bağırıcı başka biri. "Düğünü hatırlıyor mu-

sun? Yeni hanım sultan bize onlarca yıllık bolluk sözü vermişti!”

Yasemin nefesinin kesildiğini hissetti. Bunu annesi mi söylemişti?

Cafer düşünceli bir şekilde, “*Benim sözümünden şüphe mi ediyorsunuz?*” diye sordu.

Yasemin onun ses tonunu beğenmedi. Aniden, mutlak bir sihir gücüne sahip olmak, büyücüyü ne daha dengeli kılmış ne de vahşi eğilimlerini yatıştırmış gibiydi. Cafer kollarını yeniden kaldırarak kobra başlı değneğini savurdu.

Yasemin ve babası geri çekildi.

“*Sultan olarak ilk icraatım, iyi niyetimi kanıtlamak olacak.*”

Cin’e bir bakış attı. Gelişmelerden dolayı hâlâ biraz şaşkın görünen Cin telaşla parmağını şıklattı.

Bulutlar şimşekle çatırdayarak yarıldı. Yağmur yağmaya başladı.

Bir *altın* yağmuruydu bu.

Gökyüzünden küçük altın paralar düştü ve çatılarla kaldırım taşlarının üstünde tıngırdadı.

Kalabalık heyecanla nefesini tuttu. Ardından insanlar sırtarak yere eğilip para toplamaya, kollarını kaldırarak gökten yağanları yakalamaya başladılar.

İlk telaşları yatıştığında, nihayet tezahüratta bulunmaya başladılar.

“*Çok yaşa, Cafer.*”

Cafer, gerçekten istediği bir şeyi elde etmenin memnuniyetiyle gözle görülür biçimde rahatlamıştı.

Bir an sonra, arkasında duran üçüne doğru döndü. Bir elini eski Sultan'ın göğsüne koydu.

“İşte, görüyor musunuz?” dedi alaycı bir gülümsemeyle.
 “*Gerçek güç* diye buna derler.”

Ardından Sultan'ı balkondan aşağı itti.

Diz Çök, Biraz Saygı Göster

Çölün derinliklerinde, Alaaddin kazıyordu.

Kazıyordu. Kayaları söküyordu. Kaygan moloz ve kum yığınlarını kenara koyuyordu. Tekrar kazıyordu.

Bunu iki gündür yapıyordu.

Daha dayanıksız bir adam pes ederdi.

O kadar susamıştı ki dili şişmişti ve yutkunamıyordu. O kadar açtı ki zorlukla dik duruyordu; kazı işinin çoğunu yere uzanırken yapıyordu. O kadar yorgundu ki *uyumak* ve *uyanık olmak* arasındaki fark neredeyse yok olmak üzereydi.

Lavın derinlerden arada sırada yansıyan kızıl tütrek ışığı dışında, çevresi tam bir karanlıkla kaplıydı. Zaman kavramı tüm anlamını yitirmişti. Alaaddin, uyuduğu takdirde bir daha asla uyanamayacağından korktuğundan çok az uyuyordu.

Ama umut etmekten hiç vazgeçmemişti. Annesinin de

son nefesine kadar mücadele etmesini sağlayan, iyi şeylerin olacağına dair o güçlü inanç Alaaddin'in de damarlarında dolaşıyordu.

Kumların altında, *çok* derinlerde değildi, öyle değil miydi? Ayrıca, uyku hâlinde ya da hareketli olsa da dev taş kaplan hâlâ iskeletini koruyordu, öyle değil miydi? Bu durumda Alaaddin, büyük olasılıkla hâlâ "boğaz"daydı ve o da yüzeye çıkan "ağız"a yakındı. Bu şey o kadar parçalanıp harap olmuştu ki muhtemelen granit derisinin her yerinde delikler açılmıştı...

Öyle değil miydi?

Alaaddin, sonsuz iyimserliğinin yanı sıra, diğer insanların çoğunda olmayan iki şeye daha sahipti:

Bunlardan biri, akıllı bir maymundu.

O, *aslında* yararlı olmuyordu. Ama Abu, Alaaddin'i aklı başında tutuyor ve pes etmemesi için bir neden oluşturmuyordu.

Diğeriye sihirli bir halıydı ve o varlık -şey- *yararlı* oluyordu. Taş yığınlarını özenle yoldan çekiyor ve hatta bazen, sıkışmış bir kayayı yerinden oynatmak için püskülünü kullandırıyordu. Alaaddin dinlenirken halının üzerine kıvrılıyordu ve halının onu hafifçe salladığına yemin edebilirdi.

Ayrıca, çalışırken onu oyalayacak düşünceleri vardı. Bazen o deli, şeytani yaşlı adamı ve onun cinayet girişimini kafa ya takıyordu. Ama Alaaddin intikam duygusuyla kamçılanan biri değildi; bu duygunun, Sokak Fareleri Mahallesi'ndeki

pek çok kişiyi ne büyük yıkımlara uğrattığını görmüştü. Yalnızca nedenini bir türlü anlayamıyordu. Yaşlı adam, istediği o aptal lambayı aldıktan sonra neden Alaaddin'i öldürme ihtiyacı duymuştu? Almak istediğini almıştı ve Alaaddin'in ona ve aptal lambasına ne olduğu umurunda bile değildi. Lambayı ondan almaya kalkışacak hâli yoktu. Bu işin içinde başka bir iş, mağaradan çıkar çıkmaz çözeceği bir sır vardı.

Fakat Alaaddin en çok Prenses Yasemin'i düşünüyordu. Eğer onunla hiç tanışmamış olsaydı, kraliyet muhafızları tarafından hapse atılmayacak, o deli, kötü yaşlı adama aldanmayacak ve şimdi burada, çölün ortasındaki kapkara, boğucu çukuru kazarak dışarı çıkmaya çalışıyor olmayacaktı.

Ve buna rağmen, şimdi de ayısını yapardı.

Prenses'in onunkilere bakan gözlerini düşündü. Onun dilenci çocukları gördüğü andaki gözlerini düşündü. Bir an, onun Alaaddin'in yaşadığı dünyayı anlamaya başladığına tanık olmuştu. Küçük gümüş hançerini tutuşundaki zarif ustalığı gözlerinde canlandırdı. Tıpkı bir savaşçı melek gibi, atadığı sırtın ucunda, gökten yere inişini düşündü.

Tüm bunları düşünmek, ona parmaklarında açılan yaraları ve ağzının içinin, kazmakta olduğu kumlar gibi olduğunu unutturuyordu.

İkinci günün sonunda -ya da belki üçüncü günün ortasıydı; bunu söylemek zordu- Alaaddin sanrılar görmeye başladı.

Yanında, tıpkı kendisi gibi küçük bir yelek giymiş küçük bir maymun olduğunu hayal etti. Ona sihirli bir halının yardım ettiğini ve püsküllerini tıpkı endişeli bir anne tavuk gibi sağa sola salladığını düşledi.

Alaaddin gözlerini ileri dikti ve kazmaya devam etti. Gerçek olmayan şeyler dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramazdı.

Belirsiz bir zaman sonra, bir yerden ışık geldiğini hayal etti. Sarı ışık. *Temiz ışık.*

Birkaç dakika süren kayaları kenara itme ve kumları kazıma faaliyeti, en azından bunun bir sanrı olmadığını ortaya çıkardı. Bir karınca tüneline geniş olmayan küçük bir iğne deliğinden, mağaranın açgözlülükle emdiği güneş ışığı süzülüyordu.

“Güneşi görüyorum!” diye bağırdı Alaaddin arkadaşlarına heyecanla, bir an onların gerçek olmadıklarını unutarak. “Onu görüyorum!”

Gevşek taşları uzaklaştırarak ve aşırı heyecanlanıp bir heyelana yol açmamaya çalışarak daha hızlı kazdı. Maymunla halının da ona yardım ettiklerini hayal ederse çok daha iyi olacaktı.

Birkaç tırnağını daha çaresizlikle parçaladıktan sonra, Alaaddin en sonunda başını ve omuzlarını sokabileceği genişlikte bir delik açmayı başardı. Taşlar daha ileri doğru ha-

reket etmeyi reddettiklerinde düş kırıklığıyla bağırdı. Ölene kadar mağaraya sıkışıp *kalmayacaktı*. Bu olmayacaktı.

Geri kalan gücünün tümünü harcayan son bir itişle birlikte delikten fırlayarak gün ışığına çıktı.

Bir an orada öylece durarak kör edici mavi-beyaz gökyüzüne karşı gözlerini kırıştırdı.

Ardından Alaaddin, öldürücü çöl güneşinin altında deli bir adam gibi kahkahaya boğuldu.

Güneşin yüzündeki sıcaklığı ona *yaşadığını* hissettirdi. Lavın yakıcı alevlerinden çok daha doğaldı. Eğer ölecekse en azından dışarıda, gökyüzüne bakarak ölecekti.

Ama ölmeyecekti...

Abu ve Sihirli Halı yanına, gün ışığına doğru yuvarlandılar.

Nasıl olmuştu da onların varlığından şüphe etmişti?

İkisini de kollarının arasına alarak, "Millet!" diye sevinçle bağırdı. "Siz gerçeksiniz! Hepimiz gerçeğiz! Hem de canlıyız! Haydi, eve gidelim!"

Halı kendini açıp yayıldı ve Alaaddin, başının dönmesine zorlukla engel olarak halının üstüne çıktı. "*Agrabah*. Beni *Agrabah*'a götür."

Halı havaya yükseldi ve doğuya yöneldi.

Tükenmişlik onu ele geçirmekle tehdit etse de Alaaddin gözlerini açık tuttu ve kendini ufukta beliren *Agrabah*'ı görmeye zorladı. Duvarlar çok eskimişti, manzara da hayal edilemeyecek kadar tozluymuştu. Bu, bir rüya değildi.

Çölü onun kötü yaşlı adamla yürüyerek ve at üstünde geçtiklerinden çok daha hızlı geçiyorlardı. Yatıştırıcı rüzgâr Alaaddin'in yüzüne çarpıyordu ve hemen aşağılarındaki altın kum su gibi akıp gidiyordu. Kendini daha iyi hissetmeyi ve bu yolculuğun tadını çıkarmayı dilerdi. Halıyı hafifçe dürtmesiyle onu dönemeçlerden daha hızlı döndürebileceğine ve daha sert dalışlar yaptırabileceğine bahse girerdi. Bu, bir kartala binmek gibiydi...

Halı, develerin su içme duraklarından birinde, belki de gereğinden biraz daha sertçe durarak Alaaddin'in hafifçe savrulup yalaklardan birine düşmesine neden oldu.

Alaaddin sırtarak, "Bana ne anlatmak istiyorsun Halı?" dedi. Parlak su boynundan aşağı süzülüyordu. Abu suyu çoktan bir dikişte içmişti ama Alaaddin yalaktan çıkıp çeşmeye gidinceye kadar bekledi. Kepçeye aldırış etmeyerek kovayı aldı ve o tatlı sıvıyı boğazından aşağı boca etti.

Hâlâ yalnız olduklarını, ancak ağzını elinin tersiyle sildikten sonra fark edebildi. Şüpheyle çevreye bakındı. Çöl boyunca aştıkları uzun, tozlu yoldan sonra buraya ulaşım devalerine su içiren hiçbir kervan yoktu. Su mataralarını doldurduktan ve develerini yolculuğa hazırladıktan sonra buradan ayrılan bir kervan da yoktu. Aç ve bitap düşmüş yolculara hamur işi satan satıcılar yoktu. Yeni gelenleri *kendi* hanlarında konaklamaları için ikna etmeye çalışan ya da *onların* özel alanlarına çadır kuran işportacılar yoktu. Eşya taşımayı ya da

bahşış karşılığında şehirde rehberlik etmeyi teklif eden çocuklar da yoktu.

“Hah,” dedi Alaaddin yavaşça. “Pekâlâ... Haydi, gidip yiyecek bir şey bulalım. Ama göze batmadan.” Parmağını döndürdü ve halı kendini nazikçe sardı. Uçtu ve rahatça Alaaddin’in sol omzuna yerleşti. Abu da sağ omzuna zıpladı. Boş yol boyunca, yapabilecekleri en dikkat çekmeyecek şekilde ilerlemeye başladılar.

Üçü şehrin derinliklerine ilerledikçe sokaklar sessizliğini korudu. Çöl rüzgârı, terk edilmiş ağıllarda, evlerde ve meydanlarda kederle esiyordu. Uzaklardan, Alaaddin’in ne olduğunu çıkaramadığı *bir şeyin* sesi geliyordu. Sanki fırtınadan önce esen sıcak bir esintinin uzaklardan gelen fısıltısı gibi. Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Agrabah, genel olarak sessiz bir şehir değildi. Her zaman bağırان biri olurdu: mallarını satan bir satıcı, kendini reddeden insanlara yalvaran bir paçavra toplayıcısı, çocuklara bağırان anneler, birbirlerine bağırان adamlar. Bunlar nadiren öfke içerirdi; bu diyardaki insanlar böyle iletişim kurarlardı, hepsi buydu.

Alaaddin başının arkasını kaşıdı. Deneyimlerine göre, anlaşılması güç, ürpertici şeyler bir araya geldiğinde kötü bir durum oluştururdu. Tıpkı yıllar önce o gün, şehirdeki tüm kuğularla serçelerin bir anda havalanması gibi. Bu muhteşem bir manzaraydı ancak hemen ardından deprem olmuştu.

Islık çalarak ortalığı sesle kaplama dürtüsüne direndi.

Bir duvarın tepesindeki yalnız bir kedinin miyavlamasıyla yerinden hopladı.

Şehir merkezine varana kadar, insan hayatının izlerine rastlamadı. İnsanlar -görünüşe bakılırsa "geride kalanlar"- ana meydana doğru koşuyorlardı. Saraya doğru.

"Hey dostum," dedi Alaaddin adamlardan birini omzundan tutarak. Bir arkadaşın tutacağından daha sert bir şekilde. "Yangın nerede?"

Adam ona şaşkın, kara gözlerle baktı. "Duymadın mı? Yeni sultan için büyük bir geçit töreni düzenlenecek! Bırak da gideyim, kaçırmak istemiyorum."

"Yeni sultan mı?" diye sordu Alaaddin şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

Adam, "Eskisi gitti! Çok yaşa Cafer!" diye haykırdı ve elini, sanki askerî bir selamlama yapar gibi havaya kaldırdı. Alaaddin'in elinden kurtuldu ve saraya giden yolda hızla yürümeye başladı.

"Gitti mi?" diye tekrar etti Alaaddin şaşkınlıkla. Yalnızca bir hafta önce, Sultan'a ne olduğuna aldırmazdı ya da yönetimin değiştiğine memnun bile olabilirdi. Ne de olsa, yeni birinin yönetimi altında da bundan daha *kötüsü* olamazdı.

Ama ardından Prenses Yasemin ile tanışmıştı.

Sultan, olsa olsa kötü bir şaka olabilirdi ama hâlâ onun babasıydı. Yasemin'in ondan başka kimsesi yoktu.

Ayrıca, babası artık sultan olmadığına göre, şimdi Yasemin'e ne olduğu da bir soru işaretiydi.

Alaaddin, adamla aynı yönde koşmaya başladı. Geçit töreni sırasında en azından birkaç sorusuna yanıt bulacaktı ya da soru soracağı daha fazla insan olacaktı.

Tabii, Yasemin için duyduğu endişe ve merak onu aceleyle terk edilmiş tezgâhlardan bir kaçına dalıp kebab, bazlama ve yarım düzine kayısı yürütmekten alıkoymadı. En son bir şey yemesinin üzerinden en az üç gün geçmişti, yani başının dönmesinin sebebi yalnızca halıyı sürmesi değildi.

Rüzgâr sandığı ses, en sonunda kalabalıktan çıkan mırıltılara dönüştü. Ve sonra da... müzik? Biri... tüm bir koro... şarkı söylüyordu.

Sessizce bir binanın kenarına doğru süründü ve gizlice köşeyi döndü. Ama birinin onu görmesinden endişe duymasına gerek yoktu; kimse ona bakmıyordu.

Tam da Alaaddin'in gizlendiği yerden başlayıp sarayda sona eriyormuş gibi görünen yolda, Agrabah'ın tarihindeki en tuhaf geçit töreni gerçekleşiyordu.

Müzik, kulakları sağır edercesine yüksekti ve aynı anda *her yerden* yükseliyordu. Davullar, düdükler ve Sultan'a sıradan övgülerle birlikte sıra dışı istek ve davetlerde bulunan, rengârenk giysiler giymiş insanlar vardı.

Ama... Görünüşe göre, kalabalıktaki kişilerden en azından bazıları tek başlarına şarkı söylüyorlardı. Sanki bir şekilde, sözleri önceden biliyorlardı. Bu son derece tuhaftı.

Geçit törenindeki şarkıcılar geçtikten sonra, onları bir düzine ateş yiyici ve akrobat takip etti. Bunlar, yüzlerinde aşı-

nı coşkulu sırtışırlar ve gözlerinde alevlerle çevrede hoplayıp zıpladılar. Keskin kılıçları yutup dumanlar üflerlerken, kalabalık da heyecanla onları izliyordu.

Alaaddin, ateş yiyicileri pazarda sık sık izlemişti ve hilelerinin pek çoğunu biliyordu. Ama bunlar gerçekten... ateş soluyor gibi görünüyordu.

Arkalarında, parlak ve siyah tören zırhları giymiş yüz adam, kusursuz biçimde eş zamanlı hareket eden böcekler gibi yürüyordu. Kılıç yerine, sanki cennetin tüm melek savaşçıları geliyor gibi çınlayan, gümüş *sistrumlar* sallıyorlardı.

Ya da belki de cennetten değillerdi. Onların gözlerinde de ateş görünüyordu.

Arkalarında, gökyüzünü yarabilecek kadar keskin görünümli gümüş hançerler oynatan bir insan taburu vardı. İnanılmaz becerilerine rağmen, Alaaddin darbe yenmemek için geri çekildi.

Bunların arkasında, fazla açık seçik giysileriyle dans eden, birkaç düzine kız vardı. Güzel, çekici ve zariflerdi. Hepsi de tuhaf bir şekilde birbirine benziyordu. Kız kardeşler, kuzenler, birbirleriyle yakından akraba kadınlardan oluşan bir harem üyeleri gibi değil. Daha çok onların tavır ve duruşları benzerdi. Onların da yüzlerinde aynı sırtış vardı ve pek gözlerine ulaşmıyordu.

Alaaddin, tıpkı hançerler ve ateş yiyicilerden olduğu gibi, kızlardan da tedirgin oldu.

Hemen arkalarından, Alaaddin'in deneyimli gözlerine sarayın kusursuz bir altın kopyası gibi görünen bir şey ilerliyordu. Onu çeken atların iplerinin gerginliğinden anladığı kadarıyla, bu büyük olasılıkla *saf* altındı. Minyatür balkonlarından, minyatür bir Yasemin de dâhil olmak üzere, küçük biblolar el sallıyordu.

Bunların arkasında, tamı tamına bir hayvanat bahçesi dolusu albino hayvan ilerliyordu. Bu da çok tuhaftı, çünkü bu hayvanların çoğu, yürümeleri için eğitilemezlerdi. Örneğin, timsahlar ve kusursuz bir şekilde sıraya dizilmiş olan tavus kuşları. Birkaç terbiyeci, birkaç kırbaç ve yular da vardı ama tuhaf bir şekilde her şey son derece düzenli görünüyordu.

Bunların ardından filler geliyordu. Normal filler değillerdi. Bunlar kocamandı; denizin öbür tarafındaki batu ormanlarındakilerden bile *çok* daha büyüklerdi. Hepsinin de yetişkin birer insan uzunluğunda, kıvrımlı dişleri vardı. Bazılarının dört dişi vardı. Gözleriye normal bir filinkinden çok daha küçüktü ve kürkleri vardı.

Bunların en büyüğünün tepesinde mücevherlerle süslenmiş, saçaklı bir eyer vardı ve *onun* üstündeyse Cafer oturuyordu. Sultan'ın en yakın danışmanı. Bazılarının Agrabah'taki en korkutucu adam olduğunu söyledikleri kişi.

Resul'ün Alaaddin'in yakalanmasından ve daha sonra zindanlara gönderilmesinden sorumlu olduğunu söylediği adam.

Alaaddin, Cafer'in aşağıda dans eden kızlarla aynı anormal sırtışıya sahip olduğunu gördü. Sol eliyle ona tezahüratta bulunan kalabalığı selamlıyordu. Tezahüratlar ne zaman çoğalsa, gökten altın paralar ve ekmek yağıyordu.

İnsanlar vahşileştiler; çocuklar ve yetişkinler bağışları toplamak için birbirlerini ezdiler.

Alaaddin kaşlarını çatı. Her ne kadar kara büyüyle ilgilendiği yönünde yaygın dedikodular dolaşsa da Cafer'in bu tür güçler sergilediği hiç olmamıştı.

Bunun açıklaması, onun arkasında, korkunç filinin tam üzerinde üzgün üzgün süzülen varlıkta gizli olabilirdi. Çoğunlukla bir adama -mavi bir adama- benziyordu ama diğer yarısı dumandan oluşuyordu.

Bir *cin*.

Cafer kendine bir cin bulmuştu. Alaaddin, onların yalnızca efsanelerde olduğunu düşünürdü. O uyumadan önce annesi ona cinler, ifritler, iblisler ve binlerce yıl önce ölmüş diğer gerçek dışı yaratıklarla ilgili öyküler anlatırdı.

Bu Cin, *ölü* olmayı diler gibiydi. Vücudu öne eğilmişti ve yüzünde çok mutsuz bir ifade vardı. Cafer ne zaman elini oynatsa, Cin üzgün bir şekilde parmağını doğrultuyor, başka bir para ve ekmek yağmuru yağıyor, bunun üzerine kalabalık tezahüratta bulunuyordu.

Alaaddin, Cafer'in neden yalnızca sol elini kaldırdığını görmek için boynunu uzattı.

Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için halının üstüne bindi. İşte, *oradaydı*.

Cafer'in sağ elinde, sanki en değerli malıymış gibi parmaklarını kenetleyerek tuttuğu eski bir pirinç lamba vardı. Onu bir bebek ya da bir avuç mücevher gibi kavramıştı.

Eski bir pirinç lamba mı?

Birdenbire tüm parçalar, Alaaddin'in çöl güneşi yüzünden hâlâ sersem gibi olan başı için fazla hızlı bir biçimde yerine oturmaya başladı.

O kötü, yaşlı adam Cafer'di. Aslında, Alaaddin şimdi doğruca onun yüzüne baktığında aralarındaki benzerlik aşikârdı. Gerekli olan şeyler yalnızca bir takma sakal, cübbe ve şaşırtıcı derecede iyi bir oyunculuk yeteneğiydi. Cafer, özellikle Alaaddin'e lambayı, tıpkı masallardaki gibi Cin'in hapsolduğu lambayı aldirmek için onu sahte iddialarla zindana attırmıştı... Ve cinler dilekleri yerine getirirdi.

O dileklerden biri; Cafer'in sultan yapılması, Agrabah'a egemen olmasına izin verilmesi, halk üzerinde güç kullanması ve bu tuhaf, çok tuhaf geçit törenini düzenlemesi olmalıydı.

Alaaddin, halının onu tekrar gölgelerin ardına gizlemesine izin verdi.

Olaylar gittikçe kafa karıştıran bir hâl alıyordu. Eski Sultan *neredeydi*? Yasemin *neredeydi*? Malıkûm mu edilmişlerdi? Yasemin kaçmış mıydı? Yoksa o... Hayır. Üçüncü olasılığ düşünmeyecekti. Düşünmeyecekti işte.

Dinlenmeye, yeniden taktik belirlemeye ve biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Bununla birlikte, eski sığınağına dönmekte tereddüt ediyordu. Cafer, onun *büyük olasılıkla* çölde öldüğünü düşünüyordu... ama Alaaddin, büyücünün onun ve Yasemin'in daha önce nerede bulunduklarını bilmesinden hoşlanmamıştı. Sanki onları uzaktan izlemişti. Sihir yoluyla. Alaaddin'in kalabalığa karışması, göze görünmeyen bir Sokak Faresi olmaya geri dönmesi gerekiyordu.

Sokak Faresi.

Hımmm...

Sihirli Halı, sanki Alaaddin'in düşünceli hâlini sezmiş gibi boş sokakta yavaşça süzüldü. Abu sorgularcasına ciyakladı.

“Sanırım bazı eski dostları ziyaret etmemin zamanı geldi,” diye karar verdi Alaaddin. “Halı, Sokak Fareleri'nin inine gidiyoruz!”

“Tabii, öncelikle beni öldürmezlerse,” diye mırıldanarak ekledi.

Cafer'in Planları, Cin'in Kaderi

Beyaz, sıcak güneşin altında pişen şehirdeki insanlar, Agrabah'ın şimdiye dek gördüğü en büyük eğlenceden evlerine yalpalayarak dönüyorlardı.

Sarayda, Yasemin tek başına yatağına uzanmış, ağlamaya çalışıyordu.

Tabii, *tamamen* yalnız değildi; Raja da onunla birlikteydi. Kaplanının gür, kalın kürkünü okşuyor, yüzünü kürkünün içine gömüyordu. Onun yumuşaklığı, onu başka hiçbir şeyin rahatlatamadığı kadar çok rahatlatıyordu.

Tam da babasının... yalnızca babası olmadığını kabullenmeye başlamıştı. Babası, insanca başarısızlıkları olan bir insandı da. Yasemin, onu aynı anda hem sevmeyi, hem yargılamayı hem de kabullenmeyi nasıl başaracağını çözmeye başlamıştı.

Şimdiyse, o ölmüştü.

Her yerde kalıkahasını duyuyor, yüzünü görüyordu. Eğer gözlerini kapatıp başını Raja'nın kürküne gömerse ve büyük bir gayret gösterirse, tüm bunlar yalnızca korkunç bir rüyaymış gibi davranabiliyordu. Babası orada bir yerlerde oyuncaklarıyla oynuyordu. Kısa süre sonra onu görmek için yanına gelecekti.

Arada sırada başını kaldırıp umutla yukarı bakıyordu.

Ama tabii, babası orada değildi. Sonsuza dek gitmişti.

Biri kapıya vurdu.

Raja kükredi.

Yasemin'in doğrulmaya, "Defol!" diye bağırmaya ya da Cafer içeri süzülerek girmeden önce kendini toparlamaya zamanı olmadı. Zavallı Cin, tıpkı tasmalı bir köpek gibi onu takip ediyordu. Yasemin'e hafifçe gülümsedi.

Raja, Cafer'e dişlerini gösterdi.

Cin parmaklarını şıklattı ve kedi otu gibi kokan dolgu bir oyuncak fare havada zıplayarak belirdi. Raja'nın dikkati hemen dağıldı ve büyük patileriyle fareyi kovalamaya başladı. Yasemin ona minnettarlık dolu bir bakış attı. Kendisini ısırması durumunda, Cafer'in Yasemin'in sevgili evcil hayvanını toza çevireceğini ikisi de biliyordu.

Cafer o yaltakçı ve "neşeli" sesiyle, "Merhaba tatlım," dedi. "Bugün biraz bitkin görünüyorsun. Güzellik uykunu alabildin mi?"

“Babamı öldürdün,” dedi Yasemin boğukça.

“Ah! Bu seni hâlâ rahatsız mı ediyor? Unut gitsin.” Düşünceli, hatta neredeyse kaygılı görünüyordu. “Eğer istersen, sana bunu *unutturabilirim...*”

“Hayır!” diye haykırdı Yasemin.

“Tamam o zaman.” Cafer sırttı. Yasemin’in yatağının yanına geldi ve *gerçekten de onun yanına oturdu*. Ne cüretle onun en özel mekânını işgal edebilirdi! Şimdi, tüm çarşaları yıkamak ve ardından yakmak zorundaydı. “Yalnızca seninle evlenecek ve taht üzerindeki hakkımı sağlamlaştıracak olmaktan ne büyük bir *memnuniyet* duyduğumu bir kez daha söylemek için uğradım.”

“Tahta çoktan sahip oldun,” dedi Yasemin kayıtsızca. “Neden bana ihtiyaç duyuyorsun? Bırak gideyim. Ya da beni öldür. Her neyse işte... Seninle evlenmeme ihtiyacın yok. İsteddiğini zor kullanarak aldın.”

Cafer yorgunlukla iç çekip Yasemin’in dizini okşayarak, “Aslında sana katılıyorum, normal şartlarda bu benim için yeterli olurdu,” dedi. Yasemin’in teni, onun dokunuşunun altında karıncalandı. “Ama iş geleneklere... tarihe... dine... ve *kamuoyu görüşüne* geldiğinde, dünyanın en güçlü büyücüsünün bile yapamayacağı şeyler vardır. Bu, gerçekten en kolay yol. Rastgele seçilmiş, tahtı miras yoluyla devralacak bir prensle evlenecektin zaten. Bari o ben olayım.”

“Ben asla...”

“Ah, evet, evlenecektin,” diye homurdandı Cafer. “Baban senin üstüne titriyordu ama en sonunda *geleneye* boyun eğmek zorunda kalacaktı. *Kanuna*. O bir korkaktı. Ve sen de taşınır bir mal gibi en az nefret ettiğin prense devredilecektin. İnan bana güzelim, değersiz hissettirilmenin, bir başkasının mülkü gibi görülmenin nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Ama ne yazık ki sen Kraliyet Prensesisin, ben de Sultan’ım. tahtı sağlamlaştırmak için senin yardımına ihtiyacım var ve senin bunda da söz hakkın yok.”

“Eğer ‘dünyanın en güçlü büyücüsü’ olsaydım söz hakkım olurdu,” diye homurdandı Yasemin.

Cafer kahkahayı patlattı ve bunun kötücül bir kahkaha olması hiç şaşırtıcı değildi. “O yolda ilerlemek için gerekenleri yapmayı göze alacağından emin değilim. Bundan korkmuyorum. Endişelenme Prenses Yasemin. Zamanla beni seveceksin.”

Yasemin sıkıdığı dişlerinin arasından, “Seni. *Asla*. Sevme-yeceğim,” diye tısladı. “Yoksa kara büyü alanında yaptığın son deneyler, seni benim durumumla ilgili ikna etmekte başarısız mı oldu?”

Cafer’in tıpkı budala bir ergen –gerçi insan etiyle sarılı bir kitaptan akıl alan bir ergen– gibi yaptığı “hipnotik el kol işaretleri” yüzünden hâlâ gözleri acıyordu.

Onun küçümsemesi Cafer’i biraz bile etkilemedi.

“Pekâlâ,” dedi, “Cin senin beni sevmeni sağlayamamış

olabilir -ne de olsa kendisi zayıf bir budala ve ben de şimdilik başarısız olmuş olabilirim ama başka... yollar... da var.” Gözleri uzaklara daldı. “Ona... ve bana engel olan acınası sihir kurallarını çok yakında *bozacağım*. Ardından, kendi kurallarımı yürürlüğe geçirmek için ölüleri mezarlarından dirilteceğim. Sonra da parmağımı bir şıklatışta bana karşı gelen herkesi öldüreceğim. En sonunda da yalnızca senin değil, *Agrabah'taki herkesin* beni sevmesini sağlayacağım!”

Odadaki hiç kimseye ya da hiçbir şeye dikkat etmiyordu, şimdi deli bir adam gibi bağırmaya başlamış ve gözlerini boşluğa dikmişti. Kobra değneğini tutmayan eli, pençeli bir yumruğa dönüşmüştü.

Yasemin bu dönüşümü dehşet içinde, Cin ise boyun eğerek izledi.

Raja bile başını oyuncağından kaldırıp bu kadar tuhaf davranan insana bakmıştı. Boğazının gerisinden hafif bir homurtu çıktı.

Cafer göz ucuyla kaplana baktı. Onu esir alan krizin etkisinden kurtulmuş gibi görünerek omuzlarını indirip ellerini gevşetti. Her zamanki art niyetli ve kibirli yüz ifadesini takındı.

Ardından parmaklarını şıklattı.

Raja, sanki bir dev onu kaldırıp atmış gibi odanın bir ucundan diğerine uçtu. Kaplan en uzaktaki duvara kafa üstü çakıldı ve tıpkı cansız bir kemik yığını gibi yere düştü.

Yasemin, “Raja!” diye haykırdı. Hemen onun yanına koştu.

Raja sersemlemiş bir şekilde başını kaldırdı. Hafif miyav-lama sesleri çıkarıyordu, yaralanmış ve aklı karışmıştı. Yase-min onun boynuna sarıldı.

“Henüz *sevgi* göremesem de en azından korku ve saygı göreceğim,” diye hırladı Cafer. “Bir kaplanın kuvveti, şimdi kullandığım sihrin yanında *hiç* kalır. Bunu hatırlarsan iyi edersin.”

Yasemin, Raja’nın kulağına fısıldadı ve boynunu okşadı. Sol gözünün üzerinde siyah, kanlı bir yara vardı ve kulak-larından birinin ardında dev bir yumru oluşuyordu. Ancak birkaç denemeden sonra ayağa kalkabildi ve belirsizce sağa sola sendeledi.

Cin onun acısını paylaşarak başını iki yana salladı.

“Sen bir canavarsın Cafer,” diye tısladı Yasemin.

“Daha bir şey görmedin,” diye cevaben tısladı Cafer.

Ardından o ince, kapalı dudaklı, gözlerine değil kulak-larına ulaşan gülümsemesini takındı. Kollarıyla geniş bir şe-kilde işaret ederek Cin’e doğru yürüdü. “Aslında buraya *çok daha* mutlu bir nedenden ötürü gelmiştim. Cin, benim utan-gaç gelinim için dünyanın en muhteşem gelinliğini yaratma-nı istiyorum! İkimiz birleşerek tek vücut olduğumuzda, tüm dünya bize korku ve merakla bakmalı!”

“Bunun özel bir tören olacağını sanıyordum,” dedi Cin ilgisizce.

Cafer onu duymazlıktan geldi. “Siz ikinizi yalnız bırakayım... Gelini düğünden önce gelinlikle görmek uğursuzluk getirirmiş...” Parmaklarını salladı ve simsiyah kobra değneğini yürüdükçe yere vurarak odadan hızla çıktı. Ardından kapılar sihirli bir şekilde kapandı.

Raja miyavlayarak inledi.

Yasemin, Cin’e dik dik baktı.

Cin, birdenbire terzi kılığına bürünmüştü. Dudaklarının arasında iğneler vardı ve Yasemin’in başından ayaklarına kadar bir kurdele germiştı.

“Ölçülerinizi... bildiğinizi sanmıyorum,” dedi zayıf bir sesle.

Bunun üzerine, Yasemin’in sabrı taşıtı.

“*Bunu nasıl yapabilirsin?*” diye sordu Yasemin çığlık atacak raddeye gelerek. Son bir haftadır içinde biriken öfke patlamak ve onu ele geçirmek üzereydi. Raja’yı kucakladığı yerden kalktı ve patlamamaya çalışarak odada volta atmaya başladı. Titreyen kollarını hareketsiz tutmaya gayret ederek onları göğsünün üstünde kavuşturdu.

Cin özür dilercesine omuz silkti.

“Lamba onda. Güç onda. Buyruğunu yerine getirmek zorundayım. Bu yüzden, ‘Dileğiniz nedir efendim?’ diyorum. Yoksa bunu kaçırdın mı?”

“Dünyanın *en kötü* insanını, dünyanın en güçlü büyücüsüne dönüştürdün! O bir deli! Agrabah kaderine terk edildi!

Ve ben onunla evlenmek zorundayım! Ama senin *umurunda değil*, öyle mi?”

“Tabii ki umurumda. Umurumda olmadığını mı sanıyorsun? Kibirli bir küçük prensese göre pek kötü biri gibi görünmüyorsun ve evet, ben de şehrin korkunç bir kâbusa gömülmek üzere olduğunu düşünüyorum. *Ama* -bu sözlerime dikkat et- *o ne söylerse yapmak zorundayım.*”

Yasemin bir şey söylemek için ağzını açtı ama Cin onu dinlemiyordu. Anıların içinde kaybolmuş bir şekilde boşluğa bakıyordu.

“Bir zamanlar bir efendim vardı. *İyi* bir adamdı. Şunu istedi... Bunu duymaya hazır mısın? Daha büyük bir koyun sürüsü ve bir *ev*. Bir kulübesi vardı. Bir ev istedi. Ona ev verdim. Koyun da... ve söylemeliyim ki daha büyük bir koyun sürüsüne sahip bir erkekle evlenmeye can atan bir eş. Orada kuralları çiğnemedim. Yapmak zorunda olduğum tek şey, onu bulmaktı. Üç güzel dilek diledi ve benim gitmeme memnuniyetle izin verdi. Hepsi böyle alçakgönüllü olmalı.”

“*Kes!*” diye ciyakladı Yasemin. “Şakalarını ve aptal öykülerini anlatmayı kes! Burada söz konusu olan benim *hayatım* -Raja’nın hayatı- ve Agrabah’taki herkesin hayatı. Sen ise bunu şaka olarak görüyorsun! Çok *gülünçsün!*”

“*Ben mi gülüncüm?*” diye homurdandı Cin.

Mavi duman ölkeyle bulandı. Cin, onun tepesinde yükselene kadar büyüdü. Yasemin korkudan sinmemeye çalıştı. Oda kara bulutlarla doldu ve bulutların etrafında küçük şimşekler çaktı.

“Anlattıklarımın doğru sonucu çıkardığınızı *sanmıyorum Majesteleri*. Ben. Kapana. Kısıldım. Ben, *on bin yıldır* bir lambanın içine hapsedilmiş, yaşayan, düşünen, duygulu bir varlığım. Yalnızca sizin gibi *gülünç* insanların açgözlü, dengesiz isteklerini yerine getirmek için serbest bırakılan bir varlık. *Sen* bu koşullar altında o kadar uzun süre çıldırmadan durabileceğini düşünüyor musun?”

Yasemin hiç bu açıdan düşünmemişti. Cinler yalnızca... lambalara hapsedilen ve dileklerinizi gerçekleştirmelerini beklediğiniz sihirli varlıklardan başka bir şey değillerdi. Onları hiç birer *birey* olarak düşünmemişti. Onlar masallarda hiç *birey* olmamışlardı. Yalnızca kendilerine söylenenleri yapmışlardı.

Cin’in söyleyecekleri henüz bitmemişti.

“Daha fazlasını da söyleyeyim mi? *Tüm halkım göçüp gitti*. Cin ırkı öldü. Bu dünyadan yok oldular. Tamamen. Evet, *bu*, geçtiğimiz on bin yıllık zaman diliminde oldu. Bu gerçekleştiğinde *bir lambanın* içinde olduğumdan, tam olarak ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek kalan benim. Yani, bu dünyada tek başımayım ve biraz *sihirle* özgür kalmayı başarmış olmama rağmen, ne gideceğim bir evim ne de göreceğim biri kaldı.

Ah, evet, bu küçük ayrıntı da mı Majestelerinin dikkatinden kaçtı? ‘Serbest kalmak’ ayrıntısı?” Cin kollarını Yasemin’in yüzüne doğru salladı. Yasemin, burnunu kıracak kadar yakınına gelen altın bilekliklerden uzaklaşmamaya çalıştı. “Esaret. Bunlar *kelepçe*, tatlı yanak. Ama... sen bundan ne anlarsın ki?”

Cin birdenbire tükenmiş gibi göründü. Fiziksel olarak küçüldü. Aynı anda hem kendi içine kapanmış hem de Yasemin'den uzaklaşmış görünüyordu. "Sen, insanların arasında bir prensessin. *Kapana kısılmış* gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu nereden bileceksin?"

Yasemin derin bir iç çekti. İleri doğru yürüdü ve Cin'in koluna, kelepçesinin hemen üzerine elini koydu.

"Cin." Başını kaldırdı ve onun bir boğanınkinden daha büyük, mavinin vahşi bir tonundaki kafasının üzerindeki gözlerine baktı. Onu bir insan -hayır, bir *birey*- olarak görmeye çalışmak zordu ama bunu denemek zorundaydı. "Durumunu anlamadığım için *çok üzgünüm*. Cinlerin gerçekten nasıl yaşadıklarıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ya da bir zamanlar nasıl yaşadıklarıyla. Senin de söylediğin gibi ben kibirli, küçük bir prensesim. Bir aptalım. Bunları nereden bileceğim ki?"

Cin, söylediklerine pişman olmuş gibi görünmeye başladı ama Yasemin başını iki yana sallayarak onu durdurdu.

"Benden yüz kat daha uzun süre yaşamışsın... Seni yargılamam çok kaba ve küstahça bir hareketti. *Büyükbaba*," diye ekledi, gözlerinde bir pırıltıyla.

"Bak, şimdi..."

"Ama *kapana kısılmak* konusunu konuşuyorsak... sen ve Cafer ile birlikte tüm bu olaylar başlamadan önce, Cafer'in de gayet güzel bir şekilde belirttiği üzere, babam beni en az nefret ettiğim prence devredecekti. Sonra da benim görevim, erkek bir mirasçı dünyaya getirinceye kadar durmadan çocuk doğur-

mak olacaktı. Çocuğumu doğururken ölmezsem tabii. Kırk yaşımı görsem şanslı olacaktım ve bu da on bin yıldan çok daha kısa bir ömür demek. Ayrıca şimdi de kendi odama kilitlenmiş, nefret ettiğim ve kendisini sevmemi sağlayacak ya da beyinsiz bir kuklaya çevirecek bir sihir bulmadığı takdirde hayatımın geri kalanı boyunca nefret edeceğim bir erkekle evlenmeyi bekliyorum. Eğer bu *kapana kısılmak* değilse nedir?”

Cin uzun bir an boyunca ona sessizce baktı.

“Özrün kabul edildi,” dedi sonunda. Bunu söylerken *şaka yapmadığı* belliydi. Ama Yasemin onun yabani siyah gözlerinden kendisini anladığını görebiliyordu.

Yasemin, birdenbire tüm enerjisinin –tüm korkunun, üzüntünün ve öfkenin– üzerinden akıp gittiğini hissetti. Olabildiğince zarafetle yatağına çökmeye gayret etti ve gözlerini ovuşturdu. Kendisiyle aynı durumda ve tıpkı onun gibi güçsüz bir yoldaşı vardı. Birbirlerini anlamaktan başka ellerinden bir şey gelmezdi. Bu nasıl bir kazançtı?

Şimdilik yetinmek zorunda olduğum bir kazanç, diye düşündü Yasemin.

“Tüm cin ırkı mı? Tıpkı efsanelerdeki gibi mi?” diye sordu yorgun ama merakla. Raja yatağa çıkarak onun yanına oturdu. Yasemin onun başını okşadı ve uyku öncesi masalı dinlemeye hazırlanır gibi, onun sert ve ılık sırtının üstüne uzandı.

“Evet. Biz de siz insanlar gibiydik,” dedi Cin özlemle. “Yani, tam olarak sizin gibi değil. *Sizin* tanımınıza göre he-

pimiz sihirliydik ama bu *bizim* için normaldi. Ayrıca, siz insanlar gibi birbirimize benzemiyorduk. Benim karım mordu ve...”

Şaşkınlıktan nefesi kesilip oturduğu yerde doğrulan Yasemin, “*Karın* mı?” diye sordu.

“Evet. O da öldü,” dedi Cin üzüntüyle. Parmaklarını şıklatmasıyla bir gümüş ayna belirdi ve aralarında durarak havada süzölmeye başladı. Odayı yansıtmak yerine, sırttan mor bir kız gösterdi. Kulaklarının arkasında küçük boynuzlara benzeyen şeyler ve ayaklarında da pençeler vardı.

Yasemin daha yakından baktığında, bunun yalnızca efsanevi bir varlık değil; bir zamanlar yaşamış, Cin’le evlenmiş ve bir cin için normal bir hayat neyse onu yaşamış bir kadın olduğunu kendi kendine hatırlattı. Görüntüye odaklandıkça o morun ardındaki kişiyi görmeye başladı: çok kahkaha atmaktan meydana gelen gözlerinin çevresindeki hafif çizgiler, burnunun üzerini kaplayan koyu mor renkli çiller, kaşlarının arasında onları çatmaktan kaynaklanan izler. Bir süredir evli ve hayatlarından memnun olan insanların edindikleri türde yuvarlak bir göbek ve kollar.

Yasemin basmakalıp bir sıfat olan “güzel” sözcüğünü kullanmamaya özen göstererek, “Mutlu görünüyor,” dedi. Ayrıca boynuzları da...

“Evet, doğru çünkü o sırada bana bağırmıyordu ya da bir şeyler fırlatmıyordu,” dedi Cin şefkatle. “Şaka yapıyo-

rum. Kavga ederdik ama birbirimizi severdik. Hem de çok.” Resme bir öpücük gönderdi ve resim mavi dumanın içinde gözden kayboldu.

“Ne... oldu?”

“Aman, bilirsin işte.” Cin ilgisizce elini salladı. “Hep aynı hikâye. Dünyanın sonuyla ilgili karanlık kehanetler. *Bizim* dünyamızdan söz ediyorum. Cinler için zaman tükeniyordu. İnsanların Çağı başlıyordu. Genç ve açgözlü bir cin, çevresindekilerden biraz daha fazla güce sahip oldu ve bunu daha da fazla güce sahip olmak için kullandı. Dünyamızı kurtarmak için. ‘Bunu karım ve çocuklarım için yapıyorum,’ hikâyesi. Anlıyor musun?”

“Senin çocukların da mı vardı?”

“Hayır, böyle bir deyiş vardır. Burada sana bir hikâye anlatıyorum tatlı yanak. Senin için bir sakıncası var mı? Her neyse, uzun lafın kısası, sonsuz güce giden en hızlı yol... sonsuz dileklerdir, öyle değil mi? Eğer sınırları aşmamayı bilirsen dilek evrendeki en güçlü şeydir. Bunun üzerine, ben de siz insanların ‘cin’ dediği, dünyadaki en güçlü şeyce dönüşmek için gereken yolu izledim.

Ama küçük bir sorun vardı. İşin bedelini tam olarak anlayamıştım: Kendi dileklerini gerçekleştiremiyordun. Evrenin her şeyi dengede tutabilmek için bazı yöntemleri vardır. Ve evet, ben de bir üstün sihirler öğrencisi olarak bunu daha iyi kavramalıydım. Tüm bunların üzerinde bir güce sahip ol-

duğumu sandım ve bam! Güm! İşte, buradayım. On bin yıl sonra bile hâlâ kibrimin bedelini ödüyorum. Cinler ise hâlâ ölü. Dedikleri gibi, *hikâyenin sonu.*”

Yasemin sessiz kaldı. Düşünecek çok şey vardı. Tamamen yitip gitmiş bir ırk, bunu durdurmaya çalışıp başarılı olamayan bir adam. Cin’in hikâyesi üzücü ve korkunçtu.

Ayrıca, onun sınırsız gücü arama nedeninin *bir açıdan* halkını kurtarma isteği olduğu gerçeği dikkate alınmazsa, onun ve Cafer’in yolları arasındaki benzerlikler de *neredeyse* görülebilirdi.

Cin, yine de herkesi kaybetmişti ve kendini lambaya hapsederek açgözlü Cafer’in sınırsız güce kavuşması için gerekli ortamı hazırlamıştı. Bu, hiç sona ermeyen bir açgözlülük, güç ve çılgınlık döngüsü gibiydi...

...Ve mutsuz sonlar.

Evrenin dengeyi korumak için korkunç bir yolu olduğu kesin, diye düşündü Yasemin. Tabii dengeyi bu yolla korumaya çalışıyorsa.

Yasemin, Agrabah’ın sonunun da cinler imparatorluğu gibi olacağı düşüncesiyle ürperdi: unutulmuş ve efsanevi.

“Pekâlâ... yine uzun lafın kısası; eğer yapabilseydim sana hemen yardım ederdim,” dedi Cin nazikçe. “Ama şimdilik elimden gelen tek şey bu.”

Parmağını üzgün üzgün yukarıdan aşağı salladı. Parmağının ucundan beyaz bir duman çıktı ve ipek bir ipliğe dönüştü.

İplik yükselip alçaldı ve ardından kendi çevresinde dönmeye başladı. Gittikçe hızlanarak ucu bir iğne gibi keskinleşti ve altın renkli bir görünüm aldı. Ortaya bir silüet çıkıyor, birbirleri üzerine binen kumaşların fısıltısı gittikçe yükseliyordu.

Yasemin, havada bir elbisenin belirmesini büyülenmiş bir şekilde izledi.

Bu, dünyanın gördüğü en muhteşem elbise *değildi*. Doğal, griye çalan beyazlıktaydı; sert iplikler o kadar gevşekçe dokunmuştu ki bir ağ örgüsünün katmanlarına benziyordu. Normal kollar yerine, malzeme bir kez omuzlarda, bir kez dirseklerde, bir kez de bileklerde toplanıyor, yere doğru dökülüyor ve kolun büyük bir bölümünü ortaya çıkarıyordu. Rozetler, nakışlar, kumaşa dikilmiş minik aynalar, inciler; hiçbir süsleme ya da mücevher yoktu. Eteği, ayak bileklerinin çok üzerinde sona eriyordu.

Yasemin ayağa kalkıp elbiseyi kendisine yaklaştırarak, “Güzel,” dedi. Üzerinde nasıl duracağını merak etmişti. Kendi çevresinde döndüğünde, elbisenin katları ortaya çıktı. Bu, dans etmek için *kusursuz* bir elbiseydi.

Cin kederle, “Bu, eşimin düğünümüzde giydiği gelinlikti,” dedi.

Döndü ve odadan bir duman bulutu eşliğinde, neredeyse kapıyı açmaya bile gerek duymadan ayrıldı.

Yasemin, elbiseyi elinde tutmaya devam ederek Cin’in gidişini izledi. Nedense elbiseyi daha sıkı kavramıştı. Tırna-

ğının güzel kumaşa zarar vermemesi için gevşeyip rahatlamak zorundaydı.

Yatakta ağlamaya artık son verecekti.

O, Kraliyet Prensesi'ydi. Öyle davranmaya başlamalıydı. Kapana kısıldığından, bir adamdan başka bir adama devredildiğinden bahsetmeye son vermeliydi. *Rol yapmaya* başlamalıydı.

Kahramanlığa başlamalıydı.

Sokak Fareleri

Halı boş sokakta uçu. Alaaddin ayakta duruyor, köşeleri hızla dönerlerken bile dengede kalmak için kollarına neredeyse hiç gerek duymuyordu. Bir kez daha onun *gerçekte neler yapabileceğini* görecekt zamana sahip olmayı diledi ama Sokak Fareleri Mahallesi'nde onu daha önemli şeyler bekliyordu.

Yasemin'in gördüğü bölge korkutucuysa, Alaaddin'in ilerlediği mahalleler büsbütün tehlikeliydi.

Yüksek, eski binalar birbirlerinin üzerine devrilmişti ve tepedeki güneşi kapatmıştı. Sokaklar öğle vaktinde gölge içindedi. Aslında bu, güneşin bunaltıcı etkisini engelliyordu ama her yeri tuhaf ve sıcak bir alacakaranlığın kaplamasına yol açıyordu. Gizlenecek *pek çok* yer vardı. İssız evlerin kapkara pencereleri, boş göz çukurlarına benziyordu. Gaddarca kırılmış heykeller ve

ufalanan tuğla yığınları, buranın eski bir savaş bölgesi olduğu izlenimini veriyordu. Açık olan tek yer, şehir duvarlarının içindeki birkaç mezarlıktan biriydi. Ürkütücü, dik uçlu taşları, her yöne bakan kırık dişler gibi duruyordu.

Tüm yer yalnızlık ve çaresizlikle kaplıydı... ama aynı zamanda, görülmeyen biri ya da bir şey tarafından sürekli izlendiğiniz hissine kapılıyordunuz.

Görünürdeki insanların ise sinsî bakışları vardı ve dolandırıcı oldukları belliydi. Alaaddin, diğerlerine tıpatıp benzeyen, terk edilmiş bir binanın önünde halıdan indi. Artık rutinlerine alışan halı, kendini sararak Alaaddin'in omzuna attı.

Alaaddin'in buraya son gelişinin üzerinden kelimenin tam anlamıyla *yıllar* geçmişti. Tozlu eşiğe dikkatle adım atmadan önce, buranın neredeyse tamamen hatırladığı gibi olduğunu gördü. Penceresiz odaların zifiri karanlıkta kalmış olması gerekse de duvarlardaki tuhaf bir şekilde kullanışlı çatlaklar ve gevşek taşlar bazı gerekli şeyleri aydınlatıyordu. Buradaki kapı girişini, oradaki merdivenleri ve *şuradaki* tehlikeli bubi tuzağını...

...Alaaddin'in adım atmadan önce son anda hatırladığı, onu aniden bir tavşan gibi paketleyerek havaya fırlatacak bubi tuzağı.

Rahatlayarak titretici, derin bir nefes veren Alaaddin, bina boyunca daha dikkatle ilerleyerek arka odalardan birine girdi. Üçer üçer saydı ve kaldırması gereken doğru tahtayı

bularak eski bir kileri ortaya çıkardı. Oraya indiğinde, akrep yuvasına benzeyen bir yerden sakındı ve kilden yapılma, eski, kırık bir küpün arkasından dolandı. En sonunda karanlık, eğik bir tünelin içine zıpladı ve üstünden kolayca sörf yaparak indiği kaygan bir metal kızağın üstüne ayak bastı.

Aşağıda onu memnuniyetle hatırladığı, Harikalar Mağarası'nın yanında çok küçük kalan bir mağara karşıladı. Panik yapmamaya çalıştı, birkaç kez yutkundu ve iki mağara arasındaki farkları çaresizce ayırt etmeye çabaladı. Bu daha küçüktü ve harikalarla dolu değildi ama titreşen, düzinelerce gaz lambasıyla ve ışıldayan gözlerle doluydu.

“Buradaki yeriniz hâlâ güzel.” Alaaddin, sesinin çatallaşmasını önlemeye çalışarak ağır ağır konuşmuştu. “Hiçbir şey yapmamanızı beğendim.”

“*Alaaddin.*”

Morgiana'nın minyon, sıkı kaslı ve çok tanıdık bedeni gölgelerden çıktı. Alaaddin'in onu son gördüğünden farklı giyinmişti; siyah bir harem pantolonunu kemerle beline sıkıca sarmıştı. Böylece kalçalarının her vuruşuyla hareket ediyordu. Genellikle diyaframını ve kollarını gözler önüne seren dar bir üst giyerdi ama şimdi, saçının kapkara buklelerini bağlayan tokayla aynı kumaştan yapılmış, bol bir siyah gömlek giymişti.

Normalde asil bir duruşu olan kemerli burnu, sanki kötü bir koku almış gibi kırışmış, iri dudakları büzüşmüştü. Gülmüşünde yanağında beliren gamzesi artık yoktu.

“Seni akşam yemeğine davet ettiğimi hatırlamıyorum,” dedi.

“Yakınlardaydım, o yüzden şöyle bir uğrayayım dedim,” diye şaka yaptı Alaaddin. “Yemekte ne var?”

“Alaaddin!” Duban, yüzünde çok daha içten bir gülümsemeyle ortaya çıktı ama gülümsemesi, eski dostuyla ilgili bir şey hatırlamış gibi hemen solup gitti. Hırsız, tepeden tırnağa eskiden olduğu gibi görünüyordu; yalnızca biraz daha uzun boyluydu. Bedeni kare biçiminde, tıknaz yapılydı, şaşırtıcı şekilde akıllı gözleri, açık ve geniş bir yüzü vardı. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış ve altın halkalarla tutturmuştu. Şimdi kulaklarında da altın küpeler vardı. “Gel, otur, bizimle biraz ekmek ye.”

Alaaddin, karanlıkta onu izleyen diğer gözlere baktı. Morgiana ile Duban’ı doğduğundan beri tanıyordu ama bunu diğerleri için söyleyemezdi. Onların küçük hırsız çetesi yıllar geçtikçe büyümüşü; eğer bir şeyler ters giderse kaçmak zor olurdu.

Ama çoktan ileri gitmişti...

“Kesinlikle,” dedi yapmacık bir neşeyle. Yastık ve halı yığınlarına yaklaştığında, yüzündeki sahte gülümseme de kayıp gitti. Şimdilik güvende olduğundan, aşırı yorgunluğuna yenik düştü. Hâlâ pek yemek yiyememişti ve son birkaç gündür yaşanan olaylar onu çok yıpratmıştı.

Morgiana’nın yüz ifadesi yumuşadı.

“İyi misin?”

“İyi olacağım,” dedi Alaaddin bir elini ona sallayarak. Elinden geldiği kadar zarıfçe yer sofrasına çöktü ve olabildiğince yavaş ve soğukkanlı bir şekilde biraz üzüm almaya çalıştı.

“Sana biraz su getirelim,” diye karar verdi Morgiana. Bir ısıklık çaldı ve karanlıktaki *çok daha genç* hırsızlardan birine çenesiyle işaret etti. “Misafirimiz için bir fincan daha getirin. Hazan koş!”

Küçük bir erkek çocuk onun isteğini yerine getirmek için ayağa fırladı.

“Sana neler oluyor?” diye sordu Duban yanına oturarak. “Savaştan çıkmış gibisin.”

“Hiçbir şey, önemi yok. Her zamanki sorunlar,” dedi Alaaddin. Çocuk, elinde onun suyuyla tekrar ortaya çıktığında, Alaaddin onu alıp sanki büyük bir lütuf değilmiş gibi yavaşça içti. Ardından havaya beş üzüm atıp ağzıyla yakalayarak çiğnemededen yuttu. “Bence bundan daha önemli soru şu: Benim... başka işlerle *meşgul* olduğum son birkaç günde Agrabah’a ne oldu?”

Duban güldü. “Hepimiz bunu öğrenmeyi istiyoruz! Görünüşe göre, ürkütücü Başvezir Cafer şimdi ürkütücü Sultan Cafer oldu.”

“Bunu fark ettim,” dedi Alaaddin onaylarcasına başını sallayarak.

“Aslında... durum şaşırtıcı derecede iyi,” diye itiraf etti Morgiana. “Yönetim değişikliğini kastediyorum. Fazla şiddet yok. Ordu ayaklanması yok ve hayat, yeni Sultan’ın yönetimi altında şimdilik çok iyi gidiyor. Yönetimi ele aldığından beri şehirde hiç kimse aç kalmadı. Sokak Fareleri Mahallesi’ndeki herkesin midesi tıka basa dolu ve aralarından bazıları bunu hayatlarında ilk kez yaşıyor. Yapılan bağışlar sayesinde hiç kimse hırsızlık yapmak zorunda kalmıyor.”

“Bu da *bizim* geçim yolumuzun önüne taş koyuyor,” dedi Duban imalı bir gülümseyişle. “Özellikle Cafer’in yeni duyurduğu ve artık şehir içinde dolaşacak olan Huzur Koruma Devriyeleri yüzünden. Suç çoktan bitti.”

“Ama *bizim* dışımızda herkes çok mutlu,” diye ekledi Morgiana neşeyle. “Cafer’in ak sakallı ihtiyarı büyük bir soğukkanlılıkla öldürmesi bile hiç kimsenin umurunda değil.”

Alaaddin’in yediği üzümlerden biri boğazında kaldı.

“Öldürmesi mi?”

Duban düşünceli düşünceli omuz silkerek, “Evet,” dedi. “Cömertliğine rağmen, Cafer melek değil. Şehirdeki herkesi Halk Balkonu’nun önüne topladı ve yeni Sultan’ın kendisi olduğunu duyurdu. Ardından eski Sultan’ı tırazbandan aşağı attı. Hem de durup dururken.”

“Gökten altın yağdırdıktan sonra,” diye vurguladı Morgiana. Parmaklarının o tanıdık şıklamasıyla elinde küçük bir madeni para belirdi. Lambanın ışığında uğursuzca parlıyordu. Alaaddin, onun arkasındaki aynı paralardan oluşan yı-

ğınları fark etti. Tıpkı Harikalar Mağarası'ndaki altın hazine dağlarının küçük birer kopyası gibi duruyorlardı.

Kaşlarını çattı ve parayı ondan aldı. Morgiana buna itiraz etmedi, eskiden olsa ciyak ciyak bağırarak onu geri kapardı. Alaaddin, parayı baş ve işaret parmaklarının arasına alarak daha iyi incelemek için ışığa doğru eğerken Morgiana izlemekle yetindi. Para gerçek, saf altından yapılmış gibi *görünüyordu*; küçük boyutuna oranla fazla ağır olmasının da gösterdiği gibi. Bir yüzü boştu. Diğer yüzünde ise ne olduğunu anlayamadığı tuhaf, tırtıklı bir sembol vardı. Eski ve tehdit edici bir görünüme sahipti. Neredeyse biçimlendirilmiş bir kertenkele ya da...

"Papağan," diye onu bilgilendirdi Morgiana. "Öyle olduğunu düşünüyoruz. Bakışlarından anladığımız kadarıyla çok öfkeli bir papağan. Görüyor musun? Burada açık gagası var ve işte, pençeler şurada... Biraz hayal gücünü kullanmalısın."

"Ah, şimdi gördüm... Cafer'in evcil bir papağanı var, değil mi?"

Morgiana başını sallayarak onayladı. Alaaddin parayı ona geri verdi. Aslında, papağana pek benzemiyordu. Kötücül bir görünümü vardı.

"Peki, bu paralar öylece... duruyorlar mı? Tıpkı eski masallarda anlatılan şeytanın hazinesi gibi bir süre sonra yok olmuyorlar mı?"

Morgiana omzunu silkti. "Hayır. Bir yere kaybolmuyorlar. Bunlar gerçek."

Alaaddin bundan hoşlanmadı. Çölde gömülü olan eski altın dağlarını aklından çıkaramıyordu.

“Ya Prenses Yasemin?” diye sordu en sonunda.

“Cafer onunla evleniyor. Bunu iktidarını sağlamlaştırmak için yaptığını düşünüyorum.”

“Yasemin de bunu *kabul* mü etti? Onunla evlenmek *istiyor* mu?”

“Ah! Tabii! Yaşı kendisinden iki kat fazla olan, babasını öldürmüş ve kötülüğüyle ün yapmış bir adamla evlenmek için *can attığına* eminim,” diye ağır ağır konuştu Morgiana. “Ne zaman bu kadar aptallaştın Alaaddin?”

“Ama onu sevmiyor!”

“Diyorsun,” diye kıkırdadı Duban. “Öz annesinin Cafer’i doğurur doğurmaz terk ettiğini söylüyorlar, o çok kötü biri.”

“Prenses’in başka ne seçeneği var ki?” diye sordu Morgiana. “Cafer onu da babasıyla birlikte öldürmediği için kendini şanslı saymalı. Aralarında büyük olasılıkla bir pazarlık yapmışlardır. ‘Sen benimle evlenip tahttaki hakkımı mühürlemiş olacaksın ve ben de *seni öldürmeyeceğim*.’ Neden bu kadar şaşırdın? Siz erkeklerin güce kavuştuklarında yaptıkları ilk şey budur. Tüm kadınları cezalandırmak.”

Alaaddin, “Bu düğünü durdurmalıyım,” diye ant içti.

Duban sakinleştirici bir tavırla, “Sakin ol dostum,” dedi ama bunu Morgiana’ya mı yoksa Alaaddin’e mi söylediğini anlamak zordu. “Alaaddin, bu halka açık bir tören olmaya-

cak. Oraya öylece gidip ‘Bu düğüne itiraz ediyorum!’ diyemezsin. Yarın gece, Sultan’ın saraydaki özel meclisinde gerçekleştirilecek. Yalnızca asillerin de asilleri davet edildiler. Bugünkü geçit töreninin nedeni buydu: Düğünü halk arasında kutlamak.”

Morgiana tatlı bir edayla, “Bu arada, neden... yalnızca neden... bu düğünü durdurmak *zorundasın*?” diye sordu. “Tüm sultanlıktaki kadın haklarını savunmayı kendine görev mi edindin, yoksa bize anlatmadığın bir şey mi var?”

Alaaddin yalan söylemeyi düşündü. Diğer insanlar söz konusu olduğunda bunda başarılıydı. Bu ikisi ise bir zamanlar onun en yakın arkadaşlarıydı.

Yalnızca, “Uzun hikâye,” diyebilirdi.

“Alaaddin birkaç günlüğüne ortalıktan yok oluyor, Agrabah yönetimi devriliyor ve Alaaddin birdenbire Kraliyet Prensesini kurtarmaya merak sarıyor,” diyerek derin düşüncelere daldı Morgiana. “*Bahse girerim* ki uzun bir hikâyedir.”

“Pekâlâ, kahramanı oynamak için yarın geceye kadar zamanın var,” dedi Duban parmaklarını bir yelpaze gibi açıp yiyecekleri, yastıkları ve iyi bir hikâye dinlemek için keyifle hazırlanan küçük hırsızları göstererek. “Üstüne oturmak için kendi halını bile getirmişsin,” diye ekledi şüpheyle Sihirli Halı’ya bakarak. “Bunun olayı nedir?”

“O da hikâyenin bir parçası,” diye itiraf etti Alaaddin.

“Evet, bize hikâyeyi anlat. Haydi, bilgilenelim. Abu’yu

asırlardır görmemiştim,” diye mırıldandı Morgiana, bir üzüm alıp küçük maymuna uzatarak. Abu, üzümü pek sergilemediği bir kibarlıkla ondan aldı.

“Aslında ben...”

Ama Alaaddin, bir küçük hırsız sürüsünün aniden yokuştan kayarak gelip kendilerini Morgiana ile Duban’a göstermek için hızla yuvarlanarak hoplayıp zıpladığını görünce daha fazla konuşmaktan kaçındı.

Birincisi ellerini açarak, “Hanımın,” dedi.

Avucunda altın bir halhal ve bir zümrüt kolye vardı.

“Aferin Deni! Harika. Sırada kim var?”

Tüm hırsızlar ona bir şey sunmak için sıraya girdiler: bunlardan bazıları içi boş bir deri cüzdan ya da bir tek bakır para olsa bile.

Alaaddin, Morgiana’yı suçlarcasına, “Sokak Fareleri’nin son üç gündür yiyecek çalmak zorunda kalmadıklarını söylemiştin!” diye çıkıştı.

Morgiana omuz silkti.

“Evet, onların *yiyecek* çalmak zorunda kalmadıklarını söyledim. Geçit töreni, sihirli soytarılığı izlerken büyülenen tüm o aptallardan değerli mallar *çalmak* için kusursuz bir yerdi.”

Alaaddin eski dostlarına, “Sizinle hep bu sorunu yaşadım!” diye bağırdı. “Evet, ben de hırsızlık yapıyorum ama yalnızca gereksinim duyduğum şeyleri çalıyorum. Kendim için alamadığım şeyleri. Siz ise bunu *günlük bir iş* olarak ya-

piyorsunuz. Burada, bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünerek büyüyecek çıraklardan oluşan küçük bir topluluğunuz var!”

“Eğer saraydan yiyecek ve altın bağışı gelmeye devam ederse bu artık kabul edilebilir bir şey *olmayacak*,” dedi Morgiana ılımlı bir tavırla. “Ama tarih defalarca göstermiştir ki yoksulların geçimini sağlayacağını söyleyen – özellikle de bununla yetkili olan – insanlara güvenmek genellikle akılsızcadır. Yeni Sultan’a insanlara bağış yapmayı sürdürmek istemediğini fark etmesi için bir ya da en fazla iki hafta veriyorum. En azından, karşılığında hiçbir şey almadan.”

Alaaddin, “İşler *çok iyi* giderken bile, insanlardan en kötüsünü bekler ve eşyalarının çalınmasını *hak ettiklerini* düşünürsün!” diye çıkıştı.

“Babam bacağıyı yitirmeyi hak etmemişti,” dedi Duban sakince. “Kız kardeşim kocası tarafından dövülmeyi hak etmedi.”

“Hiç kimse elde ettiği şeyi hak etmiyor,” diye omuz silkti Morgiana. “Böyle gelmiş, böyle gider. Ama arada sırada, elde ettiğin şeyin kendi *yararına* olduğundan emin olman gerekir, hepsi bu.”

Alaaddin, “Kötülük de ortalıkta dolanmaya devam ediyor,” diye söylendi öfkeyle. “Başka bir yol var. Bu hayatı *seçmek* zorunda değilsiniz. Daha fazlası olabilirsiniz.”

Bir eşit Kurtarma

Agrabah'ta gece oldu.

Her zamankinden daha mı sessizdi? İnsanlar, pek hatırlayamadıkları bir şey nedeniyle aniden huzursuzlanarak o büyük eğlenceyi mi atlatmaya çalışıyorlardı? O küçük, tuhaf altın paraları ellerine alıp lamba ışığının altında inceliyor, şehirde gelişen olaylar hakkında derin düşüncelere mi dalıyorlardı? Altın paralarını masalarında bırakıyor ve onları ayakkabılarının içine, şiltelerinin altına, yastıklarının arasına gizlemiyorlar mıydı? Neden bu zahmete girsinlerdi ki? Tüm komşularının da paraları vardı.

Altın konusunda endişelenenler yalnızca dindarlar ve batıl inançlılar değildi. En eğitimli bilim insanları ve halkın arasındaki en bilge yaşlıların hepsi, *herhangi* bir şeyin *hiçlikten* yaratılamayacağını biliyordu. Sonuçları olmadan.

Ayrıca o geçit töreni tuhaftan da öteydi.

Yine de bu felsefi konular, Alaaddin'in diğer kaygılarının yanında şu an en önemsizleriydi ve aslında, şehirde yaşanan bu huzursuzluğun onun işine geldiğini itiraf etmesi gerekirdi. Herkes içeride, kapı girişlerinde, açık gökyüzünden uzakta zaman geçirirken sokaklarda sinsice dolaşmak çok daha basitti.

Abu onun omzuna oturdu ve Sihirli Halı yanında sessizce süzüldü; hava, bir şeye çarpma tehlikesi olmadan uçamayacak kadar karanlıktı.

İnsanlar yüzyıllar boyunca saraya gizlice girmeye çalışmışlardı. Bazılarının kurukafaları, yıllardır maruz kaldıkları çöl güneşiyle beyazlaşıp parlak mermer toplara dönüşmüş şekilde, kale duvarlarının sivri uçlu demirlerinin üzerinde hâlâ görülebilirdi.

Alaaddin bunun gayet farkındaydı. Ama o zavallı ruhlar da olmayan bir şeye de sahipti: Sarayın arazisini tanıyordu. O gizli tünellere geri dönmek kalbine korku salsada Alaaddin dışını sıktı ve sarayın uzak köşesinde, çölün kenarındaki ahırlara ayak bastı.

Onlara doğru yaklaşırken atlar ve develer hafifçe kişnedi; Alaaddin çıkardığı sakinleştirici seslerle onları yatıştırdı. Arından, ona tanıdık gelen bir beygir gördü.

“Geri dönebilmişsin!” diye mutlulukla fısıldadı Alaaddin onun boynunu okşarken. At, belki de hem çocuğu tekrar gördüğü için sevindiği hem de gecenin ortasında onu fırtınalı

Çölde bırakıp giden bir insanla işinin olmayacağını anlatmak istediğı için burnundan soludu. Ama her şeye rağmen iyi görünüyordu.

“Seyisinin de iyi olduğunu umarım,” diye iç çekti Alaaddin.

Gizli girişe giden pis su borusunu buldu ve kapağı dik-katle, yalnızca kendisinin girebileceğı kadar yana itti ve içeri girer girmez hemen başının üzerinden kaydırarak kapattı. *Bu kez* zifiri karanlığa hazırlıklıydı, Morgiana’nın yerinden ayrılırken küçük bir gaz lambası aşırırmıştı. Her nedense kullanışlı görünüyordu.

Lavların uzak kükreyişinin dışında, taş geçitlere ölüm sessizliğı çökmüştü. Alaaddin kendini hâlâ yumuşak adımlar atarken buldu. Yine de bu, yanındaki iki dostuyla birlikte çok daha kolay bir yolculuk oluyordu. Abu omzunun üstünde dururken Sihirli Halı da neredeyse bir köpek gibi yanında süzülüyordu.

Bıçağıyla kazıdığı tüm izlerin hâlâ yerlerinde olduğunu gören Alaaddin rahat bir nefes aldı. Onları takip ederek kolayca zindanlara ulaştı. Doğru kayaya uyguladığı hafif bir vuruş, kayanın kenara kaymasını sağladı ve işte artık her şeyin başladığı yerdeydi.

Abu gerginlikle ciyakladı. Alaaddin’i hapis tutan kelepçeler oradaydı; Cafer kılık değiştirerek gölgelerin içinden orada ortaya çıkmıştı.

Alaaddin gönülsüzce de olsa, “Bir açıdan akıllıca,” diye itiraf etti. Ama Cafer’in *ona* lambayı aldırarak için neden bu kadar zahmete girmeyi gerekli gördüğünü merak ediyordu. Bunu altın bir para karşılığında herhangi bir Sokak Faresi de yapabilirdi. Ya da daha azına...

Düşünmeyi daha sonraya sakladı. Kurtarmak zorunda olduğu bir prenses vardı! Dışarı açılan kapı elbette kilitliydi ama Alaaddin’in yanında küçük alet çantası vardı. Gaz lambasının titrek ışığı altında terleyerek ve söverek uzun dakikalar boyunca çalıştı. Sonunda kilitten, neredeyse sessiz ve beklenenden zayıf bir *çıt* sesi duyuldu.

Dışarıdaki geçit kısa, kasvetli ve loştu. Dönerek puslu tavana doğru uzanan sonsuz sayıdaki taş basamaklara benzeyen şeye yan yan baktı. Sanki yer altına gömülmüş bir kulenin içindeydi. Tasarımı bile, sarayın en yüksek binası olan Ay Kulesi’ninkine benziyordu. *Cafer’in* kulesi...

Zindanın girişinin karşısında, tuhaf oymalarla kaplı başka bir kapı vardı. Köşeleri, arkadaki odadan gelen uğursuz bir turuncu ışıltıyla aydınlanıyordu.

“Başka bir zaman,” diye söz verdi Alaaddin. İşlerin bu kadar acil olmadığı bir anda, Cafer’in gizli çalışma odası olduğu belli olan bu yeri keşfedecekti.

Parmaklarını şıklattı ve Sihirli Halı onun kolayca adım atabilmesi için yardımsever bir edayla alçaldı. Tıpkı yumuşak bir esintiyle havaya kaldırılan bir ipek otu gibi, basamaklar boyunca yukarıdaki karanlığa doğru süzüldüler.

En tepede, kilidi levyeyle açılan tuhaf bir sürgülü kapı vardı. Alaaddin onu hafif bir çatırtıyla açtı ve içeri göz gezdirdi. Oda loş bir ışıkla aydınlanmıştı ve güzelce süslenmiş birkaç mobilya dışında hemen hemen boştu. Hiç muhafız yoktu.

Alaaddin şaşkınlıkla geri çekildi. Ne tür bir zindanda muhafız olmazdı?

Kapıyı kendisinin, Abu'nun ve halının geçebileceği genişlikte kaydırarak açıp ilerledi. Dışarı çıkuklarında arkasını döndü ve zindan tarafından bakıldığında kapı gibi görünen şeyin, diğer taraftan bakıldığında tamamen normal bir duvar kaplaması gibi görüldüğünü gördü. Hatta, duvar hafif bir *çıt* sesiyle kendi kendine kapandığında, bir zamanlar bulunduğu yerin neresi olduğunu söylemek olanaksızdı.

Gizli bir zindan! Sultan'ın kendisinden bile gizli, diye bahse girdi Alaaddin. Cafer'in kişisel, küçük, kötü büyü laboratuvarı ve hapishanesi. Görünüşe göre, onunla ilgili tüm dedikodular gerçektir...

Eğer gerçeklerse, diye umutsuzca fark etti Alaaddin, o hâlde Morgiana haklı olabilirdi ve Agrabah'ın başı eskisinden daha büyük bir dertteydi. Bu kadar sır dolu, entrikacı, ölüm saçan ve kötücül birinin bir gecede cömert ve sevgi dolu bir hayırsevere dönüşmesine olanak yoktu. Alaaddin insanları *tanırdı*. Bir hırsız olarak tanınması da lazımdı. İnsanlar genellikle çok fazla değişmezlerdi.

Çıplak ayaklarının altındaki mermer zemin soğuktu; birdenbire Alaaddin, zengin insanların neden bu kadar çok halılarının olduğunu anladı.

Taşa vuran yumuşak topuk sesleri, onu yakınlarda başkalarının olduğu konusunda uyardı. Alaaddin, kadife bir kanepe'nin arkasına daldı. Halı kendisini yere serdi. Abu, odanın köşesindeki bir perdeye turmandı ve tavanın yakınında, sessiz ve hareketsizce durdu.

Göğüslerine siper ettikleri ölümcül görünümlü muzraklar taşıyan, birer sopa kadar kaskatı bir çift nöbetçi geldi. Baştan ayağa, Cafer'in renkleri olan siyah ve kırmızıya bürünmüşlerdi. Bunlar Alaaddin'in sık sık uğraştığı azılı pazar muhafızlarından farklılardı. Bunlar sarayın muhafızlarıydı; bakışları hızlı ve zeki, elleri gergindi ve vücutlarında bir gram fazla yağ yoktu. Çok, çok tehlikeli adamlardı.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, Abu aşağı inmeye başladı. Halı havalanma beklentisiyle bir köşede kıvrıldı.

"Şişşt! *Henüz değil*," diye fısıldadı Alaaddin.

Kalp atışlarını ve nefeslerini saydı.

Neredeyse tam on dakika sonra, muhafızlar yeniden ge-
çip gittiler. Aynı yoldan, aynı tedbirli gözlerle, aynı yürüyüşle.
Alaaddin, öngörüsü karşısında gülümsedi.

Muhafızlar gözden tamamen kaybolur kaybolmaz, "Tamam," diye fısıldadı.

Üçü de parmaklarının ucuna basa basa -ya da kayarak-

bir sonraki odaya geçti. Bulduğu şey, Alaaddin'i duraksattı... ve ardından merakla tek kaşını kaldırmasına yol açtı.

Bulundukları yer, yüz adet eğlence düşkününün kolayca sığabileceği bir ziyafet salonu olabilirdi. Bunun yerine, üzerleri... şeylerle, minyatür saraylarla kaplanmış masalarla döşenmişti. Üzerlerinde küçük gümüş toplar dolaştırabileceğin, eğilebilen düzlüklerin üstündeki labirent maketleri. Tamamlandıklarında, canlı renklerle boyanmış orman manzaraları oluşturan yapbozlar. Blokların, detaylıca oyulmuş hayvan ve fantastik canavar şekillerinden meydana geldiği denge oyunları. Tüm bunların üzerindeyse, Sultan'ın o ünlü pikniklerinden biri için saraydan ayrıldığında uçurduğu muhteşem ipek uçurtmalar asılıydı.

Demek ki söylentiler de doğruydı. Eski Sultan, Agrabah açlıktan ölürken oyuncaklarla oynayan, deli, itibarını yitirmiş bir yaşlı adamdı.

Ya da... Yasemin'in, daha çok çocuk veya torun ya da karısını geri isteyen, üzgün, yalnız ve yaşlı babasıydı. Bu, karışık bir konuydu.

Odanın köşesinden gelen hafif bir *tik tak* sesi, Alaaddin'in uçarcasına masanın arkasına saklanmasına ve Abu ile halının diğer gizlenme yerlerine kaçışmasına neden oldu.

Ortaya hiç kimse çıkmadı.

Tik tak sesi devam etti.

Alaaddin başını kaldırdığında, masalardan birinde Agra-

bah'ın maketini gördü. Bu farklıydı; hayali, temiz bir Agrabah'tı. Ana meydanın tepesinde yükselen takvimli saat kulesine kadar Agrabah'ın tıpatıp aynısıydı. O sesi çıkaran *oydu*. Gerçeğinin çalışan bir küçük kopyası: Minik altın yarım ay dışarı çıkıyor ve kadranı bir derece döndürüyordu.

Alaaddin kendi kendine -ya da ölü Sultan ve onun hobileri karşısında- başını iki yana salladı.

On dakika. Ayakkabı seslerini tekrar duydu.

İçinde bulunduğu odanın ötesindeki odayı cılgınca işaret etti. Alaaddin öne doğru hızla eğildi ve fark edilebilir hiçbir amacı olmayan odaya doğru bir yengeç gibi yürüyerek ilerlerken, halı ve Abu da onu takip etti. Köşede için için yanan kömürlerin olduğu bir mangal ve alçak bir divanın yanında dumanı tavana doğru yükselen bir tütsü kabı vardı ama divanda kimse oturmuyordu.

Daha fazla ayak sesi. Diğer yönden!

Alaaddin sığmak için nefesini içine çekerek divanın altına girdi.

Bu yeni muhafızların yüzlerini bulunduğu yerden göremiyordu ama sayılarının bu kez daha fazla olduğundan kesinlikle emindi. Eş zamanlı olarak adım atan üç ya da dört kişi olabilirlerdi. Kendini daha önce iki kez sakındığı muhafızlar onlarla odanın ortasında buluştular; Alaaddin onların ayaklarını izledi ve birbirlerine asker selamı verirlerken mızraklarından çıkan hızlı şıkırtıyı duydu.

Ardından, her muhafız grubu önceden yöneldikleri taraflara ilerledi.

Alaaddin hüsrarla yeniden saymaya başladı. Bu kötüydü: Muhafızların turlarını sonlandırmalarını beklemek için fazladan zaman ayırmamıştı. Hareket etmek için sabırsızlanarak ayağa kalktı ve risk almaya karar verdi. Bir muhafız grubuna yakalanmadan hareket etmek için en az on dakikası olduğunu biliyordu ve hepsinin büyük olasılıkla aynı saatte mesai yaptıklarını düşünmüştü.

Yanılmıştı!

Tamamen farklı bir yönde hareket eden ikinci muhafız grubu kapıdan geçip giderken, Alaaddin kendini en yakındaki duvara dayadı.

Abu ona yakın olmak için küçük ayak tırnaklarını yerde tıkırdatarak soğuk oda boyunca koştu.

Muhafızlar durdular.

“Abdullah bekle. Bir şey duydun mu?”

Alaaddin gözlerini kapattı ve kalp atışlarını yatıştırmaya çalıştı. O kadar derin bir sessizlik vardı ki kalp atışlarının onlar tarafından duyulabildiğinden emindi.

“Tütsülü odada bir şey duydum.”

“Büyük olasılıkla bir fare ya da maymundur.”

“Sonunda fare *çıkmayacak* bir şey için kellemden olunan.”

Alaaddin, muhafız mızrağını kaldırarak kapıya doğru yürürken endişeyle yüzünü buruşturdu.

Yapması gereken tek şey, odanın içinde on santimetre daha ilerlemektir.

Muhafız, başını yavaşça ileri geri döndürerek odayı titizlikle taradı.

Alaaddin tek gözünü açtı ve parlak, keskin mızrağın ucunun kendisine ne kadar yakın olduğunu görünce nefesini tuttu.

Sessizlik devam etti.

“Bir şey yok,” diye karar verdi muhafız.

Arkadaşına tekrar eşlik etmek üzere geri adım attığında, Alaaddin rahatlayarak olduğu yere çöktü.

Hiç zaman kaybetmedi ve odadan hızla kaçıp ayın spot ışığı gibi aydınlatığı bir pencerenin altından eğilerek geçti. Ardından dışarıdaki manzaraya takılı kalarak durdu.

Önündeki en azından bir ya da iki hektarlık bir alanda şimdiye dek gördüğü en güzel bahçe duruyordu.

Sedir, selvi, sıcak ve kurak Agrabah'ta normalde yaşamayacak, diğer güzel kokulu çamlardan oluşan tümüyle minyatür bir orman vardı. Düzgün bir şekilde sıralanmış güller ve zarif yapraklı başka çiçekler bulunuyordu. Yalnızca dağ bitkilerinden oluşan bir bahçe yer alıyordu. Çiçeklenen beyaz nilüferler ve onların yapraklarının yanı sıra; insandan daha uzun, pembe lotuslarla dolu bir havuz vardı. Ev büyüklüğünde ve yumurta şeklinde bir çeşme bulunuyordu. Tıpkı bir devin kuş kafesine benzeyen zarif, beyaz bir kafes vardı. Tuhaf bir şekilde, içinde hiç kuş yoktu.

Ayrıca her yerde, her küçük binanın, her parmaklığın ve özenle budanmış her ağaç topunun çevresini saran yaseminler vardı. Beyaz yasemin, pembe yasemin, sarı yasemin, gece açan yasemin... Koku, Alaaddin'in kendini hafif sarhoş hissetmesini sağlayacak kadar yoğundu.

Yasemin.

Burası onun bahçesiydi.

O yakında olmalıydı. Alaaddin acele etti.

Uykulayan sarayın tozlu alacakaranlığı boyunca parmak uçlarının üstünde yürürken, süslemelerde kesinlikle kadınsı bir değişimin olduğunu fark etti; daha yumuşak halılar, daha şekilli küpler, daha fazla duvar süsleri, daha fazla çiçek ve bitki vardı. İpek yastıklar ve üstlerine kabuklu yemiş kâseleri. parşömenler ve hatta birkaç oyun saçılmış olan yer sofralarıyla dolu bir oturma odasının içinden geçti. Belli ki Sultan, sarayın dışarıdakilerin bakışlarından koruyacak kadar güvenli bir yer olduğunu düşünmüş ve korumalara -her zamanki iri yarı kadın muhafızlara- gereksinim duymamıştı.

Tabii, Yasemin'in en iyi arkadaşının bir kaplan olduğu da söyleniyordu. Bu yüzden, muhafızlar *gerçekten de* pek gerekli olmayabilirdi.

Bu odadan sonra, tıpkı kelebeklerin kanatları gibi genişleyen, oymalı bir çift güzel altın kapı vardı. İkisinin de yanında her zamanki erkek muhafızlar duruyordu; Cafer'in tarzında siyah ve kırmızı giyinmişlerdi.

Bu bir sorundu.

Alaaddin hüsrarla yumruklarını sıktı. Tabii, onları alt edebilirdi ama bunu yaparsa sarayda uyuyan herkesi başına toplamış olurdu. Kendini Morgiana'yı; yani "Gölge"yi ve onun böyle bir durumda ne yapacağını düşünürken buldu.

Bir yerde bir şey *tık* sesi çıkarmış olmalıydı; görünmez bir saat ya da sessiz bir zil. İki muhafız mızraklarını kaldırarak birbirlerini selamladılar, sonra da dönerek odadan çıktılar.

Alaaddin'in onların ne zaman dönecekleriyle ilgili hiçbir fikri yoktu ama hırsız içgüdüleri ona *hemen harekete geçmesini* söyledi. Bir daha asla daha iyi bir fırsat yakalayamayabilirdi.

İleri atıldı ve tekrar maymuncuğunu çıkardı. Bu kilit güzeldi ve detaylı süsleri vardı ama tüm bunlara rağmen düzeneği sıradandı. Bunu yapmak bir ya da iki dakikasını...

Kapı aniden içeri doğru açıldı.

Şaşırان Alaaddin başını kaldırdığında, en az onun kadar şaşırmış olan Yasemin ile göz göze geldi. Yasemin *kendi* taraftaki kilitten, sivri saç tokaları çıkarıyordu.

"Ah merhaba," dedi Alaaddin.

Neden Yasemin'in ona aniden sarıldığını, neden Dul Gülbahar'ın tatillerde onu kucakladığından daha sıkı bir şekilde kucakladığını anlamadı ama itiraz da etmedi.

Yasemin neşeyle, "Yaşıyorsun!" diye fısıldadı.

"Tabii ki yaşıyorum," diye itiraz etmeye yeltendi Alaaddin. Ama daha sonra, hayatının son birkaç gününü düşündü. Belki de yaşadığına dair bu kadar net bir sonuca varmamalıydı.

“Seni kurtarmak için geri döndüm. Ama şimdi... bunun... pek gerekli olduğunu sanmıyorum.”

Yasemin’in ünlü evcil kaplanı bu fırsattan yararlanarak sarı, parlak gözleriyle davetsiz misafirlere baktı. Başındaki kötücül görünümlü yarayla vahşi ve tehlikeli görünüyordu. Derin, onaylamayan bir homurtu koyuverdi. Abu, Alaaddin’in omzunun üstünde bir aşağı bir yukarı zıplayarak panik içinde ciyakladı. Alaaddin dostunu susturmak için hemen bir elini onun ağzının üzerine koydu.

Alaaddin elinden geldiği kadar sakince konuşmaya çalışarak, “Gerçekten. İyi görünüyorsun,” dedi.

“Düşünmen yeter,” diyerek sırttı Yasemin ve saç tokalarını tekrar tacına yerleştirip bir elini de Raja’nın ensesine koydu. “Ben... Cafer bana, senin benim yüzümden infaz edildiğini söyledi.”

“Ne?” Alaaddin hızla düşündü. “Hah! Şimdi her şey yavaş yavaş anlaşılıyor. Bir bakıma. Bunları sonra konuşalım. Buradan çıkmalıyız.”

Yasemin onaylarcasına başını sallayarak, “Nöbeti devralan muhafızlar gelmeden önce yaklaşık dokuz dakikanız var,” dedi.

“Doğru.” Alaaddin onun elini tuttu ve gitmek için döndü. Abu bunu onaylayarak ciyakladı. Halı havada yükseldi.

“*Bu da ne?*”

Yasemin, çılgınlığını fısıltıya dönüştürmeye çalıştı. Alaad-

din, onun canavarlardan korkan, ödlele bir kız olduğuna dair bir şaka yapmak üzereydi ki kendini tuttu. Onu kendisiyle evlenmesi için zorlayan deli bir adam tarafından odasında kilitli tutulan bir kızın, hayali canavarlar yaratmasına büyük olasılıkla gerek yoktu. Biraz ürkek olması ise affedilebilirdi.

“Ah, bu mu?” diye sordu Alaaddin gelişigüzel bir edayla. “Sihirli Halı’ya merhaba de. Sihirli Halı, bu da Kraliyet Prensesi Yasemin.”

“Gerçek bir... uçan... halı...” dedi Yasemin, şaşkınlıktan kocaman açılan gözleriyle. “İnanılmaz. Konuşacağımız çok şey var.”

Alaaddin koyu bir alaycılıkla, “Evet, *Kraliyet Prensesi Yasemin*, tabii ki var,” dedi. Yasemin hafifçe kızardı. Alaaddin koridor boyunca ilerlemeye başladı. “Morgiana’nın yerine vardığımızda konuşuruz.”

“Kime? Neyse, boş ver. Ama ilk önce Cin’i kurtarmalıyız.”

“Ah, *hayır*, Yasemin. Şu an bunu yapamayız. Zamanımız yok.”

“Kapana kısılmış durumda. Tıpkı benim gibi,” dedi Yasemin çaresizce. “Cafer, onu tüm o korkunç şeyleri yapmaya *zorluyor*, kendini sultan ve güçlü bir büyücü yapması için. O bunu istemiyor. Yalnızca onun lambasını kapıp...”

“*Aynı zamanda sultan olan, gizli bir zindana sahip ve sarayı kişisel... sarayına dönüştürmüş güçlü bir büyücüden mi kapacağız? Asla olmaz Yasemin. Şimdi değil. Daha iyi hazır-*

lanıp plan yaparak geri dönebiliriz ama seni buradan çıkarmak bile yeterince zor. Onun, sahip olduğu en değerli şeyin kolayca elinden alınmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?”

“Ama...” Yasemin yüzünü astı.

Alaaddin elini onun koluna koydu ve gözlerinin içine baktı. “Sana söz veriyorum: O senin için o kadar önemliyse, onun için geri geleceğiz. Ama bu şimdilik bir hırsız, bir prenses, bir kaplan, bir maymun ve bir Sihirli Halı için çok fazla.”

Yasemin başını üzüntüyle sallayarak onayladı ve onun elini tuttu.

“Şimdi, yaklaşık yedi dakikamız var,” dedi Alaaddin. “Gizli bir çıkış yolu biliyorum. Yapmamız gereken tek şey, kırmızı duvar panolu odaya geri dönmek.”

Yasemin başını sallayarak onayladı ve hızla hareket eden ayaklarının ses çıkarmamasına dikkat ederek onunla birlikte kaçmaya başladı.

Yasemin yürümeye devam ederlerken, “Ama Cafer’in işi henüz bitmedi,” diye nefes nefese fısıldadı. “Bir planı var.”

“Tüm Agrabah’ı aldı zaten!” dedi Alaaddin bıkkınlıkla fısıldayarak. “Daha başka ne isteyebilir?”

Yasemin’in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Onun gibi insanlar ne isterler ki? *Daha fazlasını*. Daha fazla güç. Daha fazla dalkavukluk. Daha fazla...”

Alaaddin aniden durunca sustu. Halı ve kaplan da oldukları yerde durdular. Abu, bu ani duraksama üzerine Alaad-

din'in boynuna sarıldı.

Mangallı odanın ortasında, en az Alaaddin kadar şaşır-mış bir şekilde Resul duruyordu.

Alaaddin alçak bir sesle, "Kaçın..." dedi.

Resul, "*Muhafızlar! Benim tarafıma gelin! 'Kıvılcımlar Saçan Mangal'ın Odası'na!*" diye haykırdı.

Koridor boyunca koşmaya başarlarken Alaaddin, "*Kıvılcımlar Saçan Mangal'ın Odası mı?*" diye tiksintiyle mırıldanarak tekrarladı.

Her yerden güçlü ayak sesleri geliyordu. Eğer dışarıda, Agrabah'ın sokaklarında olsalardı, Alaaddin nerede güvende olacaklarını, hangi yolların görülemeyecek kadar eğri büğrü olduğunu, nerede kolay kaçış yolları olduğunu bilirdi. Şimdiyse onları körü körüne yönlendiriyordu.

"Dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordu Yasemin'e.

"İleriden çıkabiliriz," dedi Yasemin nefes nefese. "Gül Kokulu Ayak Tabureleri Avlusu'na çıkan, sütunlu bir loca var."

Alaaddin ona baktı.

Yasemin hafifçe gülümseyerek, "Yalnızca şaka yapıyordum," dedi. "Gerçekten kokmuyorlar."

Kaplan, sanki planı biliyor gibi önden yürümeye başladı. Halı ise arkalarını gözetliyormuşçasına geriden geliyordu.

Alaaddin *locanın* ne olduğundan emin değildi ama ileride, tepesinde tavanı olmayan büyük bir bahçeye açılan, sü-

tunlarla çevrili bir salon vardı. Limon ağaçları, güzel kokulu mersinler ve gül saksıları bulunuyordu. Avlunun içini, süslemeli ve soyut görünümlü başka sütunlarla birlikte eski nehir tanrılarını temsil eden heykeller süslüyordu. Gerçekten de ayak tabureleri vardı; gül şeklinde oyulmuşlardı.

Ayrıca Alaaddin ve Yasemin'i bekleyen yaklaşık bir düzine muhafız da vardı.

"Olduğunuz yerde kalın!"

Öndeki muhafızların onlara doğru sıçramasıyla Alaaddin geriledi. Tıknaz bir muhafız kollarını Alaaddin'in beline doladı ve onu yere yapıştırdı. Yasemin diğerinden kurtulmayı başardı.

Kaplan, pençesini kaldırıp kükreyerek muhafızın göbeğini parçalamaya hazırlandı.

Yasemin, "Hayır Raja!" diye haykırdı. "Bu onun suçu değil. Cafer'in emirlerini uyguluyor!"

Alaaddin yalpalayarak muhafızın elinden kaçmaya çalışırken, "*Şimdi de insanları koruyalım* moduna mı girdi? On dakika daha bekleyemedi mi?" diye yüksek sesle söylendi. Kaçmakta başarısız olunca top gibi büzüştü. Ayağının ucuyla adamın edep yerini hedef aldı. Kaslarını zorlayan bir patlamayla kollarını ve bacaklarını elinden geldiğince güçlü bir şekilde itti.

Muhafız çığlık atarak yana devrildi. Alaaddin onun sırtına tırmandı.

Adam yana devrilirken, “Gruplara ayrılın!” diye emretti.

Alaaddin’in başının üzerindeki hava, bir bıçak darbesiyle ikiye bölündü. Alaaddin düşerek yuvarlandı. Ona saldıran kişiye bir tekme attı ve muhafızı, başka bir çift muhafızın üzerine devirmeyi başardı. Hançerler, tehlike saçan birer kurşun gibi havada uçtu.

Alaaddin, Yasemin’den gelen bir çığlıkla ayağa fırladı. Bir muhafız onu kuşağından yakalamayı başarmıştı ve kendine doğru çekiyordu. Yasemin can havliyle bir heykele tutunmuştu... ama diğer koluyla da gümüş hançerine uzanmıştı.

Raja döndü ve kükredi.

Resul sonunda kavgaya dâhil olarak, “*Aptal!*” diye haykırdı. “Eğer Prenses’e bu şekilde dokunursan Sultan senin kelleni uçurur!”

Raja sıçradı.

Bir çift muhafız kılıçlarını doğruca göğsüne yönelterek ona doğru koştuğundan, Alaaddin bundan sonra olanları göremedi.

Alaaddin çömeldi ve bir derviş gibi kendi çevresinde döndü. Muhafızlardan birinin tökezlemesini sağlayarak onu başka bir muhafızın üzerine düşürdü. İkisi de aşağı yuvarlanarak korkunç bir çatırtı sesiyle taş zemine düştüler.

Alaaddin nefes alabildiği ilk saniyede, “*Halı!*” diye haykırdı. “*Yasemin’i al!*”

Halı, havada dans ettiği yerde duraksadı. Dikkatleri kolayca dağılan birkaç muhafızın onu hançerlerinin ucuyla

dürtmeye çalıştıkları ama ulaşamadıkları bir yerdeydi. Diğer adamlarla işini bitiren Raja onlara arkadan sessizce yaklaşıyor, üzerlerine sıçramaya hazırlanıyordu.

Alaaddin'in komutunu duyan halı, hemen mermer sütunların arasında süzülerek Yasemin'e doğru ilerledi. Muhafızlar onun peşinden gitmek için döndüler ve kaplanla yüz yüze geldiler.

Alaaddin başka bir şey yapmak için dönemedi tanıdık, deneyimli ve çok hünerli bir çift el -Resul'ün elleri- tarafından vahşice arkasından yakalandı.

"Sokak Faresi. Boyundan büyük işlere kalkıştın!"

"En azından kötülerin kuklası olmuyorum," diye karşılık verdi Alaaddin. Ama tekmeleyip mücadele ettikçe, Resul onu daha sıkı tuttu. Başka bir muhafız, bıçağını ucu Alaaddin'in göbeğine degecek şekilde doğrulttu.

İşler pek iyi gitmiyordu.

Ama Yasemin'in takipçilerinden kurtulduğunu gördü. Prenses kendini halıya doğru attı ve saçaklarından tutundu. Halı onun ağırlığıyla bir an alçaldı ve ardından, kartalın pençesinden sarkan tavşan gibi ucundan sarkan Yasemin ile gün ışığına doğru uçtu.

Alaaddin rahat bir nefes aldı. Tabii ki kendisi de kurtulacaktı ya da kurtulamayacaktı. Ama en azından, Yasemin güvende olacaktı.

Abu çılgın atarak kılıçlı muhafızın başının üstüne çıktı.

Bu, Alaaddin'in ayaklarını zemine vurarak destek alıp -

Resul'ün elleri hâlâ kollarını sararken- kendini geriye doğru savurarak Resul'ün arkasına inmesi için yeterli bir zamandı.

Alaaddin, anormal bir şekilde eğilen kollarının yarattığı acıyla bağırarak için kendini zor tuttu. Sıçrayan Resul'ün elleri gevşedi. Alaaddin, zayıf bir nokta buluncaya dek bir sansar gibi çılınca büküldü ve ardından özgür kaldı.

“Hey!” diyerek biri yukarıdan seslendi.

Alaaddin başını kaldırarak baktı.

Yasemin, kendisinin müthiş kurtuluş planına tamamen aykırı bir şekilde çatının ucunun üzerine uzanmış, *kaçmadan duruyordu*. Aslında yapmaması gerektiği gibi. Eliyle işaret etti: Sihirli Halı Alaaddin'e doğru iniyordu.

Alaaddin sırtarak, “Tüm prensesler böyle itaatsiz midir?” diye bağırdı ve halının üstüne sıçramak için ilerledi.

Resul öfkeyle uluyup kılıcını çekerek Alaaddin'e saldırdı. Kılıcın ucu Alaaddin'in yanına denk geldi ve etini yırttı.

Alaaddin, darbenin acısıyla tökezledi. Yarası kanamaya başladı.

Yasemin'in nefesi kesildi.

Alaaddin nefesini içine çekti ve kendini dik durmaya zorladı. Halı, üstüne adım atabileceği kadar yakındı...

Ama Resul'ün ikinci darbesi Alaaddin'i hedeflemiyordu. Önünden çekilmeye çalışsa da Sihirli Halı pek başarılı olamadı.

Resul'ün kılıcı, halının bir köşesini keserek saçakların-

dan birini kopardı. Halı korkunç bir şekilde titredi, ardından toparlanmaya çalışarak aksaya aksaya uzaklaştı. Raja hırladı.

Alaaddin lanet okudu.

Resul kılıcını doğrultarak, “Seni öldürmek istemiyorum Sokak Faresi,” dedi.

“Evet, çok belli oluyor,” diye bağırarak karşılık verdi Alaaddin.

“Eğer Prenses ortalıktan yok olursa tüm adamlarımla birlikte benim de kellem gider.”

Alaaddin göz ucuyla halının, o açıdan bakıldığında neredeyse sıraya dizilmiş gibi görünen *çok* ilginç bir heykeller ve sütunlar dizisi boyunca ileri geri sürüklendiğini gördü. Aklında bir fikir şekillenmeye başladı.

“Eğer Prenses ortalıktan *yok olmazsa*, senin de bir *cana-var* olduğunu bildiğin bir adamla zorla evlenecek. Senden bile daha kötü biriyle!” diye haykırdı Alaaddin. Resul, onun cüssesindeki bir adamın yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde kendi çevresinde döndü ve kılıcını Alaaddin’in sırtına indirdi.

Alaaddin eğilerek kendini kurtardı. Bir kurbağa gibi sıçrayarak elini ilk heykelin başının üstüne koydu ve kendini ikincisinin tepesine savurdu.

Hiç duraksamadan, üçüncüsünün tepesine sıçradı.

Resul onun planını çok geç fark etti ve onu durdurmak için koştu.

Sonuncuda -en yüksek süs sütununda- Alaaddin kalan tüm gücüyle sıçradı. Sütun onun itiş gücüyle sarsıldı.

Elleri çatıdan aşağı kayarken parmağının altında ufalanan kil kiremitlere tutundu. Yasemin onu kollarından yakaladı ve çatıya çıkmasına yardım etti.

Aşağısında, avludaki sütun ileri doğru fazla sarsıldı ve parçalara ayrılıp düşmeye başladı. Alaaddin, Resul'ün kendi çevresinde dönüp aklı karışmış bir şekilde yukarı bakışını dehşetle izledi.

“Halı! Resul'ü al!” diye bağırdı Alaaddin. “Onu yoldan çek!”

Yavaş ve aklı karışmış olan halı, muhafızların reisine doğru yöneldi. Ona çarpmaktan çok, ayak bileklerine dolandı.

Abu, sütun avlunun zeminine çarpmadan önce önünden hızla kaçıp uzağa sıçramayı başardı.

Resul o kadar şanslı değildi.

İri yarı adam arkasını döndü, yukarı baktı ve çığlık attı.

Ardından o korkunç çatırtı sesi duyuldu.

Alaaddin başını diğer tarafa çevirdi ama Resul'ün dışarıda kalan tek kolunun güçlkle kalkıp sonra da yere düşüşünü görmekten kurtulamadı.

Bir Ordunun Doğuşu

Üç karaltı, sarayın üstünde parmak uçlarında ilerledi. Gece o kadar karanlıktı ki ancak yıldızların *parlamadığı* yerlerden görülebilirlerdi. Başkentin çeşitli kulelerinden ve iş yerlerinden sesler yükselmeye başlamıştı. Emirler veriliyor, bir takip düzenleniyor, açıklamalar yapılıyor, kelleler gerçekten uçurulmaya başlıyordu.

Alaaddin, Yasemin ve Abu, uzun palmiye ağaçlarına yakın olan bir bölüme ulaşmayı başardılar. Şu işe bakın ki burası, Yasemin'in pek de uzun olmayan bir süre önce ilk kaçışını gerçekleştirdiği yerdı. Buradan kaplanla birlikte atlamak olanaksız, Sihirli Halı'yla ise çok kolaydı. Onları geride bırakmak doğru değildi; grup kendini eksik ve yalnız hissediyordu.

Alaaddin duvarın tepesinde dümdüz bir şekilde uzandı ve Yasemin'i uzanabildiği kadar aşağı indirdi. Yasemin, dikenli ağaç tepeleriyle arasındaki son üç metreyi düşerek geçmek zorunda kaldı. İnişi, kusursuz olmasa da yeterince iyiydi ve saçının sivri yapraklara takılarak kopan bölümü de tekrar uzayacaktı.

Alaaddin de onun peşinden atladı. Derisi gerildikçe yarası yanıyor, yan tarafı kanıyordu.

Ağaçların üzerinde kertenkeleler gibi hızla yürüdüler. Yere ayak bastıklarında, Sokak Fareleri Mahallesi'ne doğru olabildiğince hızlı ve sessizce koştular.

Çok ilerlememişlerdi ki karanlıkta kocaman bir çıyanın tıkırtısına benzeyen bir ses duydular. Büyük, sivri ayakkabılar giymiş bir çıyanın.

Alaaddin ona sorgular biçimde baktığında, Yasemin elini dudaklarına götürerek duraksadı.

“Saklanmalıyız!” diye fısıldadı.

Alaaddin çevresine baktı ve terk edilmiş gibi görünen bir ev buldu. Öyle *görünüyordu* çünkü tüm Agrabah –saray dışında– o gece terk edilmiş gibiydi. Tüm evler kapkaraydı; ya kepenkler ve perdeler sıkıca kapatılmıştı ya da yalnızca birkaç lamba yanıyordu. Zengin mahallelerinde bile çayhaneler, barlar ve şarap evleri kapalıydı. Alaaddin'in çöldeki mağara-dan döndüğünde karşılaştığı sessizlik, ürkütücü, düzenli tıkırtularla biraz daha derinleşmişti.

Kırk bir şekilde, menteşelerinden asılı duran kapıdan içeri

adım attıklarında, içeride çok az mobilya olduğunu gördüler. Geriye kalanlar ise kırılmış ve dağılmıştı. Her şeyin üzerini toz ve sonsuz kum kaplamıştı. Evin boş olduğu belliydi. Yasemin, büyük olasılıkla böceklerle kaynayan, çürümüş, eski bir yastığın üstüne çöktü ama bunu pek umursamıyor gibiydi.

Alaaddin, bir çatlağın arasından dışarıyı gözleyebilmek için kapıya yakın durdu.

Kapının yalnızca birkaç metre uzağından, altı kişiden oluşan bir... *muhafız* grubu geçiyordu. Alaaddin onlara başka ne diyebileceğini bilemedi. Üniformaları, tıpkı geçit törenindeki şingirdak çalgıcıları gibi parlak ve siyahtı. Hareketleri kusursuz ve eş zamanlıydı. Uzun, parlak ama yalnızca uçlarında bıçaklar olan sıra dışı silahlar taşıyorlardı. At binicilerinin giydiklerine benzeyen, topuklarındaki derilerin metalle işlendiği çizmeler giymişlerdi.

Ama Alaaddin'de merak uyandıran şey, yüzleri... ve gözleriydi. Hepsi de aynı görünüyordu. Tıpkı geçit törenindeki güzel dansçı kızlar gibi. Yine kuzenlerden ya da kardeşlerden daha çok birbirlerine benziyorlardı... Tuhaf bir şekilde donuk bakan siyah gözlerinden düz bir çizgiyi andıran dudaklarına kadar, ifadelerinde kusursuz bir benzerlik vardı. Heykeller gibi, kuklalar gibi ya da...

Alaaddin bilmediği bir nedenden ötürü ürperdi.

Onlar geçip gittikten sonra kendi kendine, "Bunlar *ne*?" diye söylendi.

"Cafer'in Huzur Koruma Devriyeleri," dedi Yasemin

yorgun bir iç çekişle. “Onlar şey... Ne olduklarını ben de tam olarak bilmiyorum. Ortaya çıkıp duruyorlar. Bir açıdan, daha fazla sihir anlamına geliyorlar.”

Konuşurken tokasını açtı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Tozlu ve dağınık olsalar da Alaaddin bunu onun yerine yapmayı çok isterdi. Saçlarını kulaklarının arkasına doğru taramayı...

“Devriyeler, Cafer’in Agrabah ile ilgili büyük planlarının yalnızca bir bölümü. Tüm gece boyunca şehrin her yerinde yürüyorlar. Suç oranını azaltmak için. Öyle diyor. Bundan hoşlanan insanların olduğunu sanıyorum. Kendilerini daha güvende hissediyorlar. Öyle diyor.”

“Biraz... tuhaf görünüyorlar.”

Yasemin’in yüzü solgundu ve neşesizdi. Kaçmışlardı ve şu an zafer kutlaması yapıyor olmaları gerekirdi ama kendini o kadar heyecanlı hissetmiyordu. Aslında, şimdi düşündüğünde, Alaaddin de kendini o kadar heyecanlı hissetmiyordu. Tabii ki *rahatlamıştı*. Ama kendini Sihirli Hahyla ilgili berbat hissediyordu. Ayrıca, son bir hafta içinde gördükleri onu çok zorlamış, ona daha önce yaşadığı her şeyden çok daha *ağır* gelmişti.

Yasemin’in yanına oturup yumuşak bir ses tonuyla, “Baban için üzgünüm,” dedi.

Yasemin’in yüzü ciddileşti. Şimdi, gözlerinde bir ışıltı vardı ama bu, öfkeli ve kaygı verici bir ışıltıydı. Tıpkı pençelerini çıkaran bir kaplan gibi, parmaklarını dışarı ve içeri

doğru esnetti.

“Cafer onu gözlerimin önünde öldürdü. Onun babamdan... bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyordum. Ona başka herhangi bir şey yapabilirdi. Sahip olduğu güçle onu sürgün edebilir ya da bir fareye çevirebilirdi. Ya da başka *herhangi bir şeye*. Bunun yerine, onu korkuluktan itiverdi. O kadar.”

“Bence Cafer çok uzun zamandır, çok büyük bir hırs... ve öfke dolu düşünceler taşıyor,” dedi Alaaddin nazikçe. “Tüm bunlar en ince ayrıntısına kadar *planlanmış*. Beni seninle olduğum için tutuklaması ise bunun yalnızca bir parçasıydı. Lambayı, içinde Cin ile almam için bana ihtiyacı vardı.”

Yasemin gözlerini kırptırdı. “Lambayı *sen* mi aldın?”

“Evet. Uzun hikâye. Çok komik, bunu bugünlerde çok söylüyorum. Belki bir gün sana her şeyi anlatırım. Yalnızca şu kadarını söyleyeyim ki bir daha *asla* bir mağaranın içine girmek istemiyorum.”

Yasemin kaşlarını çatı. “Yani... bu benim suçum değil miydi? Sonuçta, kirli işini yaptırmak için başka birini de bulabilir miydi?”

“Hiçbir fikrim yok. Bunu ben de merak ediyorum. Ama sonuçlarını düşünmeden kılık değiştirerek dışarı çıkıp Agrabah’ı dolaşman *senin* suçundu,” dedi Alaaddin nazikçe. “Senin hayır için fakir semtleri dolaşmaya çıkan güzel bir zengin kız olduğunu düşünmüştüm, o kadar. *Majesteleri*.”

Yasemin gözlerini kocaman açarak, “Benim güzel oldu-

ğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Alaaddin ne söyleyeceğinden emin olamadan, ağzı açık bir şekilde kalakaldı.

“*Hah!* Şaka yapıyorum, tabii ki öyle düşünüyorsun,” dedi Yasemin prenseslere pek yakışmayan, muzip bir gülümsemeyle. Onu omzundan itti ve Alaaddin bir an Morgiana’yı hatırladı. “Tıpkı Arami dilinde yazılmış bir kitap kadar kolay okunuyorsun.”

“Yine de bana bir konuda doğruyu söylemek zorundasın,” diye ekledi Yasemin aniden ciddileşerek.

“Ne istersen,” diye söz verdi Alaaddin.

“*Adın ne?*”

Alaaddin güldü.

“Sanırım, resmî olarak hiç tanışmadık, öyle değil mi?” Ayağa fırladı ve Yasemin’in önünde eğildi. “Ben Alaaddin’im. Hatefeh’in oğlu Alaaddin... Ne senin ne de bir başkasının duyduğu pek çok kişinin oğlu olan İbrahim’in oğlu Twankeh’nin kızı Hatefeh...”

“Ben de... pekâlâ, benim kim olduğumu zaten biliyorsun,” dedi Yasemin yine karamsarlaşarak. “Yaşadığın her şey için gerçekten, gerçekten üzgünüm.”

Alaaddin tekrar yere, onun yanına oturarak, “Buna değdi. Çoğunlukla,” dedi. Yan tarafındaki acı nedeniyle yüzünü ekşitti. Yasemin yarayı gördü ve nefesini içine çekti. Ama ona dokunmak için uzandığında, Alaaddin onun ellerini nazikçe geri itti. “Ayrıca, onları pes etmemek için yaşadım. Cafer’i alt edeceğiz.

Sen de tahtına geri döneceksin. Bir şekilde. Babanın anısı adına.”

“Babamın intikamı için,” diye tısladı Yasemin dişlerinin arasından. Yine yumruklarını sıkı ve yakıcı bir öfkeyle uzaklara baktı.

Alaaddin elleriyle yüzünü ovdu. Çok kısa zamanda çok şey olmuştu. Her şey çok hızlı değişiyordu. Eski Sultan ölmüştü; sultanların en iyisi değildi ama en azından tutarlıydı. Ürkütücü vezir Cafer, şimdi ürkütücü ve deli bir diktatördü. Agrabah... değişmişti. Her şey insanı tedirgin ediyordu.

Ve Resul de ölmüştü.

Alaaddin’in adama karşı derin hisleri yoktu. Özellikle de Alaaddin’e yanındaki yarayı bahsettikten sonra. Ama tıpkı eski Sultan gibi, o da Alaaddin’in hayatının değişmezlerinden biri olmuştu. *Kişisel* bir değişmez. Resul onu çocukluktan beri kovalıyordu. Şimdiyse Alaaddin genç bir adam, Resul de muhafızların reisi olmuştu. Neredeyse sanki farklı yollarda, birlikte büyümüşlerdi.

Alaaddin’in midesine tuhaf bir ağrı girdi. Adamın ölmesini hiç dilememişti. Daha önce *hiç kimsenin* ölümünden sorumlu olmamıştı. Bu da farklıydı. Bu suçluluk duygusu yeniydi ve yeni olan her şey korkunç görünüyordu.

Yasemin dışında.

Ona yalnızca bakmak bile, Alaaddin’in kendini her şey hakkında daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Şimdi saçlarını, tıpkı göçebe kızlar gibi örüp başının çevresine do-

lamıştı. Kulaklarına dökülen perçemler ona komik bir çekicilik katıyordu. Tozla kirlenen yüzü hâlâ parlıyordu. Başka bir yerde ve başka bir zamanda olsalardı uzanıp onu öperdi.

Ama Yasemin de değişmişti. İçi fokur fokur *kaynıyordu*. Alaaddin, mutlu ve cömert -yine de saf- kızın karanlık ve korkunç bir şeye dönüştüğünü izlemekte olduğunu fark etti.

Bunu durdurmak zorundaydı.

“Onu durdurmalıyız,” dedi Yasemin. Sesi çatallaşıyor, tuhaf bir şekilde Alaaddin’in düşüncelerini yansıtıyordu.

“Pekâlâ, durduracağız,” dedi nazikçe, ona sarılarak. “Ama onu tek başımıza durdurabileceğimizi sanmıyorum. Haydi, daha güvenli bir yere gidelim. Morgiana’ya. Konuyu orada değerlendiririz.”

Ayağa kalktı ve Yasemin’e elini uzattı. Yasemin, onu oturduğu yere geri çeken yorgunlukla mücadele ederek Alaaddin’in elini tuttu.

Alaaddin dışarıyı kontrol etti ama tehlike geçmiş gibiydi. Devriyenin ardındaki Agrabah’ın, tıpkı atlıların kendi yollarına gitmelerinden sonra tekrar cırlamaya başlayan korkak böceklerle dolu bir kumul çimenliği gibi yeniden uyandığını duyabiliyordu.

Sokak boyunca henüz dört evin önünden geçmişlerdi ki Yasemin aniden sordu:

“Bekle, Morgiana kim?”

Alaaddin iç çekti.

“Bir arkadaş,” demeye karar verdi.

“Bir *arkadaş*” dedi Yasemin şüpheyle.

“Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanırız. Birlikte büyüydük ve daha sonra... bir anlamda farklı yollara gittik.”

“Ne yani, o bilgin mi oldu?” diye dalga geçti Yasemin. Ama sesi rahatlamış gibi geliyordu. “Ne oldu? Anne mi? Rahibe mi?”

“Hayır, daha kötüsü. Bir *hırsız* oldu. Benden daha kötü bir hırsız. O ve Duban, kendi küçük suç zincirlerini kurdular. Sokak Fareleri arasındaki en küçük ve bakımsız olanları daha iyi dilenciler olmaları için eğittiler. Sana gösterdiklerimi hatırlıyor musun? Evet, onlar. Sonra da hırsız olmaları için eğitildiler. Bazen de hoş olmayan *diğer* şeyler için. Onların hayat... felsefelerini onaylamadım. Bu ve ailemle ilgili gelişen olaylar nedeniyle yollarımızı ayırdık.”

Yasemin başını iki yana sallayarak, “İki hafta önce pazarlar, hırsızlık ya da yoksulluktan hiç anlamazdım. Bugün ise hırsızlığın farklı *seviyeleri* olduğunu öğreniyorum,” dedi.

“Evet, bir de taş bir kaplanın midesinin içine hapsolmayı dene,” diye önerdi Alaaddin. “Bu, önünde *gerçekten* yepyeni ufuklar açacak.”

Yasemin, Morgiana’nın gizli sığınağına geldikleri için memnundu ama ana odaya girer girmez aniden kendine ve Alaaddin’in iki yanına doğrultulan hançerlerden hiç memnun olmamıştı.

“Bir haftada bu ikinci gelişin Alaaddin,” diye ağır ağır konuştu Morgiana. O ve Duban’ın gergin bir tartışma içinde oldukları belliydi: Yan yana duruyor ve mutsuz görünüyorlardı. “Gurur duydum.”

“Duysan iyi edersin,” diye tısladı Alaaddin ve küçük bir kız hançeriyle yarasını dürttüğünde irkilmemeye çalıştı.

“Ah, onları serbest bırakın,” dedi Duban yorgun bir şekilde. “Alaaddin ve kız arkadaşı bizim için tehdit oluşturmuyorlar.”

Morgiana çocuklara doğru onaylarcasına başını salladı ve çocuklar karanlıkta birer hayal gibi kayboldular. Morgiana eski dostuna içtenlikle gülümsedi. “Ne kadar da etkileyici bir kız arkadaşın var Alaaddin. Anlat bakalım, senin ve *Kraliyet Prensesi Yasemin*’in yolları nasıl kesişti?”

Yasemin afalladı. Alaaddin de biraz şaşırmıştı. Kir ve kanla kaplı giysileri hâlâ ipek ve satendendi; saç örgülerinin arasında tacını takmaya devam ediyordu ve o dev altın küpeleri de kimliğini açıkça belli ediyordu. Morgiana, Yasemin’in güzelliğinden dikkati dağıldığı için onun gerçek kimliğini göremeyen Alaaddin’den çok daha uyanıktı.

Ayrıca, onunla karşılaştığında başörtü takan Yasemin’in başı artık açıktı. Dolayısıyla onu tanımak şimdi çok daha kolaydı.

Yasemin, Morgiana’nın çenesini eğerek işaret ettiği şeye doğru başını kaldırıp bakmaya çalışırken şaşı oldu. Onun tacını işaret ettiğini anladığında hızla başından çıkardı. Onu

hırsızların ayaklarının dibine fırlattı ve taç pis zemine vurarak uğursuz bir *tingirtı* çıkardı.

Duban ile Morgiana -ve hatta Alaaddin- şaşkınlıkla sıçradılar.

“Onu alın. Umurumda bile değil. Babamı kaybettim, kaplanımı kaybettim... Krallığımı kaybettim. Bu tacı ne yapayım?”

“Vay!” dedi Duban.

“Taçtan kurtulmak zorunda değilsin,” dedi Alaaddin çabucak. “Şöyle yapabiliriz...”

“Eğer senin tacını isteseydim kendim alırdım Prenses,” dedi Morgiana. Ayak topuklarından birini kullanarak tacı özenle havaya fırlattı ve tek eliyle tuttu. Ardından Yasemin’in yanına gidip tacı ona uzattı. “Evimde olan her şey senin sayılır,” dedi geleneksel bir karşılamayla. “Eğer susadıysan, suyum var.”

Yasemin tacı geri aldı. Yavaşça gülümsemeye başladı.

“Aslında evet, susadım. Bir fincan suya hayır demem.”

“Lütfen,” dedi Morgiana yer sofrasını işaret ederek. Yasemin, olabildiğince zarif bir şekilde sofranın önünde bağdaş kurdu. Alaaddin de zarif ama sarsak hâliyle yere oturdu. Duban ve Morgiana da onları takip ettiler. Hazan adlı çocuk, elinde iki fincan suyla ortaya çıktı. Düz, gümüş olanı Alaaddin’e, altın olanı da Yasemin’e verdi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Yasemin onlara kadeh kal-

dırarak. Suyunu tek yudumda bitirdi. Ardından fincanını ters çevirdi ve altına baktı. “Ah... biliyordum. Bu fincan saraydan geliyor. Daha küçük olan ziyafet takımından. Altında babamın mührü var.”

Morgiana ellerini iki yana açıp omuz silkti. “Mühür yüzünden bunları kolayca elden çıkaramıyorsun. Onları kimse almaz. İzleri saraya kadar ulaşabilir ve sarayın mallarını çalmanın cezası ölümdür. Biz de bunları burada kullanıyoruz.”

“Ah,” diye söze başladı Alaaddin. Duban da gergin görünüyordu.

Yasemin yorgun bir şekilde onlara tek elini salladı. “Bu yalnızca bir gözlemdi. *Doğru* ve *yanlış* standartlarımın bugünlerde sık sık yer değiştirdiğini görüyorum.”

Duban ve Morgiana, onun sesindeki bıkkın ton üzerine birbirlerine baktılar.

Alaaddin, yastığına serilip bir servis tabağından biraz hurma ve bıldırcın budu aldı ve “Siz gergin görünüyorsunuz,” dedi. Bıldırcın budu ilginç bir şekilde suluydu ve iyi pişmişti. “Daha fazla muhafız, sokak köşelerindeki gözcüler; evet, onları gördüm! Hatta çok iyi kılık değiştirmiş, mavili genç kadını bile. Agrabah’ın, yeni hükümdarının egemenliğinde *harika* olduğunu düşündüm.”

“Her değişim iyi değildir,” diye mırıldandı Duban kendi fincanından su *olmadığı* belli olan bir şey içip ardından damlalarını sakalından silerek.

“Huzur Koruma Devriyeleri’nin, her zamanki pazar muhafızlarının artıkları olacağını düşünmüştük,” dedi Morgiana. “Ama onlar... başka türden şeyler. Doğa dışı bir şey. Hiç kimse onların kim olduklarını ya da nereden geldiklerini bilmiyor. Ayrıca son kontrol ettiğimde, yabancı ülkelerden düzinelerce ve birbiriyle tıpatıp aynı askerleri şehre taşıyan hiçbir kervan yoktu.”

“Huzuru da çok iyi koruyorlar,” diye homurdandı Duban. “Yalnızca bir saat önce bir hırsız, şehrin duvarına bir böcek gibi tutturulmuştu. El bileklerinin her birine, ayaklarına, boynuna ve kalbine hançerler saplanmıştı. Bizimkilerden biri değildi,” diye ekledi acilen.

Morgiana deri bir şişeden kendine şarap koyarak, “Ayrıca, küçük bir enflasyon sorunu da var,” diye yavaş yavaş konuştu. “Şaka değil.”

“Enflasyon mu? Para gibi mi?” diye sordu Yasemin. “Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

“Bu portakalı görüyor musun?” diye sordu Morgiana birini hançeri yardımıyla masadan alarak. “Bir hafta önce, bir düzine portakalı bir tek gümüş paraya alabiliyordun. Şimdi? Bu bir portakal sana *yirmi* altın paraya patlıyor. Ya da yirmi altın *cafere* ya da büyücünün paralarına ne isim vermek istersen artık.”

“Gökten altın yağdırabildiğinde,” diye açıkladı Duban. Yasemin’in biraz aklının karıştığını görerek, “herkes elini uzatıp istediği kadar altına sahip olabildiğinde, altının değeri düşüyor. Tıpkı kum gibi.”

Morgiana çenesiyle mağaranın köşesindeki küçük altın yığınlarını işaret etti. “Bunların şimdi hiçbir değeri yok.”

Alaaddin, şimdi çölün altında gömülü olan hazine dağlarını bir kez daha hatırladı. Aklına tuhaf bir düşünce geldi. Tüm bunlar... daha önce de gerçekleşmiş olabilir miydi? Hazine, kendisiyle birlikte tüm mal varlığının da gömülmesini isteyen eski bir deli sultan yüzünden değil de, dünyayı çok fazla altına boğarak yok etmenin sınırına getirmiş biri nedeniyle gömülmüş olabilir miydi? Lambası oradaki tek “değersiz” şey olan bir cinin yardımıyla... Belki de lambanın gizlenme amacı, insanları dileklerin gücünden korumaktı.

Başını ovuşturdu. Derin düşünceler ona göre değildi. Alaaddin *bunun* da değişmekte olduğundan şüphelendi.

Yasemin, “Bu, Cafer’in planının bir parçası olmamalı,” diye mırıldandı. “Bunu öngördüğünü sanmıyorum.”

“Yine de daha büyük bir planı olduğunu söyledin, değil mi?” diye hatırlattı Alaaddin. “Daha kötü bir şey mi?”

“Değersiz altından daha mı kötü?” diye sordu Morgiana kurnazca. “Bundan daha kötüsünü düşünmekte zorlanıyorum.”

Yasemin başıyla onayladı. Sanki bir fincan su ve bir anlığına dinlenmeyle eski enerjisini geri kazanmış, eski hâline dönmüştü.

“Cafer’i durdurmalıyız. Dinleyin: İçinde bir cinin hap-solduğu bir lambası var. Şimdiye dek *iki* dilekte bulundu:

Birincisi sultan olmak, ikincisi dünyanın en güçlü büyücüsü olmak. Cin onun üçüncü dileğini yerine getiremedi çünkü sihir kurallarına aykırıydı.”

Duban heyecanla, “Neydi?” dedi.

Yasemin, hikâye anlatıcısı rolünde bocalayarak kıpkırmızı oldu.

“Cafer, kendisiyle evlenmeye can atan bir gelin istiyordu,” dedi sonunda, sözcükleri zorla ağzından çıkararak. “Cin’den beni ona âşık etmesini istedi.”

Morgiana biraz hayal kırıklığına uğrayarak, “Vay canına,” dedi. “Bu kadar mı? Neden?”

Yasemin bunu bir küçümseme olarak algılamadı, bunu gören Alaaddin rahatladı.

“Çünkü gücün yanı sıra istediği şey bu,” diye açıkladı Yasemin. “Cafer sevilip beğenilmeyi her şeyden çok istiyor; tüm o geçit törenlerini düzenlemesinin, her yere para saçmasının ve balkondan o konuşmaları yapmasının nedeni bu. Ben de dâhil olmak üzere herkesin onu sevmesini istiyor.”

“Benim dileğim bu olmazdı. Darılmaca yok,” dedi Duban, aynı şekilde şaşkına dönmüş bir hâlde. “Mitolojide ve efsanelerde duyduğun tüm o güzel şeyler mesela? Rüzgârdan daha hızlı bir at ya da yıldızların arasında uçabilen bir gemi gibi. *Ben* böyle bir şey isterdim.”

Morgiana gözlerini kısarak Alaaddin’e baktı.

“Affedersin, yanlış mı anladım? *Dünyanın en güçlü büyücüsünün* saplantı yaptığı şeyi gizli sığınağımıza mı getirdin?”

“Şey... Evet,” dedi Alaaddin üzgün bir gülümsemeyle.

“O iyi bir pazarlık aracı olabilir,” diye önerdi Duban.

“Eğer burada olduğumu bilseydi, büyük olasılıkla çoktan saldırmıştı,” dedi Yasemin çabucak. “Duvarların ötesini görme yeteneği olduğunu sanmıyorum. Ama izin verin, devam edeyim.

Cin beni ona âşık edemeyince sinirlendi. Sihir bunu yapamaz, insanları doğrudan öldüremez ya da ölüleri diriltemez. Yani şimdi, Cafer tüm kaynaklarını sihrin kurallarını nasıl *bozabileceğini* bulmak için kullanıyor. Ona yardımcı olabilecek eski, kötücül güçleri bulmaları için tüm dünyaya düzinelerce hizmetkârını yolladı. Cafer herkesin onu sevmesini istiyor ama öte yandan, bir ölüler ordusu kurmak istiyor. Dünyanın geri kalanını fethetmek için.”

Herkes, Yasemin’in söylediklerinin ne kadar mühim olduğunu anladığında sessizliğe büründü.

Gözlerini kocaman açan Duban, “Şaka yapıyorsun,” dedi.

“Yapmıyorum,” dedi Yasemin kasvetle. “Onun yaptığı ilk girişimleri gördüm. Bu... gerçekten bir şaka değil.”

Morgiana, annesinin dilinde bir lanet okudu.

Neredeyse suçlayan bir tonla, “*Şeytan*’ın kara büyüü! Bu ciddi bir iş Yasemin,” dedi.

Duban, “Hangisinin daha kötü olduğundan gerçekten emin değilim,” diyerek düşüncelere daldı. “Yeniden yürümeleri ve ona hizmet etmeleri için ölüleri diriltmek mi yoksa

hepimizin Cafer'e karşılıksız bir sevgi beslememize neden olacak bir büyü mü? Hem de sonsuza dek."

"İkisi de bana eşit şekilde *korkunç* geliyor," dedi Alaad-din. "Onu durdurmalıyız. Ya da şehirden kaçmalıyız. Ya da bu uğurda ölürüz."

"Bana yardım eder misiniz?" diye yalvardı Yasemin. "Cafer'in bu kâbusu gerçekleştirebilmek için gereksinim duyduğu şeylere erişmesini engellememde bana yardım eder misiniz? Onu tahttan indirip tahta geçmemde bana... bana yardım edecek misiniz?"

Morgiana ve Duban birbirlerine baktılar.

"Biz *hırsız* Yasemin. Ne yapabiliriz?" diye sordu Duban.

"Siz yalnızca hırsız değil, bir hırsızlar *ağsınız*," diye vurguladı Yasemin. "Aslında bir ordusunuz. Ayrıca bir askeri güce ihtiyacımız yok, yalnızca Cafer'in sihir kurallarını bozma yeteneğini elde etmesine engel olmalıyız. Örneğin, aradığı şey ona gelmeden önce çalmak gibi. Sizin kervan soymakla ilgili birkaç şey bildiğinize bahse girerim."

Morgiana kadehinden bir yudum alarak, "Neden söz ettiğinle ilgili hiç fikrim yok," dedi kibarca.

Yasemin ona aldırmış etmedi. "Bu sırada, ben de insanlar arasında dolanıp tahtı tekrar elde etmek için destek toplayabilirim. Gerçek bir seçmen grubu oluşturabilirim."

İki hırsız bir şey demedi. Yasemin bir ona, bir de diğerine baktı.

“Bundan bizim çıkarımız ne olacak?” diye sordu Morgiana mantıklı bir tonla.

“Minnettar bir sultanın sonsuz teşekkürlerine ne dersin?” diye sordu Yasemin kurnazca. “Zihninizin sizden *alınmamasını*, bedeninizin deli bir büyücünün ordusunda zombi askerler olarak *kullanılmamasını* da ekleyeyim mi?”

Hırsız omuz silkti. “Belki de biz hırsızların öylece ortadan yok olma zamanı gelmiştir. Taşınma zamanı. Yılın bu döneminde Bağdat’ın güzel olduğunu duymuştum...”

“*Haydi ama!* Burası Agrabah! Ayrıca, kurtarmayı konuştuğumuz şey ise *dünyanın* geri kalanı!” dedi Yasemin çaresizce.

Duban omuz silkerek, “Dünyanın geri kalanı beni özellikle ilgilendirmiyor. Ölüler ordusu onu alabilir,” dedi.

“Evet. Ama ben de Huzur Koruma Devriyeleri ile *özellikle* ilgilenmiyorum,” diye iç çekti Morgiana sanki bir çeşit şekerlemeden söz eder gibi. “Burada hırsızların işini iyice zora soktular.”

Duban fincanını Morgiana’ya kaldırarak, “Sana hak veriyorum,” diye onayladı. “Ayrıca, hortlaklara karşı özel bir sevgi beslemiyorum. Tümüyle onlardan oluşan bir ordu hoş olmayabilir.”

Yasemin onların ciddiyetsiz ve düşüncesizce yorumları üzerine umudunu yitirdi.

Ama Alaaddin sırttı. Eski dostlarının kulağa umursamazca gelen şakalaşmalarını tanımıştı: Onlar çoktan kararla-

rını vermişlerdi ve yalnızca lafı dolandırıyorlardı. Sanki bir sultanla, bir büyücüyle, bir cinle ve sıkı sıkı korunan bir sarayla uğraşmak çok büyük bir mesele değilmiş gibi.

Alaaddin'in keyiflendiğini gören Yasemin, "Yani... bize yardım *edecek* misiniz?" diye umutla sordu.

Duban uzandı ve yumruğunu Yasemin'in önündeki masaya vurdu. Yasemin geri sıçradı. Duban geri çekildiğinde, hançeri masaya saplanmıştı: karanlık, kısa boylu ve tehlikeli. Duban'ın kendisi gibi.

"*Hiç kimse Agrabah'ı bizden alamaz. Şeytani bir büyücü ve onun karanlık sanatı da. Onlardan oluşan bir ordu da.*"

Morgiana da aynısını yaparak hançerini Yasemin'in önündeki masaya sapladı.

"Agrabah için," diye yemin etti.

Mağaranın içindeki herkes, "*Agrabah için!*" diye tekrarladı. Yarım düzine hançer, bıçak ve kama, küçük kollar tarafından Yasemin'in önündeki ve çevresindeki masaların üstlerine saplandı.

"Pekâlâ Prenses," dedi Morgiana. "Sokak Fareleri'nden oluşan bir ordun var. Şimdi, plan nedir?"

Çözölme

“Senden ne yaptığımı anlamamı *beklemiyorum*. Yalnızca izle ve öğren.”

Gizli atölyesinin altından akan lavlar nedeniyle göz ka-
maştırıcı bir kırmızıyla aydınlanan Cafer, elindeki makasla
korkutucu ve şeytani bir terziye benziyordu. Daha iyi bir açı-
dan incelemek için geriye çekildi ve dudaklarını büzüp tek
kaşını kaldırarak eserini inceledi. Ardından kararını verdi,
bir nokta seçti ve kırpmaya başladı.

Üzerinde çalıştığı kumaş titredi.

Parlak renkli halı, genellikle insan kurbanlar için kullanı-
lan bir askıya gerilmiş bir şekilde duruyordu. Kalan üç saçığı,
acımasız dikenli çivilerle tepesinden ve ayak uçlarından ça-
kılmıştı. Cafer makası sıkıp onun kumaşını yırttığında, zavallı
şey rahatsız olup yuvarlandı. Kumaş havından çıkan iplik ve

tüy parçaları, kana benzeyen tuhaf bir sıvı akıtarak yere düştü.

“Sorun şu ki,” dedi Cafer halının sonuna kadar gelip kalın kenarda zorlanarak. “Sorun şu ki Iago, açık görüşlü ve hayatın sunduğu şeyleri yakalamaya hazır olman gerektiğini hâlâ anlamıyorsun. Hayal kırıklıklarını, başarısızlıkları ve yenilgileri nasıl zafere dönüştürebileceğini bilmiyorsun. Her şey bakış açısıyla ilgili. Yasemin’i kaybetmiş olmamız çok kötü gibi *görünebilir* ama buna diğer tarafından bak. Çok ilginç ve değerli bir kaynak *elde ettik*. Sence, hayatımın yoluma çıkardığı sorunlara bazı *yaratıcı* karşılıklar vermemiş olsaydım şimdi sultan olabilir miydim?”

Son bir *kırpışla* birlikte kumaş ikiye ayrıldı; iki parça da başı kesilmiş ama bacakları hâlâ hareket eden bir böcek gibi tuhaf bir şekilde oynuyordu.

Cafer’in böyle bir şeyle ilgili epey bir deneyimi vardı. Onu görmek, geçmişe özlem duymasına neden oldu. İç çekti ve kesmeye devam etti.

“Hiçbir fikrin yok Iago, hem de hiç. O yaldızlı odalarda şımarık ve konforlu bir hayat sürüyorsun. Herkes sana kraker ve atıştırma veriyor; hatta o aptal eski Sultan bile seni sürekli şımartırdı. *Ben* küçük bir çocukken, annem bana adımdan başka hiçbir şey vermedi. Beni satın alacak ilk kişiye bir köle olarak satıldım. Bana kraker vermediler, sana *bu kadarını* söyleyebilirim Iago. Çok çalışmak, sürekli plan yapmak ve kaderimin zincirlerini kırmak zorundaydım.”

Makasını, direnmekte olan diğer kumaş parçasının üstünde çalıştırmaya odaklanarak sessizleşti. Daha fazla gevşediği için daha fazla karşı koyuyordu ve Cafer onu sıkıca tutmak zorunda kaldı. Soluk alnında ter damlacıkları oluştu. Kalın, hatır hutur kumaşa vuran makas darbelerinin çıkardığı mide bulandırıcı ses dışında, oda sessizdi. Tuhaf, pırıl pırıl iplik yığınları yere saçıldı.

Aynı işlemi bir kez daha uygulayan Cafer zafer kazanmışçasına kıkırdadı. İki uzun kenarı da yıpranmış olan geniş bir halı şeridini eline alıp kaldırdı. Şerit havada güçsüzce bükülerek kıvrıldı.

“Kusursuz! Sence de öyle değil mi Iago?”

Ama tabii, oda halı ve büyücü dışında boştu ve hiç kimse ona yanıt vermedi.

Bir Soygun

Çok büyük bir titizlikle korunan, tuhaf bir yük arabası, tozlu yolda Agrabah'a doğru yavaşça ilerliyordu. Arkasındaki yüksek, sivri, gri ve çoğunlukla cansız Atrazak Dağları gökyüzüne doğru sıralanıyordu. Kervan, bu dağların ötesindeki diyarlardan her ne getirmişse iki silahlı sürücü, her iki tarafta da yürüyen, siyah ve kırmızılar içindeki iki saray askeri ve yanlarında süzülen, mavi elleri bir şeye hazırmış gibi iki yana açık duran Cin'i gerektirecek kadar önemliydi.

Tekerleklerin gıcırması ve develerin arada sırada çıkardığı homurtular dışında sessiz olan bu epey tuhaf kabile, şehrin ender kullanılan kuzeydoğu kapılarına vardığında sessizlik aniden bozuldu.

Kovalar, kaplar ve ibriklerle silahlanmış bir düzine küçük çocuk onları karşılamak için koştu. Dikkatleri kendilerine

çekmek için onları başlarının üzerine kaldırarak tangırdatmaya ve sallamaya başladılar.

“Susuzluğunuzu giderebilir miyim şanlı muhafızlar?”

“Devenize su vereyim mi saygıdeğer efendim?”

“Beyefendiciğim, içecek bir şey alır mısınız?”

“*Su ister misiniz?*”

Sürücülerden biri aşağı atladı. Toz ve terle kaplıydı; dudakları çatlamıştı. Keçeyle kaplı zırhı fena hâlde üzerine yapışmıştı ve sivri miğferinin altından çıkan saçları, tıpkı bir heykelin alçıdan yapılmış saçına benziyordu. Yüzü güneş yanığı, kir ve yorgunluğun çirkin bir portresi gibiydi.

Yine de görevini yaptı ve küçük bir kamçı yardımıyla çocukları yoldan uzaklaştırdı.

“Defolun Sokak Fareleri!” diye gürledi. “Eğer aranızdan biri yük arabama ya da develerime *dokunursa* sizi o değersiz canınız bedeninizden çıkana kadar döverim!”

Çocuklar aniden geri çekildiler. Bazıları eğilerek selam verdi, bazıları kendini toza savurdu, bazıları da onun ayaklarına kapandı.

“Söyleyin, siz sokak çocuklarının geleceğinizden nasıl haberi oldu?” diye sordu. O, sıradan bir kervan muhafızı değildi; ortalamadan daha yüksek bir zekâsı ve gözlerinde kimseye güvenmeyen bir ışıltı vardı. “Bizim gidiş gelişlerimiz yalnızca Cafer ve onun en güvenilir dostları tarafından bilinen bir sırdır!”

Cesur bir ses, “Yolda ilerlerken arkanızda toz bulutu oluyordu efendim,” diye yanıtladı.

Bir kız -aslında genç bir kadın- bir adım öne çıktı. Kalçasında bir küp su taşıyordu. Parlak siyah saçları, eşarbının altından ve kulaklarının çevresinden tıpkı bir çağlayan gibi dışarı akıyordu. Elbisesi koyu renkli, tıpkı yaşlı bir nehir gibi koyu maviydi.

Kervan sürücüsü arkaya bakmak için döndü; doğru, kız haklıydı. Develerinin ayaklarıyla kaldırdıkları toz ve kum, arkalarında kilometrelerce uzanıyor ve nazıkçe gökyüzüne yükselerek durgun havada asılı kalıyordu.

“Hah!” dedi adam kabaca. “Sen! Bana ve adamlarıma büyük bardakta su getir. Geri kalanlarınız yalıkları doldurabilirsiniz... ama hiç kimse arabayla develerin *yanına* yaklaşmayacak. Yoksa sizi kırbaçlarım. Anlaşıldı mı?”

Çocuklar onun isteklerini yerine getirirken sözlerini onaylayan fısıltılar çıplak ayak seslerine karıştı.

Kız yavaşça ve dikkatle adama bir kepçe su koyup uzattı. “Adamlarınızla işim bittikten sonra arabada ilgilenmem gereken biri var mı?”

Sürücü, suyu kendini kontrol etmeye alışkın birinin edasıyla yavaş ve ölçülü yudumlarla içti. Soğuk suyu bir dikişte içerek kendini hasta edemezdi.

Kepçeyi ona geri uzatırken kısaca, “Yok,” dedi. “Sanırım, bunun için bir madeni para istiyorsun.”

“Hiçbirimiz Agrabah’tan para istemiyoruz,” dedi kız diğer sürücüye geçerek. “Para artık bu şehirde hiçbir şey satın

almıyor. Yabancı para olmadığı sürece. Yabancı para ya da yiyecek alınız.”

“Hah,” dedi adam yine bu gerçek karşısında ne şaşırıp ne üzülmeye ama onu yalanlamayarak da.

Elinde bir küp suyla birlikte bir kız daha ortaya çıktı ve hızla arabanın diğer tarafındaki adamların yanına gitti. Kısa ve kıvrıkcık saçlıydı ve gülümseyişinin bir köşesinde tehlikeli gibi görünen bir gamze vardı. Mavi elbiseli kız birdenbire ona bağırmağa başladı.

“Buraya ilk ben geldim!”

Yeni kız, bazı çok kaba sözler söyleyerek karşılık verdi. Bağırılı kavgaları kısa süre sonra diğer tüm sesleri bastırdı.

Bu kargaşaya, yakındaki binadan sürücünün miğferinin üstüne sıçrayan küçük bir maymun da katıldı.

Sürücü başını sallayarak ve maymuna vurmak için kırba-
cının arkasını kullanarak, “Üzerimden defol seni arsız hay-
van!” diye bağırırdı.

“Hiç yabancı şeytanlar gördünüz mü?” diye sordu bir çocuk, arabanın muhafızlarından birine. “Ya canavarlar?”

Manzaraya tepeden bakan terk edilmiş bir deponun sı-
cak, kuru tavan arasında Alaaddin sırtıyordu.

“İşte, benim sıram geldi!”

Sürünerek pencereden çıktı ve gözlerini aşağısındaki manzaradan ayırmadan duvardan aşağı hızla indi. Gürültülü, kargaşalı olayda yer alan hiç kimse onun duvardan aşağı bir

örümcek gibi inişini fark etmedi. En azından, fark etmesini istemeyeceği hiç kimse. Çocuklar ve suçu kızlar –ve Abu-ortalıkta daha fazla koşarak, bağırarak ve su sıçratarak kafa karışıklığını daha da artırdılar.

O sırada, Alaaddin'in ayağı eski bir kafese takıldı. Kuru küf nedeniyle zayıflamış bir parçadan gelen çatırtı sesi tüm yola yayıldı.

Gamzeli kız, muhafızların Cin'e bakmak için arkaya dönmeleri üzerine mavili kızla olan kavgasına ara vererek, "*Uçan cin,*" diye seslendi. "O da su ister mi?"

İşe yaradı: Muhafızlar tekrar ona doğru döndüler. Aralarından biri sıırttı.

"Senin cine hizmet etmeye bayılacağına bahse girerim. Ama hayır, onun ne suya ne de yiyeceğe ihtiyacı var."

Alaaddin rahat bir nefes aldı.

Son üç metreyi düşerek geçti ve ayak parmaklarının üstüne yumuşak bir iniş yaptı. Mavili kız, bir muhafızın ağzından içeri bir kepçe su boşaltırken Alaaddin de arabanın arkasına kaydı.

Arabanın içinde, sıradan göçebelerin ve çöl gezginlerinin yanlarında taşıdıkları erzak vardı: kurutulmuş et ve meyve, deri şişelerde su ve şarap, elbise, fazladan kumaş ve koşum takımları... Ama arabanın karanlık ve tozlu arka bölümünde, içindeki şeyin böyle kaba saba bir gerece uygunsuz kaçacak şekilde narin olduğu, üzerindeki pek çok kilitten belli olan bir sandık vardı.

Alaaddin küçük alet çantasını açarak hemen işe girişti. Bunlar ciddi kilitlerdi; zindandakiler gibi değildi. Kargaşa seslerinin yükselişini, arabanın yakınından uzaklaşmasını ve Cin'in su taşıyıcısı dilencileri kışkırtarak olaya karışmaya başlamasını dinledi. Alnından süzülen bir ter damlası zarif burnundan süzülerek sevimsiz bir şekilde tozlu yere düştü.

Sonunda kilitler açıldı. Alaaddin sandığı hızla açarak içine baktı.

İçinde birkaç eski kitap dışında bir şey yoktu. Biraz hayal kırıklığına uğramadan duramadı; sihirli taşlar, her şeyi bilen bir kâhinle iletişim kurmayı sağlayan bir değnek ya da onun gibi bir şey bulmayı umuyordu.

Alaaddin diliyle, develerin toprakta çıkardıkları ayak sesleri ya da kılıfına sokulan bir kılıcın çıkardığı sesle karıştırılabilecek, alçak bir *klik* sesi çıkardı.

Aniden, arabanın kapısında bir Sokak Faresi'nin başı belirdi. Alaaddin ona bir kitap attı. Diğer Sokak Fareleri de tamamen gelişigüzel gibi görünen bir şekilde bir insan zinciri oluşturarak itiş kakış içinde zikzaklar çizdiler. İlk kız kitabı bir çocuğa fırlattı; çocuk onu boş bir kovayla yakalayarak kovayı bir erkek çocuğa uzattı. O çocuk da kovayla birlikte develerin bacaklarının altından sürünerek geçti. Onu oradan bir kız aldı ve ardından olabildiğince hızlı bir şekilde sokaklara kaçtı.

Bunu beş kez tekrarladılar. Her bir kitap için bir kez.

Dışarıdaki sesin şiddetinden, Alaaddin sürücüyle muhafızların sabırsızlanmaya başladıklarını anlayabiliyordu. Çöl susuzluklarını giderdiklerine göre, artık saraya geri dönüp

rapor vermeye ve ardından –belki de banyo yapmak için– bir köşeye çekilmeye hazırlardı. Su taşıyıcıları topluluğu sözler ve kırbaçlarla uzaklaştırılıyordu.

Sandık boşalır boşalmaz, Alaaddin onu sertçe kapattı ve dişlilerin, onları bulduğu anki gibi durmasına dikkat ederek kilitleri yeniden taktı. Arabanın zemininin kenarını tuttu ve kendini altına doğru kaydırды.

Muhafızlar kendilerinden olabildiğince uzağa doğru yabancı paralar ve portakallar fırlattılar. Çocuklar uçarcasına ganimetlerin peşinden gittiler. Sürücü ıslık çalarak bir devenin böğrüne şaplak attı. Araba yavaş ve hantalca ilerlemeye başladı. İki sucu kız hem onların gidişini izlemek...

...hem de sepetten çıkan bir sihirbaz gibi arabanın altından ortaya çıkan Alaaddin'e hızla bir kadın elbisesi giydirmek için yakınlarda durdular.

Araba, muhafızlar ve develer sokaktan aşağı doğru yol alırlarken Cin geriye dönüp Alaaddin'e baktı. Başını onaylarcasına salladı. Alaaddin de ona başını sallayarak karşılık verdi. Ardından Cin döndü ve ciddi –neredeyse üzgün– bir ifadeyle yoluna devam etti.

Cin'in yüzünde bir şey vardı. Son derece sempatik görünümüydü. Hep takındığı çatık kaşlardan ve ekşi ifadelerden çok, gülümsemelere ve sırıtlara daha uygun gibiydi. O, Alaaddin'in bir cinin olabileceğini tahmin ettiğinden çok daha fazla *insandı*.

Başka bir zaman olsaydı, onunla arkadaş bile olacağını görebiliyordu. Ya da en azından sohbet edeceğini...

Alaaddin başını iki yana salladı. Başka bir zaman, başka bir yer. O sırada, Sokak Fareleri dağılmak zorunda kalmışlar ve Morgiana ile Duban'ın gizli inlerine doğru ayrı yollara gitmişlerdi.

Üç "kız" birbirlerine hiçbir şey söylemeden gölgelerin arasına karıştılar. Dakikalar içinde, tozdaki izler dışında, sanki meydana kimse uğramamış gibiydi.

Hırsızlar Kraliçesi

Alaaddin birkaç dakikalığına yalnız kalarak biraz rahatladı; kızların yaptıklarını düşündüğü şekilde sokakta kırıtarak yürüdü. Elbisesi ayaklarının etrafında kıvrılıyordu. Abu, arkadaşının ruh hâlindeki değişimi hissetmiş, mutlulukla ciyaklıyordu.

“Epey inandırıcı bir kıza dönüşmüşsün,” dedi biri yavaşça, sokağın köşesinden.

Morgiana kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek kaşını kaldırmış bir şekilde Alaaddin’in maskarahlıklarını izliyordu. Artık sahte kılığını çıkarmış, her zamanki giysilerini, yani pantolonuyla bluzunu giymişti.

Alaaddin hiç tereddüt etmeden, “Sen de öyle,” diye şakayla karışık iğneledi.

“Şapşal,” diye homurdandı Morgiana ve ona kostümünü çıkarmasında yardım etmek için yanına gitti.

“Yani, *diğer* kız kadar inandırıcı değildin. O müthişti. Onu nereden buldun?”

“Adı Pareesa ve küçük çetemizin en yetenekli hırsızlarından biridir. Ayrıca, çeneni kapat,” dedi Morgiana keyifle. “Güzel bir Kraliyet Prensesi’nin ilgi duyduğu bir adam, bakışlarını kendisine saklamalı.”

“Şaka yapıyorum Morgiana. Gözlerim Yasemin’den başkasını görmüyor,” dedi ciddi bir sesle. Ardından ekledi: “Alınmaca yok.”

“Hiçbir zaman alınmadım. Benim için fazla cılızsın zaten. Biraz kilo al da sonra konuşalım.”

İki hırsızın yapabileceği en rahat şekilde sokakta yürüdüler. Omuzları arada sırada umursamazca çarpışıyor, *her ihtimale karşı* gözleri, kullanacakları hızlı kaçış yolları arıyordu.

“Seni çok özledik, biliyor musun?” dedi Morgiana en sonunda.

“Ben... ben de sizi özledim,” diye itiraf etti Alaaddin. “Ama dilerdim ki...”

“Evet, evet, bizim profesyonel hırsızlar olmamamızı dilerdin. Bay Gururlu,” dedi Morgiana gözlerini devirerek. “Biz yalnızca senin yaptığını yapıyoruz ve yöntemi biraz geliştirdik. Hiçbirimizin ahlaki üstünlüğü yok Alaaddin. Kanunlar tüm hırsızlıklar için aynı şekilde işler.”

“Kanunları hiçbir zaman umursamadım,” dedi Alaaddin.
“Kalbimin sesini dinledim.”

Morgiana başını iki yana salladı. “Güçlü bir genç adam-
san yalnızca yemek ve yaşamak için gereksinim duyduğun
şeyleri çalmak kolay,” dedi Morgiana. “Açlıktan kıvranan üç
yaşındakiler ya da ölmekte olan nineler yemek için *çalamaz-*
lar. O yüzden biz daha fazlasını çalıyoruz ve evet, paralarla
mücevherler de buna dâhil.”

“Mağaradaki incik boncuklarının yalnızca muhtaçlara
hayır işleri için biriktirildiğini *söyleme* bana,” dedi Alaaddin
ama bunları söylerken gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Morgiana omuz silkerek, “Daha büyük planlarım ve ha-
reket eden, parlak nesnelere düşkünlüğüm olduğunu inkâr
etmiyorum,” dedi. “Yalnızca senin sandığın kadar *saf kötü*
olmadığımızı söylüyorum Alaaddin. Bizim için de grinin ve
iyiliğin tonları var.”

“Senin saf kötü olduğunu asla düşünmedim Morgiana.
Yalnızca kötü seçimler yaptığını düşündüm.”

Morgiana güldü. “Şimdi annem gibi konuştun. Onun...
aklı başında olduğu zamanlarındaki gibi.”

Alaaddin gülümsedi. Aynı fikirde olmadığını biriyle arka-
daşlık etmek mümkün müydü?

Bir köşeyi döndüler ve ikisi de hırsız içgüdüleriyle he-
men gölgelere çekildi.

İleride, geniş sokağa bir çadır kurulmuştu. Bodur ve kare
şeklinde, kırmızı ve siyahtı: yine Cafer’in renkleri. Madeni

paradaki açılı, kötücül görünümlü sembol çadırın yanına da boyanmıştı ve tepedeki bir flamanın üzerinde dalgalanıyordu. Sıcaktan bunalmış ve çaresiz görünümlü insanlardan oluşan uzun bir sıra, çadırdan sokağın aşağısına doğru bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Alaaddin huzursuzca, “Bu ne?” diye sordu.

“Yeni bir şey,” dedi Morgiana. O da endişelenmişti.

“Haydi, araştıralım.”

Sokakta dolaşan genç bir çiftten daha fazlası gibi görünmediklerini fark ettiklerinde kol kola girerek gölgelerin içinden çıktılar. Tıpkı bir düğümü çözmeye çalışan iki uzmanın rahatlığıyla baygın bakışlarını her şeyin ve de *herkesin* üzerinde gezdirdiler.

Alaaddin ellerini iki çocuğunun omuzlarının üstüne koymuş, sırada bekleyen bir babaya, “Burada neler oluyor dostum?” diye sordu.

“Duymadın mı?” dedi adam ve kızlarını daha sıkı tutarak bakışlarını gergin bir şekilde çevrede gezdirdi. “Ekmek dağıtıyorlar. Çabuk sıraya girmek daha iyi.”

“Cafer’in bunu öylece dağıttığını duymuştum. Her yerde. Geçit törenlerinde, sarayın balkonundan ya da bunun gibi yerlerden kalabalığa ekmek atıp duruyormuş.”

“Artık atmıyor. Cafer... onun bu cömertliğini *kötüye kullanan hırsızlar* olduğunu söyledi.” Adam, kulak misafiri olanların duyduklarına emin olmak için, sözlerinin son bölümünü yavaşça ve biraz daha yüksek sesle söyledi.

“Hımm,” dedi Morgiana. “Sanırım sıraya gireceğiz. Teşekkür ederim dostum.”

Adam başını eğdi ve ardından onlar artık yokmuş gibi önüne döndü.

İkisi oradan yürüyerek uzaklaşmak için döndüklerinde, Aladdin çenesiyle çadın işaret etti. Morgiana onun işaretini takip etti.

Dar yüzlü ve kısık gözlü bir adam, içerideki eğreti bir masaya oturmuştu. İki tarafında da iki dev muhafız duruyordu. Arkasında, yerdeki bir kâğıdın üstüne uyduruk bir biçimde atılmış bir ekmek yığını vardı. Yama içinde mor bir elbise giyen genç bir kadın, adam onunla konuşurken ekmek yığına bakmamaya çalışıyordu.

“Cafer ve yeni hükümeti Yükselen Agrabah’a tam bir sadakatle bağlı kalacağına yemin ediyor musun?”

“Evet. Elbette,” dedi kadın. Gözleri hâlâ ekmeklerdeydi.

“Onun kanunlarını savunacağına ve Atrazak Dağları’nın içindeki topraklar üzerindeki haklı egemenliğinden dolayı ona saygı ve sevgi besleyeceğine yemin ediyor musun?”

“Ediyorum. Yani... ne? Onunla evlenmiyorum, değil mi?” dedi genç kadın birdenbire, ilk kez ekmeğe değil de adama bakarak.

“Hayır. Onunla evlenmiyorsun.” Adamın gözlerinin kenarındaki gülümseme bir memnuniyet ışıltısı değildi. Kötücül, kurnazca bir parıltıydı. “Yemin ediyor musun?”

“Evet,” dedi kadın.

“Harika. Sıradaki.”

Muhafızlardan biri avucuna *iki* somun bıraktığında, kadın gözlerini kırıştırdı ve ardından bir kız çocuğu gibi güldü. Mutluluktan neredeyse sekerek uzaklaştı.

“Bence kendi annesinden vazgeçmeye bile yemin ededi,” diye mırıldandı Morgiana.

“Onun söylediklerini umursadığını ya da ne *anlama* geldikleri üzerinde kafa yorduğunu sanmıyorum,” dedi Alaaddin. “Zaten, büyük olasılıkla hiçbir anlama da gelmiyorlar.”

Sokakta yavaşça yürüdüler ve ellerine geçen ilk fırsatta ekmek kuyruğundan çıkıp gittiler.

Kendilerini rahat hissedecek kadar uzaklaştıklarında Morgiana, “Bu hoşuma gitmedi,” dedi. “Tüm bu düzenleme ürkütücüydü.”

“Gerçekten de çok tuhaftı,” diye onayladı Alaaddin. “Ne konuştuklarını anlayamadım. Gerçekten, yemin etmenin ne anlamı var ki? Senin de dediğin gibi, o kadın annesinden vazgeçmeye yemin edebilir ama bu yemininde ciddi olmayabilirdi.”

“Evet ama eğer *Cafer* bunu fark ederse ne olur?”

Yürüyüşlerinin geri kalanı olaysız geçti, ta ki sığınağa varana dek. İçeri girdikleri anda hançer uzunluğunda dişleri olan turuncu ve siyah renkli bir canavar, karanlıktan onlara doğru koştu.

“Raja!” dedi Alaaddin şaşkınlıkla. Koca kedinin boynundaki kürkü okşadı. Kaplan mutlulukla hırladı. “O buraya nasıl geldi?”

Morgiana başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. “Duban onun bu sabah biz gittikten hemen sonra kapı eşiğinde ortaya çıktığını söyledi. Boynunda bir kurdele –bir *kurdele*– ve bir de Cafer’in arabalarında özel bir kitabı aramamız gerektiğini belirten bir not varmış. *Al* bilmem ne ya da onun gibi bir şey. ‘Cin’ tarafından imzalanmış.”

“Hah!” Alaaddin burnunu Raja’nınkine sürttü. “Bu yeni haber alma yöntemini sevdim. Onu Yasemin ile buluştur-
maktan *çok daha* güvenli.”

“Pekâlâ, bu durumda çok daha fazla kaplana ihtiyacımız olacağını sanıyorum,” dedi Morgiana şüpheyle. “Ama bu, Ahmet ile Şirin’i mutlu eder. Raja’yı çoktan sahiplendiler ve Maruf da büyük kediye torunlarını emanet *etmiyor*.”

Alaaddin, “Maruf burada mı? Nerede?” diye sordu sevinçle.

“Bu saatte mi? Büyük olasılıkla mutfakta kahvaltı hazırlıyordur.”

“Tabii ya! Onun yanına gideceğim.”

“*Tabii ya*,” diye söylendi Morgiana. Ellerini havada sallayıp öfkeyle kendi kendine konuşarak yürüyüp gitti. “Cinler? Kaplanlar? Sihir kitapları? Hayatım ne zaman bu hâle geldi?”

Alaaddin labirent gibi pek çok geçitten ve kafa karıştırıcı bir şekilde birbirine bağlı mahzenlerden geçerek penceresiz, yalnızca tepe camı olan eski moda bir evin şaşırtıcı derecede ferah ve havadar mutfağına ulaştı. Dev bir ocağın kendisiy-

le eşit oranda dev tavaşının başında, Duban'ın yaşlı babası Maruf duruyordu. Aç bir çocuk kalabalığının çevresinde sırtıyor, konuşuyor ve o çılgın sakalının üstüne bir damla yağ dökmeden, ona uzanan tek bir aç eli bile es geçmeden zıplıyordu. Bu, sol bacağına hareket edemediği de dikkate alındığında inanılmaz bir şeydi; o bacağı bir eksen olarak kullanıyor, topuğunun çevresinde dönüyordu.

Herkes bir parça sıcak ekmek ve köşedeki dev bir kavanozdan da bir top peynir aldı.

Maruf onu görür görmez, "*Alaaddin!*" diye seslendi. "Tam da senin en sevdiğin yemek olan *nan-e sangak*'ı ısıtıyordum. Dün gece pişirdim. İşte!"

Tavayı döndürdü ve yuvarlak bir ekmek parçası havaya uçtu. Alaaddin ekmeği kaptı ve hemen diğer eline fırlattı; yemek için fazla sıcaktı.

Maruf başını geriye atarak bir kahkaha koyverdi. "Hiç değişmiyorsun Alaaddin. Hep tehlikeli işlere kalkışıyorsun."

"*Ben mi?*" diye sordu Alaaddin başparmağını yalayarak. "Ya sen? Benim yaşımdayken sen nasıldın?"

"Hah! Tam da onlara, şu çocuklara, hiçbir şey bilmediklerini söylüyordum," dedi Maruf başını iki yana sallayarak. "Ben onların yaşımdayken... hatta onlardan birkaç yaş daha küçükken, onlara pazar muhafızlarından paçayı kurtarmakla ilgili birkaç şey gösterebilirdim!"

Çocuklardan ikisi öne doğru koşarak sıcak yağ ve ateş

tehlikesine rağmen Maruf'un bacaklarının üstüne sıçrayıp ona sıkıca sarıldılar.

“Ahmet! Şirin! Beni öldüreceksiniz!” Ama yaşlı adam sırtıyordu.

Alaaddin çocuklara baktı. Ona tanıdık geliyorlardı... ama nereden? Ardından onların kim olduklarını çıkardı. Onlar, bir ya da iki hafta önce ekmeğini verdiği çocuklardı.

“Onlar?..” dedi yavaşça.

“Kazireh'nin çocukları. Benim torunlarım,” dedi Maruf gururla.

Alaaddin eğildi ve ikisinin de burnunu gıdıkladı.

“Tanıştığımızı sanıyorum,” dedi.

“*Bizim evcil bir aslanımız var!*” dedi küçük çocuk, Ahmet.

“*Kaplan*, Ahmet. Üzerinde çizgiler var,” diye düzeltti Şirin nazikçe. “Ayrıca, senin için Abu ile de ilgileniyoruz.”

“Bu harika. Zavallı şeye fazladan sevgi iyi gelir,” dedi Alaaddin, artık soğumuş olan ekmekten ağzına bir lokma atarak. “Şey... söz bundan açılmışken, Yasemin'in nerede olduğunu bilen var mı?”

Maruf ona kurnazca baktı.

“O... ‘çalışma odası’nda. Onunla bazı *önemli işler* konuşmak için can attığına bahse girerim.”

Alaaddin, yaşlı adamın ses tonundaki imayı anlamazdan geldi ve ellerini birleştirip hafifçe eğilerek ona teşekkür etti. Arkasına dönerek odadan çıktı ve geldiği yoldan geri dönüp

Sokak Fareleri'nin terk edilmiş mahallenin altında kazdıkları depolama yerlerinin dolambaçlı labirentinden ve gizli tünellerden geçerek ilerledi. "Çalışma odası", ortasına düz bir dikdörtgen halının serili olduğu büyük bir odaydı. Halının üstüne tebeşirle Agrabah'ın kabataslak bir haritası çizilmişti. Küçük tuğlalar ve kare taş bloklar, önemli binalarla sınır işaretlerini vurguluyordu. Çevresinde, dikkatle haritayı izleyen bir grup Sokak Faresi duruyordu.

Yasemin elleri ve dizleri üzerinde duruyor, onun askeri birlikleri konumundaki hırsız ve dilenci çocukları simgeleyen çakıl taşı yığınlarını dört bir yana itiyordu. Planı izleyicilerine dikkatle açıkladı ve ardından, çocuklar emirlerini yerine getirmek üzere koşarak gitmeden önce onlara cümle cümle tekrarlattı. Kısa süre sonra hepsi gitmişti ve Alaaddin onun yanına oturdu.

Birdenbire duvardaki bir sürü tebeşir izini fark ederek, "Hey, bu da ne?" diye sordu. İlk önce onların rastgele çizdiklerini düşündü ama daha sonra, onların dört adet uzatılmış üçgen olduğunu anladı... tıpkı dev bir hayvanın pençe izleri gibi.

"Raja'nın İzi," dedi Yasemin başını kaldırmadan. "Sokak Fareleri'nden bazıları, eğer Cafer'in bir simgesi varsa bizim de olması gerektiğini düşündü. Bu, *direnış* anlamına geliyor. Raja'nın kendisi de Cafer'e direndi ve yaralandı. Bu, onu onurlandırmak için."

“Vay! Akıllıca,” dedi Alaaddin.

“Evet evet, ama dinle,” dedi Yasemin sabırsızca. Başının çevresinde bir çelenk gibi duran küçük dağınık saç telleri dalgalanıyordu ve Alaaddin onun sözlerine odaklanmakta zorlanıyordu. “Cin gönderdiği notta Cafer’in, özellikle ölülerin ve *yaşayan* ölülerin sihriyle ilgili bir kitabı aradığını söylüyordu. Eğer o, *bu* gönderimde değilse Kajha’dan deniz yoluyla gelen gönderimde olabilir. Onların bu gece dönmeleri bekleniyor ama erzak almak için önce Midrahf’ta mola verip vermeyeceklerini bilmiyoruz. Bu yüzden Sokak Fareleri dikkat dağıtmak için kervanların *hem* batı *hem de* doğu yollarını kesecekler.”

“Kitabın adı ne?”

“Abdül Elhazet tarafından yazılan *Al Azif*.”

Hiçbir rüzgârın esmediği yer altı geçitlerinde olmalarına rağmen, Alaaddin ani bir soğumayla ürperdiğini hissetti. Yasemin, kitabın adını yüksek sesle söylediği için pek memnun görünmüyordu. Bu işte bir tuhaflık vardı...

“Belki de çoktan aşırduğumuz kitapların arasındadır, hepsi de kesinlikle ciddi görünüyordu.”

“Evet, gidip onlara bakalım,” dedi Yasemin ayağa kalkıp vücudunu esneterek. “Böylece, hırsızlar kraliçeliğine bir süre ara vermiş olurum. Ah! Kabalık yapmak istemedim, gerçekten. Duban, Morgiana ve diğer Sokak Fareleri olmasaydı, tüm bunları gerçekleştirmek olanaksızdı.”

Alaaddin, eski dostuyla dışarıda yaptığı tartışmayı düşünerek sessiz kaldı. Eğer Morgiana, kendine onun onayladığı bir yol *çizmemiş* olsaydı, şimdi Alaaddin'e yardımcı olamazdı. Bunun ahlaki düzendeki yeri neresiydi?

"Sizin geri dönmeniz epey uzun sürdü," dedi Yasemin, Alaaddin'in karnını dürterek. Alaaddin'in düşüncelerini okuyor gibiydi. "Sen ve Morgiana'nın."

"Hasret gideriyorduk. Kışkandın mı?"

Yasemin gülümseyerek, "Yalnızca seni bu kadar uzun zamandır tanıdığı için," dedi ve Alaaddin'in elini sıkı.

Alaaddin onun keyfini kaçırmak istemediği için gönülsüzce, "Bir şey gördük," dedi. "Cafer artık insanlara ekmek vermek için onları sıraya koyuyor ve vermeden önce ona bağlılık yemini ya da onun gibi bir şey etmelerini istiyor. Artık koşulsuz dağıtmıyor. Olaylar... sıkıntı verici bir hâl almaya başladı."

"Ne yani? Yaşayan ölülerden oluşan bir ordu kurmaya çalışması yeterince rahatsız edici bir gelişme değil mi zaten?"

"Hayır, o korkunç. Ama *o kadar* korkunç ki gerçek değil gibi. Fakat bu... normal ve çaresiz insanlar, aniden *almaya alıştıkları* bedava yiyeceğin kesilmesinden korkmaya başladılar. Cinlerden, hortaklardan ve eski sihir kitaplarından anlamam ama Cafer'in, Agrabah halkını dönüştürmekte olduğu şeyden hoşlanmıyorum."

Yasemin dişlerini sıkarak, "Babamı benim gözlerimin, Agrabah halkının gözlerinin önünde öldürdü," diye ona hatırlattı. "Onun yapamayacağı *hiçbir şey* yoktur."

İçinde masaların ve mangalların olduğu ana merkez odasına geldiler. Çalıntı eşyaların bulunduğu sandığın başında bir nöbetçi -soygundaki mavi elbiseli kız- duruyordu. O, şimdi bir pantolon giymişti ve kalçasının iki yanından birer uzun hançer sallanıyordu.

Yasemin içten bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim Pa-reesa,” dedi. “Biz bundan sonrasıyla ilgileniriz. Bugün tüm yaptıklarından sonra güzelce dinlenmeyi hak ettin.”

Kız oradan ayrılmadan önce eğilerek, “Elbette Yasemin,” dedi.

Alaaddin sandığı açtı ve küflü deri ciltli kitapları büyük bir dikkatle aldı. Kitaplar onun için hâlâ yeni bir şeydi; o daha çok parşömenlere ya da kurutulmuş kil parçaları üzerine yazılan notlara alışkındı.

“Khosrow adlı Eski Mahalle’den bir imam var. Çok bilgili. Sıvışmayı başarır başarmaz, bize her türlü çeviride yardımcı olacağını söyledi,” dedi Yasemin. Şimdi, bir ibrik dolusu nane çayı ve bir tabak bazlama dışında tüm yiyeceklerden arınmış olan yer sofrasına oturdular. Kitap yığını aralarına koydular ve her biri bir kitap seçti.

Alaaddin, kendi payına düşen *Sihrin Sınırları Hakkında Bilimsel Çalışmalar*’ı açtı ve çabucak bu sırf metinden oluşan cildi, tılsımlarla ilgili resim ve tarifler içeren *Sihir Bozuculuk Alanında Bir İnceleme*’yle değiştirdi.

Birkaç dakika sonra Yasemin, kendisinin incelediği kitabı hayal kırıklığıyla masaya koydu.

“Bunların hiçbirinin *Al Azif* olduğunu sanmıyorum. Dilleri nedeniyle bu ikisinden *emin değilim*. Şu daha çok çivi yazısına benziyor, çılgınca bir şey... Bu ise benim kesinlikle okuyamayacağım, Mısır’ın resim yazısı... Ama eğer resimlerin bir anlamı varsa daha basit konularla ilgili gibi görünüyorlar. O imama ihtiyacımız var.”

“Ama öte yandan, koyunlarını toynak mantarından korumak ister misin?” diye sordu Alaaddin heyecanla. Yasemin’in onun bakmakta olduğu eski, parlak bir şekilde aydınlatılmış resmi ve tarifi görebilmesi için kitabı çevirdi. “Çünkü eğer istersen büyüü bende!”

Yasemin gülümsedi. “Onun işe yarayıp yaramayacağını merak ettim.”

Alaaddin kitabını kenara koydu. “Pekâlâ, şu *Al Azif* adlı kitabın *konusu* ne?”

“Onun, eski zamanlardaki deli bir adamın yasak ve karanlık dünyalara yaptığı yolculuğun kaydı olduğunu sanıyorum. Gittiği yerlerde evrenin ötesindeki güçlere yön vermekle ilgili edindiği bilgileri yazmış. Onu kayıtlara geçirme eylemi, bir şekilde o gücün kanalı hâline gelmiş.”

Alaaddin gözlerini kırptırarak ona baktı.

“Ona yalnızca sahip olman bile zihninle ölüm saçmanı ve yaşayan ölülerden ordular kurmanı sağlıyor,” diye tekrar açıkladı Yasemin gözlerini devirerek.

Alaaddin kitabını yere koyarak, “Ahlılı. Şimdi anlıyorum.

Bu iş kötü. Peki, onu ele geçirdiğimizde ne yapacağız?” diye sordu. “Yakacak mıyız ya da ona benzer bir şey mi yapacağız?”

“Onu yakmak mı?” diye sordu Yasemin şaşkınlıkla. “Bu kadar önemli bir kitabı mı? Hayır, bunu yapamayız. Onu kendimize saklamalıyız.”

“Şey... ne?” dedi Alaaddin yavaşça.

“Yalnızca düşün. İçinde, sihir yasalarını kırmak için gerekli olan gücü barındırıyor. Kim bilir başka neler yapabilir.”

Alaaddin ciddiyetle, “Hiçbir şey. İyi olan hiçbir şey,” dedi.

“Bana Cafer’i yenip tahtı geri almak için ihtiyacım olan gücü verebilir.”

Alaaddin uzanıp dizine dokunarak, “Biz de burada onun için çalışıyoruz,” dedi nazikçe. “Sana ve davana inanan insanlarla birlikte. Çocuklarla, hırsızlarla, dilencilerle, kaplanlarla ve cinlerle. Bunu fazladan sihre gerek duymadan başarabiliriz.”

Yasemin buna şüpheyle yaklaştı. “Daha fazla gücün, daha fazla silahın bir zararı olmaz.”

“Ah, evet, eğer silahlar kötücülse olabilir. Ayrıca, kitabın bizim elimizde olması, daha sonra bir *başkasının* da eline geçemeyeceği anlamına gelmez. Onu yakmak zorundayız. Böylece, onun kötü amaçlar için kullanılmasına engel oluruz.”

“Bu, herhangi bir zamanda zararlı *olabileceği* gerçeği, onu yok etmek için çok aptalca bir neden. Hem de sihrini her şeyi düzeltmek için *kullanabileceğimiz* bir zamanda!” diye bağırdı Yasemin.

“Sihrin her şeyi düzeltebileceğine kimin inandığını biliyor musun?” diye bağırarak karşılık verdi Alaaddin. “*Annem*.

Şeytanlar, cinler, huriler ve parmağını şıklatmanla tüm sorunlarını çözebilecek olan şeylerle ilgili tüm o masallar. Hepsi de mutlu sonla biterdi. Tıpkı onun, babamın ailemizi kurtarmak için ‘sihirli’ bir şey ya da iş bulmak için gittiğine de inandığı gibi. *Sihir bunu yapmaz.* Hiçbir şey yapmaz ve sen de aksini düşünüyorsan en az annem kadar delisin.”

“Onunla babamı geri getirebilirim.”

Yasemin bunu alçak sesle ve güçsüzce söyledi. Artık Alaaddin’e ve kitaplara bakmıyordu; aniden yaşaran gözleriyle uzaklara bakıyordu.

Birdenbire Alaaddin, öfkesinin çöl rüzgârındaki bir kumdan kale gibi eriyip gittiğini hissetti. Yasemin orada öylece otururken ufacık görünüyordu; ne bir hırsızlar kraliçesi ne de sultan gibiydi. Alaaddin onun yanına yanaştı ve onu kollarına aldı.

“Hey,” dedi Alaaddin onu yanağından öperek. “Onu özlediğini biliyorum. Az önce dediğim bunca şeye rağmen, ben de annemi özlüyorum. Ama... babamı geri getiremezsin. O eski gibi olmayacaktır. O da bunu *istemezdi.*”

“Bunu bilemezsin,” dedi Yasemin burnunu çekerek.

“Bunun yanıtını zor yoldan mı bulacaksın? O gitti Yasemin. Gitmesine izin ver.”

Yasemin, bir anlığına Alaaddin’in onun boyutlarındaki bir kızın yapabileceğini düşündüğünden çok daha güçlü bir şekilde onu sıktı. Ardından arkasına yaslanıp burnunu sildi ve kendini toparlamaya çalıştı.

“Bunların tümü, bir açıdan babam nedeniyle gerçekleşiyor, değil mi?” dedi sonunda. “Eğer Agrabah’ı şu an

bulunduğu duruma -inanılmaz derecede fakirlik çeken insan nüfusunun büyüklüğüne ve onlarla bizim gibi asiller arasındaki ondan da büyük eşitsizliğe- sürüklenememiş olsaydı. Cafer gibi birine fırsat doğmazdı. Eğer Sultan halkına... doğru bir şekilde davransaydı, hiç kimse Cafer'i desteklemezdi."

Alaaddin ona bunun doğru olmadığını söylemeyi çok. *hem de çok* isterdi. Ama söyleyemedi.

Yasemin onun merhametli bakışını gördü ve hafifçe gülümsedi.

"Son zamanlarda o ve tüm dünyamla ilgili pek çok acı gerçek öğrendim. Düşünüyordum da belki, aklımın bir köşesinde bunları hep biliyordum. Okuduğum tarih kitaplarındaki büyük liderler tüm zamanlarını çocuk oyuncaklarıyla oynayarak geçirmiyorlardı. Her şeyle danışmanlarının ilgilenmesine de izin vermiyorlardı. Gözleri halklarının üzerindeydi ve günlük hayatın işleyişini her zaman kontrol altında tutuyorlardı. Büyük liderler böyleydi. Serhas¹ gibi askerî liderler bile. Sıradan insanların hiçbir neden yokken aç kalmalarına izin vermiyorlardı... senin gibi sıradan insanların."

Alaaddin sırada ne olduğunu tahmin etti. Bazlamasına odaklanarak onu dikkatle ikiye böldü.

"Ailene... ne oldu? Annene?" diye sordu Yasemin teredditle. "Hırsızlık yaparak hayatta kalmaya neden olan şey neydi?"

Alaaddin iç çekti ve bazlamasını tabağına geri koydu. Her zamanki akıcı konuşması, Yasemin'in dikkatli bakışlarının al-

1 Ahameniş İmparatorluğu'nun Pers kralı I. Serhas veya Kserkses, MÖ. 486-465 arasında hükümdarlık yapmıştır en.

unda tükenip gitti. Aslında, şakacılığından ve önlenemeyen şaklabanlığından son iki haftada pek eser kalmamıştı. Bu yönünü özleyip özlemediğinden emin değildi.

“Babam Kazım, ben çok küçükken bizi terk etti. Onu zar zor hatırlıyorum.”

Alaaddin’in, babasının adını yüksek sesle son söyleyişinin üzerinden yıllar geçmişti. Yarı yarıya adını unutmuş olduğunu umuyordu ama isim, ona eşlik eden acıyla birlikte yüzeye çıkmayı bekleyerek aniden, eksiksiz ve kusursuz bir şekilde zihninin derinliklerinden doğmuştu.

“Tam da benim gibi birini hayal et,” diye devam etti Alaaddin. “Bağımsız, serseri ruhlu, yakışıklı, kolayca gülüp şaka yapabilen bir genç adam hayal et. Dürüst bir iş bulmakta yavaş hareket eden. *Benim...* başka hiç kimseyi düşünmeyen, yaşayan anın keyfi dışında başka hiçbir şeyi umursamayan hâlimi düşün. *Ama sorumlu olduğu iki insan daha olan birini.*

Omzundaki yük artık taşıyamayacağı bir ağırlığa ulaşınca... öylece çekip gitti ve annemse... o *müthiş* bir anneydi,” dedi coşkuyla, Yasemin’in gözlerinin içine bakarak. “Tozdan ve bir su damlasından çorba yapabiliirdi. Bizden yalnızca biraz daha az fakir insanlardan dilendiği paçavralardan giysiler-düzgün giysiler- yapardı. Derme çatma evimizin her köşesini tertemiz ve elinden geldiğince neşeli tutardı.”

“Kulağa muhteşem bir insanmış gibi geliyor,” dedi Yasemin nazikçe.

“Evet. Ama...” Alaaddin bir kez daha iç çekti, süngüsü düşmüştü. “Dediğim gibi, tamamen kendini kandırıyordu. Kendine özgü bir deliliği ve sorumsuzluğu vardı. Onun yerinde başka bir kadın olsaydı, ele avuca sığmaz kocasını insanlara buldurtur ve onu geri getittirirdi. Başka bir kadın, onu ölü ilan ettirir ve kendine *başka bir* koca bulurdu. Daha iyi bir adam. Ama öldüğü güne dek, Kazım’ın geri döneceğine yürekten inanmaya devam etti. Bir gün geri dönecek ve bizi bu bataktan kurtararak yepyeni bir hayata taşıyacaktı. Daha iyi bir evimiz ve hizmetkârlarımız olacaktı. Ayrıca ailemizin ihtiyaç duyduğu baba ve eş olup evde oturacaktı.”

Başını kaldırarak Yasemin’e baktı. Kızın bakışları o kadar yoğun bir şefkat ve hüznle doluydu ki Alaaddin uzanıp *onu* avutmak istedi.

“Genç yaşta öldü tabii,” diye sözlerini bitirdi Alaaddin. Bunu başka şekilde ifade etmenin bir yolu yoktu. Durumu “yumuşatmak” imkânsızdı. “Aşırı derecede çalışmıştı ve onu tüketen bir hastalık yüzünden yatağa düştü. Bu da beni... Morgiana, Duban ve herkesten uzaklaştıran şeylerden birisidir. Annem her zaman, ‘Sokak Fareleri birbirlerini her zaman koruyup kollarlar,’ derdi. Ama *bizimle* hiç kimse ilgilenmedi. Maruf biraz yardımcı olmaya çalıştı... ama o sırada bacağım artık kullanamamaya ve yalnızca kendi ekmeği için mücadele vermeye başlamıştı. *Arkadaşlarım* ise, kendi küçük hırsızlar ve dilenciler ağını oluşturmakla o kadar çok meşgul oldüler ki ne

hana yardım edecek ne de annemi rahatlatacak zamanları oldu.

Belki de böyle söylemek adil değildir," dedi, ekmeğini daha küçük parçalara bölerek. "Onların da dediği gibi, herkesin bir sorunu vardı. Herkesin açlıktan kıvranan, hasta ya da ölmekte olan bir yakını vardı. Morgiana'nın annesiyle babası kazandıkları her kuruşu şaraba yatırırlardı. Duban'ın babası topaldı ve ablası, onu döven bir adamla evliydi."

"Yüce tanrım," diye mırıldandı Yasemin. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Evet. Her şey kötü. Burasının Sokak Fareleri Mahallesi olduğunu unuttun mu? Her neyse, annemin öldüğü gün kendi kendime bir karar aldım: Karnımı doyurmak, barınmak ya da hayallerimi benim *adıma* gerçekleştirmesi için bir daha kimseye muhtaç olmayacaktım. Ve de bir gün zengin olacak ve sarayda yaşayacaktım. Böylece tüm dertlerim son bulacaktı."

"Bir sarayda yaşamayı mı hayal ediyordun?" diye sordu Yasemin meraklı bir gülümsemeyle.

"Evimizin arka tarafı saraya bakıyordu," dedi Alaaddin zayıf bir sırıtışla. "Ona bakıp bakıp hayallere daldardım. Cennete benziyordu. Güneş ışığında altın rengi ve beyaz, kum fırtınasında ıssız ve görkemli, gece yarısında ise binlerce lamba tarafından aydınlatılmış olurdu. Daha sonra... annemi öldüğünde... oradan taşındım. Kendi barmağımı da benzer bir manzarası olduğu için seçtim."

"Tüm o yıllar boyunca," diye derin derin düşündü Yasemin, "güzel bahçelerin içinde ruhsuzlaştım ve geceleri

aşağıda uzanan Agrabah'a pencerelerden bakarak *orada* olmayı diledim. Düşüncelerimizin başıboş rüzgârlar gibi hiç kesişip kesişmediğini merak ediyorum.”

“Ya da bir çift kırlangıç gibi.” Alaaddin parmaklarını dans edercesine havada birbirinin çevresinde döndürdü.

“Ama zenginlik, senin tüm sorunlarını aniden silen sihirli bir lamba değil,” dedi Yasemin yavaşça, kendisi için bir parça ekmek kopararak. “Küçük -ama altın- bir kafeste büyük bir kuş hayal et. Eğer babam ölmemiş olsaydı, şu an şimdiye dek hiç olmadığım kadar mutlu olurum. Burada *özgürüm*. Seçme özgürlüğüne sahip olmak, istediğin her şeye sahip olmaktan daha iyi.”

“Agrabah halkını da buna ikna etsen iyi olur,” dedi Alaaddin alaycı bir şekilde. “Aksi takdirde seni asla desteklemezler. Şimdilik tok karnı ve seçme özgürlükleri *olmamasını* tercih ediyor gibi görünüyorlar.”

“Ben sultan olduğumda ikisine de sahip olacaklar,” diye yemin etti Yasemin. “İnsanları doyurmanın *ve* onları özgür bırakmanın bir yolunu bulacağım. Hangi dinden ve sınıftan olurlarsa olsunlar, *tüm* çocuklar okula gidecek. Erkekler *ve de* kızlar. Onlara büyüdüklerinde diledikleri seçimi yapabilmeleri için fırsatlar tanınacak ve zorla hırsızlık yaptırılıp dilendirilmeyecekler. Bunun için ant içiyorum.”

Gözleri uzaklara dalmıştı. Sanki geleceğe, inşa edilmekte olan kendi dünyasına bakıyordu. Alaaddin'in onun ya bu haya-

lini gerçekleştireceğinden ya da bu uğurda öleceğinden hiç şüphesi yoktu. Yasemin onu bunun mümkün olduğuna, yeryüzünde böyle bir cennetin gerçekten kurulabileceğine inandırmıştı.

Alaaddin de ona bu hayalini gerçekleştirmesinde yardımcı olabilmek için gereken her şeyi yapmaya hazırdı.

“Sana inanıyorum,” diye fısıldadı. “Sana *güveniyorum*.”

Kraliyet Prensesi Yasemin’i öpmeye asla cüret edemezdi. Ama buna ihtiyacı kalmamıştı.

Kraliyet Prensesi Yasemin öne doğru eğildi ve *onu* öptü.

Teni sıcacıktı, kum ve nane kokuyordu. Alaaddin, tüm bedeni bu anı bekliyormuş ama bundan haberi yokmuşçasına kendini öpücüğe kaptırdı. Yasemin kollarını boynuna doladı ve onu kendine çekti. Kızın ellerinden biri saçına diğeri ise omzuna uzanmıştı. Alaaddin, Yasemin’in onu bu kadar istediğinin farkında değildi.

“O hâlde, kavga etmeyi bitirdiğimizi sanıyorum,” diye fısıldadı Alaaddin.

Kraliyet Prensesi Yasemin onun burnunu çimdikledi.

Ölümçül Sihir

Duban yalpalayan ayaklar ve uzun, ağır adımlarla odaya girerken, “Günaydın millet,” deyip esnedi. Üzerinde dumanı tüten, büyük bir ibrikte kahvesi ve zarif görünümlü pek çok küçük fincanı vardı. Buna rağmen, bir yer yastığına takılarak düştü. Kahveden bir damla bile dökülmemiştir. Uykulu bir hâlde fincanları yerleştirdi ve içlerine kahve doldurdu.

“Bekle, şu an gece değil mi?” diye sordu Yasemin okuduğu kitaptan başını kaldırarak. “Burası çok karanlık, insan zaman kavramını yitiriyor.”

Duban kısık gözlerine rağmen kahveyi ustaca koyarken. “Alacakaranlık, gölgelerde çalışanlar için sabahdır,” dedi. “Affedersiniz, Hırsızlar Kraliçesi ve Geleceğin Sultanı, kahvenizi nasıl sevdiğinizi sormadım. Babamın bana öğrettiği gibi bol şekerli yaptım.”

Yasemin fincanını zarıfçe alarak, “Şu an herhangi bir askerî mataranın dibindeki taveleri bile içerim,” dedi, “ve senin kahvenin onlardan çok daha iyi olduğuna eminim.”

“*Yasemin!*”

Karmakarışık hâldeki iki paçavra yığını hızla odadan içeri girerek kendilerini Prenses’in kucağına attı. Yasemin güldü ve her birine sarıldı.

Maruf, sakat bacağından çıkan o kendisine özgü *vur-kaydır* yürüyüşüyle yavaşça arkalarından gelerek, “*Şirin, Ahmet,*” diye azarladı. “Prenses’e öz teyzeniz gibi davranmayın.”

Alaaddin başını eğdi ve omzunun üstünde olabildiğince doğal bir şekilde Abu’yu taşıyan Ahmet’e baktı. O, bir bakıma Alaaddin’in minyatür hâline benziyordu.

“Sorun yok Maruf,” dedi Yasemin onlara sıkıca sarılarak. “Saraydayken çocuklarla hiç oynayamazdım. Uzak akrabalarımıza bile ‘mesafeyi korumaları’ tembihlenmişti.”

Şirin başını kaldırarak iri, sevgi dolu gözlerle Yasemin’e baktı. Ardından Yasemin’in küçük gümüş hançerini buldu ve Cafer’in çılgın geçit töreninde çalan marşa şüphe uyandıracak derecede benzeyen bir şarkı mırıldanarak onunla istekle oynamaya başladı.

Duban elindeki fincanla çocukları işaret ederek, “Çok mutlu görünüyorlar,” dedi.

“Uzun zamandır olmadıkları kadar mutlular,” dedi Maruf umutsuzca.

“Ablan hırsızlıktan nefret ederdi. Ne kendisinin ne de çocuklarının hırsızlıkla işi olacağına dair yemin etmişti,” diye vurguladı

Alaaddin. “Ama işte burada, tam da olayların göbeğinde.”

“Pekâlâ, eğer ablam buralarda olsaydı o zaman söz hakkı olurdu,” diye homurdandı Duban.

Alaaddin elini kaldırarak, “Saygısızlık etmek istemedim.” dedi. Taş gibi sağlam sinirlere sahip olan Duban’ı öfkeli-
recek yalnızca birkaç şey vardı ve bunlardan birisi, ablasının kaderiydi. “Demek istediğim... burada mutlu görünüyorlar.”

“Pekâlâ,” dedi Maruf coşkuyla, “bir Kraliyet Prensesi’ne. bir kaplana, bir maymuna, oynayacak diğer çocuklara... eh. evet, bir de *yiyeceğe* sahip olmaktan daha iyi ne olabilir? Onu neredeyse unuttuyordum. Karınlarının tok olması, bu ufaklıklar için önemli olmalı.”

Kollarını uzattı ve Ahmet’le maymun sevinçle onun kollarına atladılar.

Fakat Şirin yerinden kalkacak gibi görünmüyordu. Bir kolunu sıkıca Yasemin’in beline sarmıştı ve hançeri, Yasemin’in saç örgülerinin birinden çıkarılmış altın tokanın arkasında yürütüyordu.

“Hiç oyuncak bebeği yok,” diye açıkladı Maruf utanarak. “Ona bir oyuncak çalmalıyım ya da...”

“Geçit törenindeki insanlar nereye gittiler?” diye sordu Şirin birdenbire. “Tüm o dansçılar, hayvanlar ve askerler... geçit töreni bittikten sonra nereye gittiler?”

“Hımmm...” dedi Yasemin. Yardım istercesine Alaaddin’e baktı. Alaaddin çaresizce omuz silkti.

“Tören bittikten sonra Ahmet ile hayvanları görmek istedik ama gezgin gösterilerin şehre geldiklerinde gördüğümüz kafes ve kümesleri bulamadık. Onlar da Huzur Koruma Devriyeleri gibi mi? Farklı kostümler içindeki aynı insanlar mı?”

“Sanırım... onları Cin çağırıyor. Hepsini,” dedi Yasemin.

“Ama *daha sonra* nereye gidiyorlar?” diye ısrar etti Şirin.

Alaaddin çömelip küçük kızın burnunu sıkarak, “Bunlar gerçekten *güzel* sorular,” dedi hızla.

“Belki de Yasemin, Cin’i bir sonraki görüşünde bunu ona sorabilir.”

“Umarım onu bir gün *ben de* görebilirim,” diye mırıldandı Ahmet istekli bir şekilde.

“Ben de,” dedi kız kardeşi. “Ben kendime ait bir kaplanın olmasını dilemek istiyorum. Üzerine binebileceğim bir kaplan. Ayrıca kendime ait, gümüş bir hançer.”

“Ya da bir oyuncak bebek,” dedi Maruf umutla. “Şey... belki bir *hançeri* de olur. Küçük bir tane.”

“Ben de sizin onunla tanışmanızı umarım,” dedi Yasemin içtenlikle. “Tüm bunlar sona erdiğinde.”

Alaaddin gülümsedi ve kalan kahvesinin tümünü bir yudumda içti. Ardından ayağa sıçradı.

“Sanırım, gidip kendimize biraz daha asker toplayıp toplayamayacağımıza bakacağım. Yine o ekmek kuyruklarından birine gireceğim. Orada, tüm bunlardan hoşnut olmayan ve sürgündeki bir prensesin hak ettiği tahtım geri aldığını görmek isteyen birkaç kişi olduğuna bahse girerim.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Şirin çok ciddi bir tonla.

Alaaddin tatlı bir şekilde, “Ben hep dikkatliyim,” dedi ve Yasemin’in homurtuyla karışık bir kahkaha koyvermesine sebep oldu. Bunu duymak keyifliydi. Onu daha sık güldürmeye karar verdi.

“Bugün ense kıllarım kendi kendine ürperdi,” dedi Duban şüpheyle. “Şirin de erken saatlerde, Mısırlının çayhanesinin olduğu sokakta beyaz bir kedi gördüğünü söyledi. Öyle değil mi Şirin?”

“Tıpkı yaşlı bir anne kadar kötüsün,” diye homurdandı Alaaddin. “Sen ve batıl inançların. Daha sonra görüşürüz Prenses.” Öne uzandı ve Yasemin’in dudağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Alaaddin, üst kattaki bakanın arkasında bulunan gizli kapıyı omuz atarak açıp dışarı çıkarken, Duban’ın Yasemin’e, “Çocukların gözlerinin önünde bir de! Size inanamıyorum. Siz bizim burada ne tür bir yer işlettiğimizi sanıyorsunuz?” dediğini duydu.

“Pekâlâ, Morgiana için Alaaddin’le yarışman gerekmediğini öğrenmekten memnun değil misin?”

“*Morgiana* mı? Alaaddin isterse onu alabilir. Onun yerine beş boynuzlu, huysuz bir dişi keçiyle evlenmeyi tercih ederim. Uğraşması daha kolay olur.”

Alaaddin, akşamın erken saatlerinin mavi alacakaranlığına karışırken kendi kendine gülümsedi. Saf ve yalnız bir

prensesken, bir aydan kısa sürede tüm kalpleri ve zihinleri fetheden bir prensese dönüşen Yasemin, liderlik rolünü hâlâ sürdürürken insanlara kendilerini huzurlu hissettirmeyi de başarıyordu.

Bir bloktan daha az uzaktaydı ki Abu ona yetişti ve her şey neredeyse tamamen eskisi gibiydi: Kafeslere tırmandılar, çatılardan zıpladılar, bilinçli bir şekilde yerleştirilmiş sırtıklar-dan aşağı kaydılar.

Ama Agrabah değişmişti. Dev kızıl güneş, Batı Çölü'nün ufkunda batmaya başlamıştı ve kırmızı bir gölde yüzer gibi görünüyordu. Hâlâ dışarıda olan insanlar evlerine –ya da içe-riye– olabildiğince hızlı geri dönmek için acele ediyorlardı. Sessizlerdi ve asla gelmemesini umdukları bir şeyden korka-rak omuzlarının üzerinden çevreye gerginlikle bakıyorlardı.

Yüksekteki gözetleme noktasından Alaaddin, Huzur Koruma Devriyeleri'nden üç kişinin sarayın önünden farklı yönlere dağıldıklarını görebiliyordu. Tuhaf böcekler gibi ha-reket ediyor, arkalarındaki böcek kabuklarına benzeyen kal-kanlarıyla kusursuz bir uyumla *klik klik* sesleri çıkarıyorlar-dı. Alaaddin, Şirin'in sorularını düşündü. Devriyelerle geçit törenindeki insanların arasındaki tuhaf benzerliği o da fark etmişti. Meraklanarak bir devriyeyi takip etmeye başladı.

Şehirdeki herkes onlardan o kadar korkuyordu ki nere-deyse tamamen boşalmış sokaklarda yürümekten başka ya-pacak pek bir şeyleri yoktu. Metal çizmelerinden çıkan *tak*

tak sesleri, onların gelmekte olduklarının etkili bir uyarısıydı. İleri doğru dikilmiş kara gözleri ve yüzlerindeki çılgınca sırıtışla işlerini gerçekten, ama *gerçekten* çok seviyorlarmış gibi yürüyorlardı. Tuhaf bir ses duyulması ya da gölgelerde bir şeyin hareket etmesi durumunda, *neredeyse* insan gibi tepki veriyorlardı: Silahlarını yukarı kaldırıyor, savaş pozisyonu alıyor, aralarından bir ya da ikisini durumu kontrol etmesi için sokağın aşağısına yolluyorlardı.

Hiç konuşmadan.

Onları takip ettiği zaman boyunca, onların ağzından bir tek sözcüğün bile döküldüğünü duymadı. Birbirlerine başlarını sallıyorlardı ama hepsi bu kadardı. Birbirleriyle nasıl iletişim kuruyorlardı? Bunu düşünmek bile Alaaddin'in ürpermesine neden oldu.

Küçülen yarım ay yükselişinin doruk noktasına ulaştığında, saat ahenkle çalmaya başladı.

Devriye duraksadı.

Birbiriyle aynı yüzleri, dikkatleri dağılmış gibi görünmeye başladı. Bakışlarını kaçırmadılar ama önlerindeki şey her neyse, artık ona dikkat etmiyor gibi duruyorlardı.

Alaaddin, onların gözlerinin *gerçekten odaklanamamaya başladığını* dehşet içinde gördü. Gözleri, burunları ve ağızları, sanki bükülerek sıkılan kirli çamaşırlar gibi bulanıyor, dönüyor ve lekeleniyordu.

Kısa süre sonra görüntüleri, ten rengi ve siyahın belli belirsiz parmak izlerine dönüştü.

Ardından vücutları kabardı. Birdenbire ayak parmaklarının üzerinde asılı kalmış gibi durdular ve bir an boyunca rüzgârda sallandılar.

Ardından patladılar.

Devriyelerin, ayaklarından çıkan *tak tak* sesleri dışında, yaptıkları her şey gibi sessizce patladılar. Bulanık insan renklerinden oluşan toplam altı adet iplik, sessiz patlamadan sonraki kısa süre boyunca peş peşe ortalıkta döndü. Bunlar bocalayarak havada kurudular ve mavi dumandan oluşan son bir küçük ve süslü kıvrımla yok oldular.

Alaaddin ürperdi. Onlar azıcık bile insan değillerdi. Cin kadar bile gerçek değillerdi. Onlar birer golemdi. Vadeleri dolana dek kendilerine söyleneni yapan, sınırlı bir varoluşa sahip, düşünme yetisinden yoksun, sihirli yaratıklardı. Alaaddin kendini görevi hakkında düşünmeye zorladı: direniş için yeni askerler toplamak. O andan sonra kâbuslarını süsleyeceğini bildiği bu bulanık yüzlerden uzak olsun da ne olursa olsun.

Ama oradan ayrılmak için döndüğünde, birkaç sokak ileriden gelen ve rüzgârın ona doğru sürüklediği öfkeli konuşma seslerini duydu. Alaaddin, normal bir zamanda bu sesleri duymazlıktan gelirdi ama yeni ilan edilen sokağa çıkma yasağının uygulandığı saatte, bu olağan dışıydı.

Sessizce diğer çatıya atladı ve uygun bir balkondan içeri girdi. Oradan, kendini bir çamaşır ipiyle savurarak yolun karşısındaki bir tenteye yumuşak bir iniş yaptı. Orada asılı duran bir çift harem pantolonunun arkasına gizlenerek izledi.

Burası Gemiciler Meydanı'ydı. Meydanı çevreleyen kentsel binaların köşelerine oyulmuş gemiler nedeniyle bu adı almıştı. Bir zamanlar burası, daha az yoksul kenar mahallelilerin popüler buluşma noktasıydı. Hatta bir köşede çürük sandalyeli, yırtık pırtık halılı ve kalitesiz çay servisi yapan bir çayhane bile vardı.

Şimdiyse, Cafer ve onun altı seçkin -*insan*- saray muhafızının yanı sıra bir de toplanmış küçük bir kalabalık oradaydı.

Büyücünün önünde, çayhaneden gelmediği açıkça belli olan çay, şarap ve keklerin bulunduğu gümüş bir tepsi havada süzülüyordu. Yüzünde, en kör ve aptal gözlemcinin bile ne kadar sahte olduğunu anlayabileceği bir sırıtış vardı.

Alaaddin ne kör ne de aptaldı. Biraz daha yakına doğru eğildi: Geçit töreninden beri Cafer'i hiç yakından görmemişti. "Sultan" artık halkın önüne pek çıkmıyordu. Çılgınlığın ışığı gözlerinde kuvvetle parlıyordu. Değerli varlığını tehlikeye atıp sıradan insanların arasına karışmasının nedeni ne olabilirdi?

"İstediğim tek şey," diyordu Cafer yatıştırıcı bir annenin sabırla, "Prenses Yasemin'in nerede olduğunu öğrenmek. Yalnızca bana onun nerede olduğunu söyleyin ve bir daha asla açlık çekmeyin. Ete, nefis yiyeceklere ve şaraba doacaksınız... Burada arkadaşınızın size her gece ikram ettiği keçi sidiğine değil."

Yırtık pırtık giysiler içindeki cılız insanlardan oluşan kalabalık huzursuzca kıpırdandı. Bazıları gözlerini gümüş ikram tepsisinden alamıyordu. Bazıları tedirgin görünüyor; bir Cafer'in yüzüne bir de muhafızlara bakıyorlardı. Bazıları ise ilk önce diğerlerinin ne yapacaklarını görmek için bekliyordu. Birkaçı, bunun çok kötü bir durum olduğunu düşünerek sessizce gölgelerin arasına çekilip ortadan kaybolmaya çalıştı.

Alaaddin o yüzleri aklına kazımaya gayret etti. Onları daha sonra bulmak faydalı olacaktı.

"Eski Sultan'ın kızı kimin umurunda?" diye seslendi bir adam. "İstediğin herkesi elde edebilirsin. Benim kızım, Yasemin'den iki kat daha güzel ve söz veriyorum, senden saklanmayacak."

Belki de deli büyücünün gözündeki prim yapmak istiyordu. Bu kötü bir fikirdi. Cafer'in gözleri birdenbire öfkeyle parladı.

"İşlerimle ilgili fikrin umurumda değil," dedi Cafer. Gerçekten de umursamayan birinin -bir grup karıncayı nihayet topuğunun altında ezerek toza çevirmeye karar vermeden önce canı istediği kadar bekleyebilecek birinin- rahatlığıyla konuşarak. "Senin kızın da umurumda değil. Şimdi, tekrar soruyorum. Aranızdan. Biri. Prenses'in. Nerede olduğunu. Biliyor mu?"

İkram tepsiyi havada anlamlı bir şekilde süzülüyordu. Alaaddin, hurmalarla balın baştan çıkarıcı aromalarının kokusunu olduğu yerden bile alabiliyordu.

Hiç kimse ileri adım atmadı.

Cafer soğukkanlılıkla, “Durumu başka bir şekilde açıklayayım,” dedi.

Gümüş tepsi yere düştü ve içindekiler de toza karıştı.

“Sen, oradaki.” Cafer, kobra başlı abanoz değneğiyle birini işaret etti. Kısa boylu, kemikli adam, bir başkasının mı işaret edildiğini anlamak için sağa sola baktı. Siyah ve kırmızılar içindeki iki saray muhafızı tek söz söylemeden ona iki yanından yaklaştılar, kollarını tutarak arkasında birleştirdiler. Başına ne geleceğinden emin olamayan adam onlara direnmeye başladı.

“Söyle bana,” dedi Cafer. Gözleri, değneğindeki kobranın mücevherden gözleri gibi kırmızı renkte parlıyordu. Zavallı adam, parlıtudan büyülenerek bir fare ya da küçük bir kuş gibi donakaldı. Vücudu, sanki ona durmasını söylemeyi unutmuş gibi, hâlâ hafifçe mücadele etmeyi sürdürüyordu ama yüzüyle başı tamamen hareketsizdi. “Prenses Yasemin *nerede?*”

Adam sersemlemiş hâlde, “Sarayda?” dedi.

Cafer’in yüzündeki büyücülere özel dikkatli ifade, yerini sinire bıraktı.

“*Sarayımda olsa, neden onu arayayım?*”

“O çok büyük bir saray,” diye yanıtladı adam.

Alaaddin yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. Zavallı adam, sihrin etkisiyle elinden geldiği kadar dürüstçe yanıt veriyordu. Sorun, onun *akıllı* bir adam olmamasıydı ve hiçbir şey bilmiyordu.

Hüsrarla iç çeken Cafer değneğini sarstı. Kırmızı parıltı soldu.

Adam yardım istercesine arkadaşlarına baktı... ama şimdi, *vücudu* donmuş ve yalnızca boynuyla başı hareket edebiliyor gibiydi.

Adamın yüzü panikle birlikte bembeyaz kesildi.

Başı olduğu yerde dönmeye devam etti.

Boynundaki kaslar belirginleşti, kas telleri ve tendonlar etinin altında gerildi.

Cafer adama sabırsızca bakmaya devam etti. Yalnızca el parmağının ucu hareket ediyor, küçücük bir daire çiziyordu.

Adamın başı yavaşça dönmeye devam etti.

Kasları yırtılmaya ve kemikleri çatırdamaya başlayınca adam çığlık attı. Omurları beklenmeyen şekillerde birbirine sürtünüyordu.

Kalabalıktaki insanlar bunu dehşetle izlediler. Belki de gözlerini kaçırmaya çalıştılar ama yapamadılar.

Adamın çığlıkları aniden kesildi. Derisi yırtılıp kan fışkıırken başı dönmeye devam ediyordu. Son bir çırpıda kafası çepeçevre döndü, adamın boş gözleri kalabalığa baktı.

Bedeni korkunç birkaç saniye boyunca ayakta kaldıktan sonra yere devrildi.

Midesi bulanana Alaaddin başını diğer yöne çevirdi.

“Sıradaki,” dedi Cafer anlayışlı bir gülümseyişle.

Kalabalığın içinden bir adam, hem dehşete düşmüş hem de öfkelenmiş bir şekilde, “Soyun kurusun pis zalim!” diye

bağırdı.

Cafer gözlerini devirdi.

Yorgun bir şekilde, “Mmmm-hımmm. *Sıradaki*,” diye tekrarladı.

Büyücü neredeyse gülünç bir kötü adamdan, acımasız bir deliye dönüşmüştü.

Alaaddin gecenin derinliklerine doğru ilerlemeye başlamadan önce kendine gelmek için bir an beklemek zorunda kaldı.

Bir Cin ile ay Randevusu

Yasemin sarayda *değildi*, tabii. Ama işe bakın ki saray duvarlarının hemen dışında, şimdi korkudan sessizliğe bürünmüş, kibar ve lüks bir bölgedeydi.

Sık sık bir ayhaneye gidip öğrencilerle, yaşlı enerjik adamlarla ve kadınlarla satranç oynamayı ya da bilimsel açıdan anlaşılması zor konuları konuşmayı hayal etmişti. Tabii, bu bir Kraliyet Prensesi'ne yasak olan bir hayaldi. Şimdiyse, sonunda bir ayhanede olmasına rağmen yalnızdı... İçlerinde ay olmayan dev semaverler, loş ışıktaki tuhaf ve canavarımsı şekiller oluşturuyorlardı.

Büfenin arkasından, kimin gelmekte olduğunu belli eden mavi bir duman kıvrılarak yükseldi. Kısa süre sonra, kolunun üstünde bardaklar ve tabak anakla dolu bir tepsi, bileğinin

üzerinde de bir çay havlusu taşıyan Cin tamamen ortaya çıktı.

“Kahve? Çay? Mısır şarabını kim sipariş etmişti? Saat bunun için henüz erken değil mi? Onun yerine İtalyan şarabı alın.”

Yasemin’in üzerine doğru süzüldü. Küçük şakasına ait olan tepsi ve havlu yok oldu ama iki fincan kaldı; birini ona ikram etti. Bu; iki yanında da altın süslemeler olan, içinde sıcak çay bulunan, güzel bir bardaktı. Yasemin, onu merakla incelerken sıcaklığını elinde hissetti.

“Zehirli değil,” dedi Cin kurnazca. “Cafer o kadar kıvrak zekâli değil. Bana güven. Eğer buluştuğumuzu bilseydi, çoktan büyük bir endişeyle ve kendi isteğinin dışında ‘*kabul ediyorum*’ demiş olurdun.”

“Hayır, yalnızca merak ediyordum...” diye kaşlarını çatı Yasemin. “Eğer sen hiç yoktan yiyecek ve içecek yaratabiliyorsan neden Cafer de bunu yapmıyor? Geçit törenlerinde herkese ekmek atıyordu ama görünüşe göre, bu sona erdi. Artık kısıtlama var... Yalnızca kuyruğa girip bağıllık yemini eden insanlara ekmek veriyor. Ayrıca altının değer kaybetmesi, insanların başka yollarla da yiyecek edinmesini zorlaştırıyor. O –ya da sen– elinizi bir kez sallayıp bunu çözemez misiniz?”

“İşte, akıllı bir hanımefendi,” dedi Cin. Her zamanki alaycı bakışı yerini sıcak, içten bir gülümsemeye bıraktı. “Sihir yasaları, o kadar basit değildir. Dünyadaki en güçlü büyücüler bile, *hiçbir şeyden* sonsuz sayıda ve sonsuza kadar var edemezler. Onların bir kaynağının olması gerekir. Altın bir bakıma ekmek ve etten çok daha basit bir malzemedir.”

“Tamam ama *sen* bunu yapabilirsin, öyle değil mi? Daha önce yaptın. Bir cini de büyücüden ayıran şey bu değil mi? Sen çok daha güçlü değil misin?”

Cin, bu övgü karşısında utanıp kızarmış gibi yaptı. “Evet, tabii, yapabiliirdim. Ama Cafer’in iki dileği de son derece açıktı. Kişi, onu sultan yapan dileğinin, arada sırada geçit töreni düzenlemeyi ve sadaka dağıtmayı da içerdiğini varsayabilir. Bu dilek beraberinde, ona özel bir orduyu da getirebilir. Ancak, onun yanında dikilip kantinci bir hanım gibi, herkese peş peşe yemek servis etmeyi içermiyor.”

“Neci bir hanım?”

“Önemli değil, boş ver. Mesele şu: Eğer çok akıllı olsaydı ve tarihte örneği görülmüş bir olay bulsaydı, belki de beni onu yaptırmaya zorlardı. Ama o kadar akıllı değil ve ben de olayları onun için kolaylaştırmıyorum. Ayrıca hepsinden önemlisi... *Cafer sonsuz sayıda bedava yiyecek dağıtmak istemiyor.*”

“Ama neden?”

“Bu bir yem.” Cin, eliyle bir oltanın ipini çözüyormuş gibi yaptı. Tabii, elinde bir havuz belirdi. Havuzun dibinde, ortalama bir Agrabah vatandaşına çok benzeyen dev bir balık vardı. “Herkes bedava yiyeceği ve altını kapıyor ve *bamm!* İşte, onları kancaya taktı.” İpi salladı. Balık yere düşüverdi. “Şimdi, onları yalnızca makarayla çekiyor. Ya da ilmiği sıkılaştırıyor.”

Cin, benzetmeleri düşünüp taşınırken kaşlarını çatı. Birdenbire balık-insan, boynunda bir ilmek taşıyan bir tavşan-insana dönüştü.

“Bu iş bana göre değil,” diye karar verdi Cin iç çekeerek. Tavşan da dâhil olmak üzere tüm aksesuarları yok oldu. “Konuyu biraz daha kötücül bir sihir formuna getiriyorum... Bundan üç gece sonra, ay kusursuz bir hilal biçimini aldığında, buraya Carcosa’dan yola çıkan bir kervan ulaşacak. İçinde pek çok kitap ve diğer küçük, sihirli eşyalar var. En önemli kervanın bu olduğunu düşünüyorum. *Al Azif*’in de içinde bulunduğu kervan.”

“Neden bu kez kervanı korumak için gönderilmedin?”

“Cafer’in aradığı şey, bunu nasıl söylesem, *insanlar* âleminde bulunamayabilir. Bu konuyu şurada bırakalım: Cinler Carcosa’ya yolculuk etmekte pek iyi değildirler. Aslında, hiç kimse değildir. Muhafızları etkisiz hâle getirirken dikkatli olun,” dedi Cin ürpererek.

“Pekâlâ. Teşekkür ederim,” dedi Yasemin çay fincanını onunkıyla tokuşturarak. Çayından bir yudum aldı. Sıcak ve ballı, son derece rahatlatıcıydı. “Ayrıca Raja’yı geri getirdiğin, bizi *Al Azif* ile ilgili bilgilendirdiğin ve... diğer her şey için de teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyuz.”

Cin omuz silkti. “Bu çok berbat bir durum. Şu kötü adamın hakkından gelin, yeter. Ve beni de serbest bırakın. Her neyse, iyilik yap iyilik bul demişler.”

Yasemin ona bakarak başını yana eğdi. Nazikçe, “Sen nasıl dayanıyorsun?” diye sordu.

“Ah, tam da beklendiği gibi dayanıyorum,” dedi elini sallayarak. “İrkımın son temsilcisi olarak deli, güce susamış, kötücül, tanrılık yanılgısı içindeki... ayrıca üçüncü ve son dileğinde bile bulunmayıp beni bu işkenceden kurtarmayan şeytani bir diktatörün kölesi olduğum göz önüne alındığında dayanıyorum, işte. Belki de bundan sonraki sahibim daha iyi biri olur. Örneğin vampirler krallığının sadist zorbası gibi. Ya da onun gibi bir şey.”

“Eğer özgür olsaydın, *ne* yapardın?” diye sordu Yasemin merakla.

“Gezerdim,” dedi Cin çabucak. “Buradan –ve buradaki anılarımdan– olabildiğince uzaklara giderdim. Bu, çok ağır bir yük. Belki bir gün geri gelirdim ama önce görülecek çok şey var. Örneğin, *kar*. Onu görmek hoşuma giderdi.”

“Agrabah’ı terk edebilir miyim, bilmiyorum,” dedi Yasemin özlemle iç çekerek. “Burası çok güzel ve yapılacak çok şey var.”

“Roanoke’de olmaktansa burada olmak daha iyi,” dedi Cin dilini şaklatarak. “*Onlara* ne olduğunu kimse bilmiyor.”

Yasemin, Cin’in tuhaf ve çalkantılı ruh hâllerini, komik şakalarını ve korkunç konularla ilgili verdiği ipuçlarını düşündü. Karşısındaki onun asla bilemeyeceği kadar çok şey bilen, ait olmadığı bir yerde ve zamanda kapana kısılmış bir varlıktı.

“Sen olmak... gerçekten çok zor olmalı,” dedi Yasemin doğru sözleri bulmaya çalışarak.

Cin, Cafer'den alıntı yaparak, “Prenses, hiçbir fikrin yok,” diye dalga geçti ama yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

Bunu söyledikten sonra gittikçe küçülerek mavi bir duman kıvrımına dönüştü ve gecenin içinde yok oldu.

Beklenmedik Yerlerden Gelen Dostlar

Duban bir yük arabasının arkasında dururken, “Seninle yine hırsızlık yapacağımızı hiç düşünmezdim,” diye mırıldandı ve Alaaddin’e bir çuval attı. Son kervan soygunlarında hiçbir sihir kitabı ele geçirememişlerdi ama Agrabah’ın yoksul insanları için bununla kıyaslanamayacak kadar daha yararlı bir şeye sahip olmuşlardı: yiyeceğe.

Alaaddin çuvalı yakalayarak sırttı ve tepesinin sıkıca bağlanıp bağlanmadığını kontrol etti. O çevrede varlıklarını sürdüren tek fare türü Sokak Fareleri değildi.

“Morgiana’nın, dağıtımı bizzat Yasemin’in yapması yönündeki fikrinin çok parlak olduğunu düşünüyorum,” dedi Duban. “Böylece insanlarla gerçek bir iletişim kuracak.”

Alaaddin kaşlarını çatarak, “Bu tehlikeli,” dedi. “Yase-min pek çok şey ifade ediyor: Cafer’e teslim edilmesi karşılığında alınacak büyük bir ödül, eski Sultan’ın bir simgesi, gelecekteki liderimiz. Sokakta öylece açıkta dolaşmasını doğru bulmuyorum.”

Duban omuz silkti. “Risk almadan kazanamazsın. Bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir.”

Konuşmaları, temizlenmekte olan bir boğaz sesiyle kesildi.

Alaaddin ve Duban başlarını kaldırıp baktıklarında, orada öylece dikilip sessizce bekleyen, uzun boylu ve orta yaşlı bir adam gördüler. Hepsisi de fazla kusursuz yerlerden sökül-müş gibi görünen yırtuklarla yıpranmış basit bir cübbeye sarınmıştı. Yüzünde, yokluğun neden olduğu hiçbir uzun vadeli etkinin izi yoktu: Zayıftı ama bunun nedeni açlık çekmesi değildi. Teni berrak ve pürüzsüzdü ve kırılaşmakta olan sakalları özenle kırpılmıştı. Elleri nazikçe birbirine kenetlenmişti. Bir elinde düz bir altın yüzük taşıyordu ama Alaaddin’in keskin gözleri, yüzüğün onun parmağının çevresindeki bronzlaşmayan yerlerle uyuşmadığını fark etti. Diğer parmaklarındaysa bronzlaşmamış daha fazla alan vardı...

“Biz yalnızca...” diye söze başladı Alaaddin.

“Babamın fırını var,” dedi Duban. “Yalnızca ona yardım ediyorduk. Burada o şeylerini tutuyor...”

“*Bagetlerini,*” diye yardım etti Alaaddin.

Duban ona sanki bir aptalmış gibi baktı ki bir bakıma öyleydi.

“Ben... ‘Sokak Fareleri’ ile konuşmak için buradayım,” dedi adam nazikçe. Aksanı düzgün ve sosyetikti.

“Hiçbirini tanımıyorum...” dedi Duban.

“Biz onlardan değiliz...” dedi Alaaddin.

Duban merakla, “Bu mahalleye adını veren *hırsızlardan* mı söz ediyorsunuz?” diye sordu.

“Buradaki emlak değerlerini düşürmek için kurulmuş bir soytarılar ordusu,” diye söylendi Alaaddin.

Adam onları sessizce izlemekten başka bir şey yapmayınca sesleri de canlılığını yitirdi.

Sonunda adam yine konuştu.

“Ben Kuyumcular Birliği’nin başkanı Amur’um ve buraya gelerek kendi hayatımı tehlikeye atıyorum.”

Parmağındaki altın yüzüğü döndürmesiyle birlikte, tıpkı Alaaddin’in de şüphelendiği gibi, çıkıntının üzerine yerleştirilmiş büyük bir taş ortaya çıktı. Üstüne kusursuz bir elmasın altın şekli oyulmuş, bombeli bir obsidiyendi bu.

Duban hafifçe ıslık çaldı.

Alaaddin akli karışmış bir şekilde, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Adam apaçık bir şekilde çevreye bakarak, “Bunu... çay içerken konuşursak kendimi daha rahat hissederim,” dedi.

İki hırsız kendilerini hemen aptal gibi hissettiler. Elbette, şehrin en tehlikeli bölgesine gelmek için kılık değiştirmiş bir zengin adamın tüm dünyaya açık etmek istemediği bir amacının olması gerekirdi.

“Evet. Tabii. Elbette,” dedi Alaaddin çabucak. “Ama... siz bizim... Sokak Fareleri olduğumuzu ve burada bulunduğumuzu nereden bildiniz?”

Adam kibarca öksürdü ve çenesiyle bir duvarı işaret etti.

Orada, koyu kırmızı renkli dört pençeden oluşan Raja İşareti vardı.

Duban ve Alaaddin, Amur’u gizli inlerinin derinliklerine çok fazla götürmeden Sokak Fareleri’nin dünyasını oluşturan geçit labirentlerinin içinde biraz çay, sandalye ve bir de masayı bir araya getirmeyi başardılar.

Kuyumcular Birliği’nin başkanı gösterişli bir şekilde rahatça oturdu ve orası, büyük olasılıkla ondan ve müşterilerinden mallar çalan insanların ini değil de yeni bir çayhaneymiş gibi merakla çevresine baktı.

“Bu konuyla ilgili bir şey yapmalıyız,” diye önerdi Alaaddin Duban’a. “Pençe işaretlerinden söz ediyorum.”

“Çocuklar onu çok seviyor,” dedi Duban şüpheyle. “Kendilerini gerçekten de bir şeyin parçasıymış gibi hissetmelerini sağlıyor.”

“Ben de senin güvenlik konusunda endişelendiğini sanıyordum.”

“Endişeleniyorum ama onun iyi bir simge olduğunu düşünüyorum. Destek vermek isteyen insanlar için. Onu yalnızca... evin çok yakınına boyamamaları gerekir.”

Amur anlamlı bir ifadeyle çayından bir yudum alarak onların oturmalarını bekledi.

“Üzgünüm, bunu daha sonra tartışabiliriz,” dedi Alaaddin.

“Hayır, o *gerçekten* iyi bir simge,” dedi kuyumcu. “Belki de bizim davamızı destekleyenler için altından birkaç tane yaptırabilirim.”

“*Bizim* davamızı mı?” diye sordu Yasemin, odaya girerken. Yüzünü gizleyen kapüşonunu indirdi. Morgiana onu arkasından takip etti. Kimin oturmuş, çay içtiğini görünce sert sert baktı.

Amur, ayağa sıçrayıp hemen kusursuz bir selam vererek, “Majesteleri,” dedi. “Sizin bir şekilde tüm bunlarla ilginiz olduğu yönünde söylentiler vardı. Gizlenerek...”

Yasemin gülümseyip ona tekrar oturmasını işaret ederek, “Tüm söylentiler doğru,” dedi. Kendisi de oturdu ve Alaaddin’in fincanını elinden aldı. Alaaddin sırttı ve onun fincanını almasına izin verdi.

“Hâlâ yaşadığınızı ve iyi olduğunuzu gördüğüme memnun oldum. Hem mecazen hem de sözcüğün gerçek anlamıyla yeraltında,” dedi Amur. “Bu da bizi hoş bir şekilde, buraya konuşmak için geldiğim konuya getiriyor... Agrabah’ın Cafer ile olan küçük *meselesiyle* ilgili konuşmak istiyorum.”

“Bu *sizi* neden ilgilendiriyor?” diye sordu Morgiana. “Cafer sizi rahatsız etmiyor. *Ekmek* karşılığında size bağlılık yemini ettirmiyor. Gece olup sokağa çıkma yasağının başladığını belirten

çanlar çaldığında, yalnızca konaklarınızda oturup sabahın olmasını bekliyorsunuz. Cafer sizi nasıl rahatsız edebilir?”

Amur ona utandıran bir bakış attı.

“Hayat o kadar basit değil hırsız. Örneğin, işe *altından* başlayalım. Yaşanan şu para bolluğunun altının değerini ne kadar düşürdüğünü bir hırsız *olarak* bildiğinden eminim.”

Alaaddin kıkırdadı ama kaba bir şekilde değil. “Doğru bir noktaya parmak bastı Morgiana. Cafer *onların* mesleğini de mahvediyor.”

“İkincisi,” diye devam etti Amur, “ve en az diğeri kadar önemli bir nokta ise Cafer’in bilim ve sihir ile ilgilenen tüm kütüphaneleri, dini eğitim ve ticaret merkezlerini kapatmış olması. Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, Simyacılar’ın ölüm acısını dindirmek konusunda toplanmaları yasaklanmış.”

“Ama bunu neden yapıyor?” diye sordu Duban.

“Çünkü kendisine rakip istemiyor,” dedi Morgiana acımasızca. “Sihir yasalarını delmeyi amaçlıyor ve kimse tarafından engellenmek istemiyor.”

Yasemin başını onaylarcasına sallayarak, “Ayrıca eğitilmiş herkes, Cafer’in ‘cömert’ egemenliğinin nasıl sonuçlanacağını bilir,” dedi.

Kuyumcu iç çekerek, “Doğru. İmamlar, mollalar, rahipler, hahamlar, öğretmenler, bilim insanları, öğrenciler... Hepsi, en hafif deyimle, gidişattan memnun değil,” dedi.

“Ya siz?..” diye sordu Yasemin çabucak.

Amur, iki elinin parmak uçlarını birleştirdi. “Onları temsil ettiğimi söyleyelim. Dini liderler, meslek birlikleri ve şehrin diğer b6lgelerindeki normal koşullarda iletişim içinde olmayacağınız insanlar da dâhil olmak üzere, nüfusun 6nemli bir b6lm adına konuşmaya geldim. Bazı kervan baskınlarını ve sizin burada, kanun kaçaklarından oluşan küçük eteniz tarafından gerçekleştirilen diğer kahramanlıkları duymuş, çabalarınızı en iyi şekilde desteklemeye g6nll olan insanlar adına.”

Duban pişmiş kelle gibi sırtarak, “Seni de *zavallı* varlığını burada tehlikeye atman için mi seçtiler?” dedi.

“Hayır,” dedi adam soğukkanlılıkla. “Ben g6nll oldum.”

Duban utanacak kadar terbiye g6sterdi.

Ama Amur s6zlerini bitirmemişti. “Biliyor musun hırsız, 6zgrlğe değer veren yalnızca siz değilsiniz. İstediğiniz yerde, istediğiniz kişiyle, istediğinizi yapma 6zgrlğne. İstediğinizi okuma 6zgrlğne, okuman varsa tabii. *Yaşama* 6zgrlğne. *Her akşam* birlikte gün batımını izlemek için, kumaş pazarını geçince karşına çıkan tepeye yürüdüğüm iki kız torunum var. Bu, artık yapılamayan şeylerin arasında çok 6nemsizlerinden biri gibi g6rnebilir... ama 6nemli. Onlar ve benim için. Ayrıca, bir konağın duvarları bile gecenin ve onun getirdiği yeni, nefret uyandıran şeylerin korkusunu dışarıda tutamıyor.”

“Yani, kirli işi biz yapacağız ve siz de bizi *gizlice* destekleyeceksiniz, 6yle mi?” diye sordu Morgiana. “*6zgrlk* hakkındaki konuşman pek güzel ama şehirdeki pek çok yoksul

kişinin *yaşama* özgürlüğü inkâr ediliyor. Ekmek kuyruklarından önce, insanlar yalnızca açken neredeydiniz?”

“Bu çok doğru bir nokta,” diye kabul etti Amur. “Ama az önce arkadaşının da çok iyi bir şekilde dile getirdiği gibi, *zavallı varlığın* şehrin fakir bölgelerine her adım attığında tehlikeye giriyorsa durumun ciddiyetini ölçüp tartman zor oluyor. Mücevher ve altın dükkânlarından içeri sızacak kadar cesur, *iyi örgütlenmiş bir hırsızlık çetesi* varsa.”

“*Bu* da çok doğru bir nokta,” dedi Yasemin nazik bir gülümsemeyle. “Bunun, tüm bunlar sona erdiğinde, üzerinde çalışacağımız bir sorun olduğu konusunda fikir birliğine varabilir miyiz? Hep beraber? Agrabah’ın sorunlarının hepimizin sorunu olduğu ve *herkesin* yardımına ihtiyaç duyduğumuz konusunda?”

Amur ile Morgiana uzun bir süre boyunca birbirlerinin gözlerine baktılar.

Amur sonunda, “Evet,” diye kabul etti.

“Pekâlâ,” dedi Morgiana pek surat asmadan.

“Pekâlâ,” dedi Yasemin rahat bir nefes alarak. “Gidip tüm bu bağlılık yemini saçmalığını reddeden ailelere ekmek dağıtma zamanım geldi. Verdikleri karar yüzünden açlıktan ölüyorlar. Neden sen de gelmiyorsun Amur? Böylece, Agrabah halkının şimdiye dek tanışmadığın önemli bir bölümünün sorunlarına doğrudan tamk olabilirsin.”

Amur, öneriye şaşırtıcı bir şekilde ılımlı yaklaşarak, “Evet, hence bu iyi bir fikir,” dedi. “Ayrıca... yardım etmek *de istiyorum.*”

“Hah,” dedi Morgiana.

Yaşlı kadın merakla başını kaldırıp onun yüzüne bakarak, “Prenses Yasemin?” dedi. Birbirlerinden farklı oranlarda giyinik, ebeveyni yokken kendilerini meşgul edip oyun oynamaya çalışan yarım düzine torunu, kadının ayaklarının dibinde koşturuyordu.

Başı örtülü Yasemin, yalvarırcasına önünde durdu ve ona içinde ekmek ve peynir olan küçük bir torba verdi. Morgiana, elini hançerinin üstüne koymuş bir şekilde onun arkasında duruyordu. Onların arkasında, Ahmet ve Şirin daha fazla ekmek torbası taşıyordu; Amur’un elinde ise devasa bir ekmek torbası vardı.

Yasemin gülümsedi. “Evet, yardıma geldim.”

“Ama... siz yeni Sultan Cafer ile evlenmiyor musunuz?”

“Hayır,” diye kısaca yanıtladı Yasemin. “O, pis bir gaspçı. Ondan intikamımı alacağım ve...”

Morgiana çaktırmadan onun kaburgasına dirsek attı.

Yasemin yüzünde nazik bir gülümsemeyle, “Ayrıca... yönetim konusunda aramızda ciddi fikir farklılıkları var,” diye hızla ekledi. “Bunun yanı sıra Agrabah’ı, herkesin yanlış bir şey yaparsam ya da söylersem diye korktuğu bir hapishaneye dönüştürüyor.”

Yaşlı kadın anlamsız, soluk kahverengi gözlerle ona bakmayı sürdürdü.

Yasemin gerilmemeye çalıştı.

Sonunda kadın, “O, kötü kalpli ve acımasız bir pislik,” dedi haykırarak. “Eski Sultan, bizim için parmağını bile kırmıdatmayan bir aptal olabilirdi... ama ne birine işkence yaptı ne de bağlılık yemini karşılığında ekmek dağıttı. Ayrıca, şu Huzur Koruma Devriyeleri bizi kimden koruyorlar? Birbirimizden mi? Burası Agrabah! Eğer hançer taşımıyorsan bu senin aptallığındır.”

“Ben de böyle düşünüyorum,” dedi Yasemin. “Büyük ölçüde. Eğer sokaklar özgür ve güvenli olsaydı, çok iyi olurdu. Ama lütfen, bu ekmekle peyniri alın. Bunun karşılığında sizden bağlılık yemini istemiyorum. Yalnızca halkımın karnının doymasını istiyorum.”

Kadın temkinli bir şekilde ekmeğe baktı. Ardından yüzünde binlerce kırıksıklıktan oluşan bir gülümseme belirdi. Kıkırdadı.

“Kraliyet Prensesi... geleceğin sultanı... *bana* ekmek ve peynir getirdi. Hem de kendi evimde. Ayağa kalkıp eğilmeme bile gerek kalmadı!”

Yasemin başını sallayarak, “Esenlikler dilerim,” dedi.

“Ben de size,” dedi yaşlı kadın ağırbaşlılıkla. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle Yasemin’in önünde bir kaplan pençesi gibi kaldırdığı eliyle havaya vurarak, “*Cafer’e ölüm.*” diye de ekledi.

Evden dışarı çıktıklarında, Yasemin derin bir nefes aldı.

Başını kapüşonuyla daha sıkı kapatması gerektiğini biliyordu ama bir an için onu çıkarmadan duramadı. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Onu bu kadar çok örten bir şeye maruz kalmak ona kendini hâlâ çok tuhaf hissettiriyordu ve sert kumaş yeni örülüp toplanmış saçlarını çekiştiriyordu.

Morgiana'nın bakışlarını görünce, "Biliyorum, biliyorum," diye iç çekti. "Bana yalnızca bir saniye ver. İçerideki küçük hatırlatma için de teşekkür ederim. Cafer'i düşünüyorum... ve çıldırıyorum. Bu, kendi başımın içine sığmayarak taşan bir öfke gibi. Yaptığı şeylerin bedelini *çok pahalıya* ödemesini istiyorum."

"Biliyorum," dedi Morgiana.

İki kız sokağın karanlık tarafından, karşıdaki çiğ beyaza boyalı duvarın uzağından yürüdüler. Takımın geri kalanı birkaç adım geride kaldı. Alınmet ile Şirin, küçük bir taşla oyun oynuyorlardı. Amur, şehrin daha önce hiç bulunmadığı bu bölgesinde merakla çevreye bakıyordu. Şirin, ona Sokak Farelere Mahallesi'nde nasıl yürümesi gerektiğini göstermek için oyununa ara vermek zorunda kaldı: yüz dik ve ileri dönük, gözler fıldır fıldır dönerek ve dik dik baktığını çaktırmadan.

Şirin olduğundan çok daha yaşlı bir öğretmenin sabrıyla, "Bir turist gibi görünüyorsun," diye açıkladı.

Morgiana onları gülümseyerek izledi. Ardından Prenses'e nazikçe bir şey söylemenin yolunu düşünerek derin bir nefes aldı. "Görüyorsun, sorun şu ki... hiçbirimiz... hiçbir

Sokak Faresi, hatta Agrabah'ın normal vatandaşlarının pek çoğu bile yönetimde kimin olduğunu umursamıyor. Üzerine alınma ya da bunu babana yapılan bir saygısızlık olarak algılama. Ama sıradan bir adam, vergiler ve hapisaneler dışında hiçbir şeyi gerçekten sorun etmiyor. Cafer, işin içine devriyeleri sokarak ve şiddeti artırarak kötü bir kumar oynadı. Bundan hiç kimse hoşnut değil. Bunun konusunu daha sık geçirmelisin. Bunların dışında, yönetim değişikliğinin ayrıntılarını daha az vurgulasan ve halkını çok düşünen, *cici* Yasemin Sultan'ı ön plana çıkarsan iyi olur.”

“Haklısın,” diye iç çekti Yasemin. Kapüşonunu tekrar takmak üzere saçlarını düzeltti. Yanlarından pek çok kişi geçti ve ona dönüp ikinci kez baktılar. Şehrin büyük çoğunluğu, artık Cafer'in Kraliyet Prensesi'yle evlenemediğini biliyordu... ve herkes Yasemin'in bundan nasıl kurtulduğunu ve nereye kaçtığını merak ediyordu. Fakir bölgelerde, onun bir şekilde kendilerinin arasında olduğu söylentisi yayılmıştı ama nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Ayrıca, tıpkı bir efsaneden fırlamış bir kahraman gibi, fakirlere yardım ettiği de söyleniyordu.

Yasemin ona dik dik bakanlara gülümsedi.

“Buna rağmen,” diye ekledi Yasemin, Morgiana'ya yan yan bakarak, “tüm insanların arasından, bana huzurlu şeylerden söz etmemi hatırlatan kişinin sen olmasına *biraz* şaşırdım.”

Morgiana sırttı. Yüzü, her zamanki ciddi ifadesini ve sert bakışlarını yitirdi; üzerinden bir yük kalkmış gibiydi. “Alaaddin

bizim ‘küçük hırsızlık örgütümüzü’ onaylamıyor ve alay ediyor olabilir ama kavramayı başaramadığı şey, işin *örgütlenme* bölümü. Mesele yalnızca altın, mücevherler, soygun ve zenginden çalmak değil. İşin içinde faaliyet alanları, yüzdeler, adil paylaşımlar ve birinin ailesi sıkıntıdaysa payını biraz fazla tutarak yapılan *pek* adil olmayan paylaşımlar var. Hiç geri ödenmeyecek borç paralar var. Anlaşmazlıkları çözmek de bu meseleye dâhil; çünkü bizim durumumuzda, çözilemeyen bir anlaşmazlık, hançerlerin çekilmesiyle son bulur. Mesele insanlarla ilgilenmek, onlara adil davranmak ve onlarla aynı fikirde olmasan bile onları dinlemek. Mesele, bazen herkesi aynı oranda mutsuz etmek.”

Yasemin ilgiyle dinledi.

“Bunu kendim de yeni fark etmeye başladım. İnsanları kazanmaya dair planımız, *planım*, Cafer’in sihir yasalarını çiğnemesine engel olmak, onu tahttan indirmek... Bunların hiçbirisi sizin sahip olduğunuz ağ olmadan başarılamaz! Yönetimi ele geçirdiğim için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Morgiana, bu kez biraz daha kederle. “Bunun Agrabah’ın çok kötü bir yola sapmasını engellemek için tek yol olduğuna yürekten inanıyorum.”

“Tüm bunlar sona erdiğinde ne yapacaksın?” diye sordu Yasemin, bu soruyu birine ikinci kez sorduğunu fark ederek.

Morgiana şaşırmış gibi göründü. “Bilmiyorum. Sen sultan olacaksın ve artık bizimle ilgili her şeyi bildiğine göre, hırsızlığa dönebileceğimi sanmıyorum...”

Amur dinliyor gibi görünmemeye çalışıyordu.

“Daha önce söylediğin şeyi sevdim,” dedi Morgiana yavaşça. “Agrabah’ı daha iyi bir...”

Sözünü yarıda kesti.

Amur bunu yanlış anladı.

“Yardım etmekle ilgili söylediklerimde samimiydim!” diye itiraz etti Amur. “Ayrıca, sadece ne söyleyeceğini merak ettim; ben asla...”

“Hayır, bakın,” dedi Morgiana tek kasını bile kımuldatmadan işaret ederek. Yasemin ve Amur onun bakışlarını takip ettiler.

Oradan geçenlerden biri Yasemin’e iki kez değil, üç kez bakmıştı ve ardından da bakmaya devam etmişti. Yasemin bunun neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi ama Morgiana gerilmiş ve elini hançerlerinin gizli olduğu yerlere koymuştu.

Adam üçünün de ona baktığını gördü ve koşmaya başladı.

Morgiana onun böyle yapacağını önceden sezmiş gibiydi; adamın peşinden, neredeyse onun bacakları harekete geçmeden atıldı. Sokağın dar, ıssız bir ara yoluna girebilmesi için biraz uzaklaşmasına izin verdi. Adam büyük olasılıkla orada kaçabileceğini düşünüyordu. Büyük olasılıkla kendisinden çok daha küçük bir kızı orada, hiç kimsenin göremeyeceği bir yerde etkisiz hâle getirebileceğini düşünüyordu.

Ama o bir Sokak Faresi değildi.

Ara yolda yalnız kaldıklarında, Morgiana adımlarını iki kat hızlandırdı ve son birkaç metreyi şaşkırtıcı bir sıçrayışla geçti. Kolunu adamın boğazına sardı ve onu geriye, kendisine doğru çekti. Adamın gövdesinin yanına sol eliyle bir hançer dayadı.

Yasemin, Amur ve ekibin geri kalanı tam zamanında köşeyi dönerek bunu görebildiler. Amur şaşkınlıktan geri adım attı.

Morgiana tutsağının kulağına, "Senin sorunun ne, koca adam?" diye tısladı.

"Hiçbir şey. Pazara gidiyordum, *o kadar*. Bırak beni!" diye emretti adam.

"Bir kez daha dene." Morgiana, adamın hançerin derisine battığını hissedebilmesi için ucunu giysisine biraz daha bastırdı. Boynuna dolanmış dirseğini biraz daha sıkıttı.

"Ben, büyük Cafer'in Agrabah'ının vatandaşıyım. *Yükse-len* Agrabah'ın. Bırak da gideyim Sokak Faresi! Yoksa işler senin için iyi gitmez!"

"Gözlerini dikip bize bakarken amacın neydi?" diye sordu Morgiana. Hançerini adamın uzun gömleğini yırtmaya başlaması için döndürdü.

"Haydi ama!" diye söze başladı Amur. "Prenses'i fark etti ve şaşırdı, işte o kadar. Bırak, gitsin..."

"Evet, Kraliyet Prensesi," dedi adam biraz nefesi kesilerek. "Şaşırdım."

Morgiana ikna olmamış gibiydi. Adamın boğazını hızla sıkarken, adam da ellerini boğazına götürdü.

“Sana bir şans daha veriyorum.”

“Morgiana, lütfen,” diye yalvardı Yasemin. “Yapma... bekle, adamın elinde ne var?”

Herkes durdu ve baktı. Şirin ileri doğru koştu ve adamın sol kolunu yakalayarak büktü. Böylece adamın elinin arkası ortaya çıkmış oldu.

Derisinin üzerine bir simge işlenmişti ve yarası hâlâ açıktı.

“Cafer’in İşareti,” diye haykırdı Morgiana. “Parasında ve bayraklarındakiyle aynı işaret.”

Yasemin kusmakla öfkeden küfretmek arasında bocalayarak eliyle ağzını kapattı.

Amur ise küfretti.

“Özür dilerim Morgiana,” diye homurdandı. “İşini iyi biliyorsun. Bir şahininki kadar keskin gözlerin var.”

Sonunda Yasemin ona daha yakından bakmak için ilerleyip, “Bu da ne?” diye sordu.

Adamın kısık gözleri, tıpkı çılgın bir atunki gibi hızla aşağı yukarı hareket ediyordu. Bacaklarını çırpmaya çalıştı ama Ahmet üstlerine oturmuştu ve onları sıkıca bir arada tutuyordu.

“Bu bir damga,” dedi Şirin basitçe. “Keçilere yaptıkları gibi.”

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordu Yasemin adama soğuk bir şekilde.

“Daha fazlasına sahip oluyorsun,” diye inledi adam. “Kırmızı ışık. Senin içine bakıyor ve gerçekten sadık olduğunu görüyor. Ardından işarete sahip oluyorsun. Daha sonra da et ve altın alıyorsun.”

“Ama... ya o yeminler?” diye sordu Yasemin. “Yalnızca yemin ederek ekmek almıyor musunuz?”

“Herkes yalan söylüyor,” diye dalga geçti adam. “Ama ben dürüstüm. Güvenilirim. Şimdi Cafer’in adamlarından biriyim. Bir Damgalı’yım.”

“Yüce tanrım,” diye mırıldandı Amur. “*Bu ne zaman başladı?*”

“İlk yüz kişinin içindeyim,” diye böbürlendi adam. “Kısa süre sonra tüm Agrabah dürüst olacak ama ben ilklerden biriyim.”

“Onların kendisini sevmelerini ne sihir ne de ekmekle sağlayabiliyor,” dedi Yasemin. “Bu yüzden onların bağlılığını işkence ve korkuyla mı elde ediyor? *Bunu nerede yapıyor?*”

“Sarayda,” diye yanıtladı adam, asık bir suratla. “Önemi yok. Sizi gördüm. Ben, Cafer’in gözleri ve kulaklarıyım.”

“Onu öldürmek zorundayız,” dedi Morgiana.

“Hayır,” dedi Yasemin, doğruculuktan çok, yorgunlukla. Hızla düşündü. Alaaddin olsaydı, ne yapardı?

Yalan söylerdi.

“Varsın Cafer şehirde olduğumu öğrensin; bunu büyük olasılıkla çoktan biliyordu. Bundan sonra nerede olacağımı bilmiyor. Çünkü... Olduğum yerde asla durmuyorum. Aynı yerde iki kez uyumuyorum. Tıpkı rüzgâr ve gölgeler gibi hareket ediyorum. Tüm Agrabah’taki *her* mahallede iyi ve sadık insanlar tarafından korunuyorum.”

“Sürünerek efendine geri dön, seni alçak! Ona, *benim halkımın gözleriyle kulakları olduğumu ve onu istemediklerini* söyle.”

Morgiana hançeri bir kez daha bastırıp adamın kanını akıttı. Ardından onu serbest bıraktı.

Birbirini izleyen birkaç acemi ve çaresizce yere düşüşten sonra, adam ayağa kalktı ve sandaletlerini yüksek sesle yere vura vura onlardan koşarak kaçtı.

Onlara doğru dönüp bir kez bile lanet okumadı ya da kötü söz söylemedi.

Amur, “Korkak,” diye haykırdı.

Yasemin yere çökmek istiyordu. Yeni yakılmış etin koku hâlâ burnundaydı ve Cafer’in İşareti havada, gözlerinin önünde kanlı ve soluk olarak asılı duruyordu.

Morgiana kolunu Prenses’in omuzlarının üstüne koydu.

“Yasemin,” dedi, “taktiklerimizi bir kez daha gözden geçirmemizin zamanının geldiğini düşünüyorum. O, tehditler ve ödüller saçarak kendi kuvvet üssünü, güçlü bir kuvvet üssü, oluşturuyor.”

“Haklısın,” diye homurdandı Yasemin. “Bu artık soygunlu, şamatalı bir direniş hareketinden öteye geçti. Agrabah’ın kalbini ve zihnini fethetmek için sabırla bekleyemeyiz. Daha fazlasını yapmalıyız.”

“Cafer’e doğrudan saldırmalı ve Agrabah’ı geri almalıyız.”

Savaş İlanı

Kız ve erkek kardeş, kısa süreliğine de olsa gökyüzünde bir araya geldiler: Güneş, tam da batı ufkundan batıyordu. Ay ise onun uzağında sayılmazdı, güneşi yavaşça kovalıyordu. O gece tuhaf, turuncu bir hilâl şeklindeydi; uçları, tıpkı saldırmaya hazırlanan bir boğanın doğruca yere yönelmiş boynuzları gibiydi. Yaşlılar buna “kuru ay” derlerdi ve onun, kötü zamanların yaklaştığına dair bir işaret olduğuna inanırlardı.

Sanki sokağa çıkma yasağı, devriyeler ve bağlılık damgaları yeterince kötü değilmiş gibi, diye düşündü Alaaddin alaycı bir şekilde.

Ama onun ve aşağısında, sıcak esen rüzgârla dalgalanan palmiyelerin çevresinde belirmeye başlayan yıldızlarla birlikte ay güzel de görünüyordu. En azından, Alaaddin’in kendisine ve Abu’ya söylediği şey buydu.

Bu soygun gün batımında gerçekleşeceğinden, kesinlikle çok daha büyük ustalık gerektiriyordu. Huzur Koruma Devriyeleri daha yeni belirmeye başlıyordu, yani sokaklar boştu. Kervan sürücülerinin dikkatlerini dağıtmak için “develere su verme” taktiğini ya da “kavga eden satıcılar” hilesini veya “inatçı keçi sürüsü” oyununu çevirmek mümkün değildi.

“Yaralı çocuk” hilesine başvurmak zorundalardı: acılar içinde inleyerek bacağını tutan, yere uzanmış bir kız. Aslında bunu akşamın erken saatlerinde gerçekleştirmek bazı açılardan daha iyiydi; çünkü devriyeler tarafından bulunmak üzere tek başına bırakılmak istemediğinden dehşete düşmüş bir kız senaryosu çok daha inandırıcı olurdu.

Bu, Carcosa kervanı, en büyük işti. Onda *Al Azif*’i bulma olasılıkları neredeyse yüzde yüzdü. Onu Cafer’in elinden uzak tutmak, şehri geri almak için büyücüye karşı açmayı planladıkları savaşın eksenini oluşturuyordu. Cafer’in o kitabı ele geçirip yaşayan ölüleri ayağa kaldırması durumunda, işler çok daha zor bir hâl alacaktı.

Ayrıca, Cafer’i çok güvendiği bir silahtan yoksun bırakmanın getireceği faydanın yanı sıra, “çok güçlü bir büyücüye” karşı kazanılan zafer onlara büyük bir moral kaynağı olacaktı. Bu, Agrabah’ın geri kalanı için, iyilerin de kazanabileceğinin bir göstergesi olacaktı ve bunun karşılığında direnişe verilen destek daha da artacaktı. Cafer kendisinin saldırıya ve eleştiriye açık hâle geldiğini hissetmeye başlayacaktı. O an geldiğindeyse, onu tamamen yenilgiye uğratmak yalnızca bir zaman meselesi olacaktı.

Alaaddin, ufukta belirip gittikçe yaklaşan yük arabalarını izleyerek bir çatıda bekledi. Ilık, kuru rüzgâr yüzünü kamçılıyor, çöl kumullarının reçineli kokusunu taşıyordu. Yanında Yasemin'in de olmasını dilerdi, böylece ikisi, bir çatının üstünde sessiz bir ânı paylaşırdı. Tıpkı kısa süre önce, Yasemin yalnızca gecekondlu mahallelerini dolaşan zengin bir kız, o ise adı bile olmayan bir oğlanken yaptıkları gibi.

Çıplak ayağını, kurutulmuş balçıktan yapılmış çatıya vurarak iç çekti. Bir gün buna zaman olacaktı. Tüm bunlar sona erdiğinde. Cafer tahttan indirildiğinde ve şehir onların olduğunda, Yasemin yeni sultan olarak yönetimi devralıp reformlarını hayata geçirdiğinde... Tabii ki çatılarda geçirilecek çok zaman olacaktı.

Şimdiyse Yasemin gizli barınakta, saraya saldırmak için planlar yapıyordu. Amur patlayıcılar hakkında konuşmak için Simyacılar'ın liderini getirtmişti. Morgiana, aniden akın eden yeni destekçileri düzenleyerek gerçek birlikler hâline getirmişti. Duban yeni gelen, kraliyet ordusu kaçağı Sohrab ile birlikte taktiklerden sorumluydu. Maruf, yeni oluşmakta olan ordularına erzak akışını sağlıyor ve direnişi destekleyen ailelere bağışta bulunmaya devam ediyordu.

Tabii, Alaaddin ise sorun çıkarmakla görevliydi. Bu geceki baskına da bu yüzden liderlik ediyordu.

Yük arabaları şehir kapılarından içeri girer girmez ilerlemelerini durdurdu.

Yerde yatan bir kız ağlayarak onlardan yardım istedi.

“Lütfen saygıdeğer efendim! Beni bir yere götürün. Göreceğiniz ilk boş eve kadar götürseniz bile olur! Böylece geceden ve Huzur Koruma Devriyeleri’nden korunmuş olurum!”

Alaaddin’in sırası gelmişti.

Yanında Abu ile yavaşça aşağı indi. Sürücüler –tuhaf bir şekilde gergin görünümlü ve çukur gözlü olmalarına rağmen– küçük kızın güvenliğinden çok, programlarının kesintiye uğramasından rahatsız olmuş gibilerdi. Kızı yollarının üzerinden yalnızca birkaç metre ileri taşımak ve onu devriyelerle kaderine terk etmek için aşağı indiler.

Bu yüzden Alaaddin, Morgiana ile Duban sürücülerin arkasındaki gölgelerden fırlayıp deri kaplı, sessiz sopalarla onların başlarının arkasına vurduklarında kendini kötü hissetmedi. Plan, giysilerine semboller çizdikten sonra onları bir yere bağlamaktı. Sanki rakip bir büyücü tarafından etkisiz hâle getirilmişler gibi. Alaaddin, Cafer için çalışanları sevmemesine rağmen, efendilerinin verdiği görevde başarısız oldukları için hayatlarını kaybetmelerini istemezdi.

Sokak Fareleri, aralarındaki muhafızları yanlarında sürükleyerek gözden kayboldular. Alaaddin, en öndeki devenin kulağına fısıldayıp dilini şaklatarak nazikçe dizginlerini tuttu. Olayların gidişatı nedeniyle biraz gerilen develer, yeni insan sahiplerini hemen takip ettiler. Tıpkı tüm insanlar gibi, o da büyük olasılıkla kendilerine su ve yiyecek verecekti. Abu, aralarından birinin sırtına sıçradı ve sanki tüm kervanı kendisi sürüyormuşçasına ciyakladı.

Alaaddin onları geriye, tekrar kapının dışına ve dış duvarın çevresine doğru yönlendirdi. Eğer o günlerde Agrabah geceleri sessizse, çölün çevresinde ölüm sessizliği vardı. Böcekler, cıvıldaayan küçük kertenkeleler ve genellikle geceleri ortaya çıkan diğer hayvanlar hareketsizdi. Tek ses, kuru otlar boyunca fısıldayan rüzgârdan geliyordu.

Alaaddin sıcağa rağmen ürperdiğini hissetti ve tüm Sokak Fareleri'nin uzun bir insan zinciri oluşturarak bütün kitapları ve eserleri bir kerede taşımak için bekledikleri bir duvar çatlağının önüne varınca rahatladı. Öndeki devenin boynunu okşadı.

Yük arabasının arkasına geçip kumaş kanatlarını hızla açarken, "Birazdan hepinize su vereceğiz," diye söz verdi. Arabanın içinde sandıklar, küpler ve hatta yolculuk için sıkıca kapatılmış, batı tarzı variller bile vardı. Biri Alaaddin'e metal uçlu bir inşaat kancası uzattı ve o da hemen ilk sandığın kapağını kaldırarak işe girişti.

Sandık ağzına kadar eski, ufalanmış...

...kayalarla doluydu.

Külçeler hâlinde, aşınmış, bej ve gri çöl taşlarına bakakaldı. Sanki dev bir çocuk eline bir avuç çakıl taşı almış ve onların değerli taşlar olduğunu varsayarak saklamıştı.

Başka bir sandık açtı. O da kayalarla doluydu.

Aleti kil bir küpün üstüne indirdi ve tepesini kırarak açtı. İçinde kutsal su ya da sihirli iksirler -hatta şarap ve bira- değil, yerine geçtiği şeyin alay edercesine kopyasını üreten, ince bir *kum* akıntısı vardı.

Alaaddin harekete geçmeden önce, onu yalnızca bir an seyretti.

“Dışarı çıkın!”

Olduğu yerde döndü ve onları daha hızlı hareket ettirmeye çalışarak önündeki daha küçük Sokak Fareleri’ni itti.

“Bu bir tuzak! Dışarı çıkın! Koşun! Saklanın!”

Her taraftan şeytanca bir kahkaha sesi yükseldi ve bir toz fırtınası gibi büyüdü: Çölden, şehrin duvarlarından, sokaklardan ve havanın kendisinden geliyordu.

“Küçük hainliklerinizi fark etmeyeceğimi mi sandınız?”

Alaaddin çocukları oradan uzaklaşturmaya odaklanmışken Cafer’in sesine dikkat etmemeye çalıştı. İki çocuğu bir devenin üstüne bindirdi ve hayvanın beline şaplak atarak öfkeyle bağırmasını ve dörtmala şehre ilerlemesini sağladı.

“Ben. Bu şehrin sultanı ve dünyanın en büyük büyücüsü! Benden saklanabileceğinizi mi düşündünüz?”

Duban ile Morgiana asıl planı uygulamaktan vazgeçtiler: Sesi duyduklarında, baygın hâldeki muhafızların yanından henüz yeni ayrılmışlar ve Alaaddin’i bulmak için koşmuşlardı. Kalabalığı dağıtmaya ve geride kalan Sokak Fareleri’ni yollamaya yardım ettiler.

Alaaddin, son küçük hırsız da kaçtığında, “Yasemin’i uyar- mak zorundayız,” dedi. “Sizin sığınağınıza geri döndü mü?”

Sessiz bir yanıt olarak, Yasemin gölgelerin içinden biraz suçlu bir ifadeyle çıktı.

Alaaddin ona o kadar sıkıca sarıldı ki onun kemiklerini

kırmaktan korktu. Ardından onu öptü.

“Ben de soygunlarından birini görmek için buraya geldiğimi görürsen bana kızacağını düşünmüştüm,” dedi Yasemin hüzünlü bir gülümseyişle.

“Benimle güvende olduğun için memnunum.”

“Ama diğerleri sığınaktalar,” dedi Yasemin. “Maruf, Şirin, Ahmet ve geri kalan herkes burada değil. Geri dönmeliyiz...”

“Henüz hiç kimse yerine dönmedi...” dedi Morgiana tereddütle.

“Siz Sokak Fareleri, gerçekten benim burnumun dibinde Cin ile konuşabileceğinizi mi sandınız? Benim kontrol ettiğim Cin’le? Ah, evet, Yasemin. Onu sizin küçük randevunuzdan dönerken yakaladım. Bana hiçbir şey anlatmak istemedi. Ben üçüncü dileğimi bu uğurda feda etmeden, tabii. Onu ikna etmek biraz zamanımı aldı. Beklediğimden çok daha uzun ve çok daha fazla işkenceyle.”

Yasemin bembeyaz kesildi. Alaaddin, yaşadığı şokla sarılsan Yasemin’i belinden tuttu.

“Ama sonunda, sizin küçük planınızla ilgili her şeyi anlattı. Ayrıca, birkaç Damgalı’nın da yardımıyla senin –bu sözcüğü söylerken kendimi gülmek için zor tutuyorum– ‘ordu karargâhı’nın yerini öğrendim.

Askerlerim çoktan Carcosa’dan döndüler. Al Azif elime geçti bile. Bu, yalnızca size tuzak kurarak... sığınacağınızı tamamen korunaksız bırakmak içindi.”

“Babam...” dedi Duban iri gözlerle. “Çocuklar...”

“Geri dönmeliyiz,” dedi Morgiana kederle.

Alaaddin onayladı. Bu büyük olasılıkla başka bir tuzaktı ama başka ne seçenekleri vardı? Maruf ve çocukların mahvolmalarına izin veremezlerdi. Dördü de koşmaya başladı.

Cafer’in sesi alaycı bir şekilde onları takip etti.

“Hâlâ anlamıyorsunuz küçük fareler. Gerçek güç, insanların iradesi değildir. Kaba kuvvet, hilekârlık, gizli işler çevirmek, plan yapmak da değildir. Tüm bunların –tüm bunların– üstesinden sihirle gelinebilir. Agrabah halkı bunu anlıyor. Sihir onlara altın, ekmek, güvenlik, huzur ve bolluk getirdi. Sihir acı ve itaat getirir. Yozlaşmış, bozulmuş bir düzeni değiştirmenin tek yolu sihirdir. Ve o sizde yok.”

Alaaddin hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini hatırlamıyordu. Ondan daha hafif ve hızlı olan Morgiana, tıpkı bir ceylan gibi önden ilerliyordu. Ardından Yasemin geliyordu. Duban ise en arkada kalmıştı ve oflayıp puflasa da kıdemli hırsız ne güçsüzleşiyor ne de adımlarını yavaşlatıyordu.

“AGRABAH HALKI. Hayatı sizin için zorlaştıran kimselere dikkat edin. Bu kişiler, tıpkı isimlerini aldıkları fareler gibi koşuşturarak pisliğe ve değerli şehrinizin hastalıklı bölümlerine kaçarlar. Eğer Agrabah’ı huzur ve refah içinde görmek istiyorsanız, size yalvarıyorum, şehrimizi mahvetmek için uğraşan o zavallı alçakları teslim edin.”

Sonunda arkadaşlar Mahalle’ye yaklaştıklarında havaya tuhaf bir koku yayılmaya başladı. Sanki bir çöp torbasının ya

da açık bir lağımın yanından geçiyorlarmış gibi hemen uçup gitmedi. Onlar koştukça *kaldı...* ve sığınağa yaklaştıkça yoğunlaştı. Koku korkunçtu; çürük et, pislik ve çürüyen ceset kokuları sıcak güneşin altında birbirine karışmış gibiydi.

Alaaddin başını iki yana salladı ve koşmaya odaklanmaya çalıştı. Dördü de bir Huzur Koruma Devriyesi ile kafa kafaya çarpışmamak için hızla sola dönmek zorunda kaldı. Devriye onları takip etmek için döndü ama şehrin geri kalanında yürürken attıkları aynı uğursuz, sabit ama yavaş adımları bozmadılar.

Alaaddin ve Yasemin, ilk önce sığınağın gizli girişine dalarak ana kumanda odasına geçtiler. O korkunç koku burada daha güçlüydü, neredeyse yakın çevredekileri bile bayıltacak boyutta...

Yasemin burnunu kapattı ve aceleyle komuta merkezine gitti. Alaaddin de yeleğiyle yüzünü örttü ve onu yakından takip etti.

Agrabah haritası gitmişti.

Yerden tamamen silinmişti. Çakıl taşlarından oluşan binalar, sanki dev bir rüzgâr tarafından odanın dört bir yanına savrulmuşlardı. Duvardaki Raja İşareti, sanki biri onu silmeye çalışmış gibi kaygı verici bir şekilde bulanıklaşmıştı.

Alaaddin kaşlarını çatı; ya Cafer'in hizmetkârlarından biri oraya gelmişti ya da Sokak Fareleri planlarının kimsenin eline geçmemesi için her şeyi yok etmeye çalışmışlardı. Hangisi olduğunu söylemek olanaksızdı.

Morgiana ile Duban sığınaklarına diğer gizli yollardan girdi ve Yasemin ve Alaaddin ile buluşmak için kendi taraflarındaki odaları koşarak geçtiler.

Duban nefes almamaya çalışarak, “Burası boş.” diye duyurdu.

Yasemin parmağıyla burnunu sıkarak, “Herkes çoktan gitmiş mi?” diye tahmin yürüttü şüphe içinde.

Morgiana nefes nefese, “Bu koku da ne?” diye sordu.

Alaaddin’in hiçbir fikri yoktu. Ama olayların gidişatından hiç memnun değildi. Bu yerle ilgili bir terslik vardı.

Ayrıca, Cafer’in sesi hâlâ yankılanmaya devam ediyordu.

“Korkarım ki... bu terörist gruba boyun eğdirinceye dek herkesi yakından gözellemem gerekecek. Bu işi iyilikle halletmeyi denedim, şimdiyse sıra sopaya geldi ve olur da güvenliğiniz konusunda ne kadar ciddi olduğumu merak ediyorsanız lütfen sarayın kapılarının önüne gelin ve yakaladığımız Sokak Fareleri destekçilerinden geriye kalanları görün.”

Yasemin’in yüzü bembeyaz kesildi. Duban kusacak gibi görünüyordu. Morgiana ölkeyle haykırdı. Alaaddin durumun ne kadar kötü olduğunu -aklına gelenlerin Cafer’in gerçekte yaptığından daha kötü olup olmadığını- merak etti.

Kokudan nefesi kesilen Alaaddin, “Buradan çıkmalıyız,” dedi.

Ses çıkarmamak ve yavaş hareket etmek için uğraşmadılar bile, kötü adamlar onların nerede olduklarını zaten biliyordu. Dört arkadaş, hançerlerini çekip saldırıya hazır hâlde girişten dışarı fırladı.

Hemen sokağın aşağısında, saray muhafızları havaya yükselerek onlara doğru ilerlemeye başladılar.

“Neler oluyor?” dedi Duban, gözlerini ovuşturarak.

“Bu da Cafer’in hilelerinden biri mi?” diye sordu Morgiana.

Muhafızlar, ellerini kılıçlarının üstünde hazır tutarak ürktücü bir şekilde binaların üzerinden geçtiler.

Deneme yapmaya bile gerek görmeden, ikişer üçer askeri duruşa geçtiler. Üniformaları, kırmızı-siyahlı diğer muhafızlardan biraz daha farklıydı; her biri kollarının ucuna bir askeri grubu simgeleyen tuhaf desenli, kalın ve renkli manşetler giymişti.

Deseni tanıyan Alaaddin dehşet içinde, “Ah, hayır,” dedi.

“Bu, Sihirli Halı,” diye fısıldadı Yasemin.

“Cafer onu kesip biçmiş olmalı.” Alaaddin’in utançtan midesi bulandı. Halı, yalnızca sihirle uçabilmesi ve çevresindeki dünyayı algılayabilmesi sağlanmış bir “halı” olmasına rağmen, Alaaddin bir dostuna ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Abu omzunda anlayışla ciyakladı.

Cafer güzel, gizemli bir şeyi daha almış, onu kendi amaçları için çarpıtarak yok etmişti. Dokunduğu her şeyi kirletiyordu.

Ayrıca, muhafızlar *pis kokuyorlardı*. O korkunç kokunun kaynağı onlardı. Cafer ne yapmıştı? Banyo yapmayı mı yasaklamıştı?

Yasemin, uçan askerlerin reisini işaret etti. O iri yarı biriydi ve diğerlerine liderlik etmek üzere sessizce yerini aldı.

Gözlerine inanamayarak, “Re-Resul,” diye kekeledi. “O ölmüştü. O gün ölmüştü...”

Alaaddin bağırmamak için kendini zor tuttu.

Askerî birliğe liderlik eden kişi *Resul'dü*. Gözleri kırmızıydı. Onları bir şekilde daha küçük ve olmaları gerekenden çok daha anlamlı gösteren, donuk bir siyah-kırmızıydı bu. Cildi bir larva, kesilmiş turnak kırpıntıları ya da uzun süre önce kesilmiş bir koyunun yağları kadar beyazdı. Kollarıyla bacakları hareket etmeden iki yanında sallanıyordu.

“O... diriltilmiş,” dedi Morgiana. Alaaddin, belki de ilk kez onun sesine korkunun karıştığını duymuştu.

Alaaddin, Resul'ü öldürmek istememişti. Muhafız da *bunu* kesinlikle hak etmemişti. Bir hortlağa dönüşmeyi. Acı çekiyor muydu? Kendi hareketlerinin üzerinde hiç kontrol gücü var mıydı? Huzura kavuşmak için sabırsızlanıyor muydu? Yaşayanlara karşı öfkeli miydi?

Şu an ne oluyorsa, bir bakıma Alaaddin'in suçuydu.

Omuzlarını dikleştirdi ve mide bulantısını üzerinden attı. Suçluluk duygusuyla daha sonra ilgilenecekti. Hatalarını daha sonra telafi edecekti. Şimdi, hayatta kalmak zorundalardı.

Dört Sokak Faresi, uzaklarda yavaş hareketlerle uçan diğer askerî birliklerin şehrin üzerinde belirmesini izledi.

“Söylediğim gibi, o aptal Cin her şeyi bilmiyor. Artık, üç sihir yasasını da tamamen çiğnemiş ve ölümlerin nasıl diriltileceğini öğrenmiş bulunuyorum. Sonsuza dek. Benim kontro-

lümde. Ne zaman askerlerimden biri ölse yerine yenisi gelir. Ne zaman askerlerinizden biri ölse benim orduma katılmış olur. Ölüm, Agrabah için yapılan savaşta benim dostumdur."

Morgiana annesinin dilinde bir şeyler mırıldandı.

"Sokak Fareleri. Yasemin." Cafer'in sesindeki alaycı ton yerini ciddiyete bıraktı. *"Ordumdan kaçmayı başarsanız bile, yarın şafağa kadar bana teslim olursanız iyi edersiniz."*

Yasemin, gökyüzüne doğru, *"Asla!"* diye bağırdı. *"Bunu yapmaktansa..."*

Ama Alaaddin onun koluna dokunarak eliyle işaret etti.

Kumlardan oluşan dev bir huni, tıpkı bir hortum gibi dönerek çölden yükseldi. Hortumdan *farkı*, çokengin ve uçlarının tüylü olmasıydı. Kum, doğaya aykırı şekilde ani hareketler yaparak görünmeyen bir rüzgârda dans ediyordu. Aniden bir görüntü oluşturdu:

Bu, içinden yavaşça kum dökülen devasa bir kum saatiydi. Dibinde Maruf, Şirin ve Ahmet sessiz ve çaresizce cama vurarak dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

Duban'ın boğazından boğuk bir haykırış koptu.

"Yarın güneş doğana kadar, bu küçük Sokak Faresi ailesi ölmüş olacak. Bunu büyük bir kayıp olarak görmüyorum. Ama değersiz canlarınızın dışında başkalarınınkini de önemseme zahmetine girerseniz, günün ilk ışıklarından önce teslim olursunuz."

Ardından tek bir sözcük ya da ses çıkarmadan ya da arkasında bir yankı bile bırakmadan, Cafer'in sesi öylece kesi-

liverdi. Gökyüzündeki görüntüyü oluşturan kumlar yağmur gibi aşağı yağdı.

“Bir tek bıçak bile çekmeden bizi yendi,” dedi Morgiana umutsuzca. “Duban, biz teslim olacağız. Onların bu şekilde ölmelerine izin veremeyiz.”

“Ya sonra ne olacak?” diye sordu Alaaddin ona dönerek. “Bunun gerçekten bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musun? Söz verdiği gibi, gitmelerine izin vereceğini mi sanıyorsun? Bunu yaptığını varsayalım ve ardından bize yapacaklarını bir an için unutalım – hızlı bir infaz olacağını ve hemen ardından ordusuna dört hortlak daha katılacağını düşünüyorum – peki. Agrabah’a ne olacak? Diğer insanlara ne olacak? Onunla savaşacak *kimse* kalmayacak. Şehir tamamen onun olacak ve üzerinde deney yapacağı dev bir oyuncığa dönüşecek. Sonra da kim bilir? Sıra dünyaya gelir.”

“Dünya beni ilgilendirmiyor,” diye araya girdi Duban. “Yalnızca babam ve yeğenlerim ilgilendiriyor.”

Yasemin bir şey söylemeye yeltendi. Duban elini kaldırdı.

“Ama haklısın. Cafer’in onların gitmelerine izin vermesi için hiçbir neden yok. Tüm kozlar onun elinde. Yaşayacaklarsa da onun kurduğu bir dünyada yaşamalarını istemem.”

“Ama ne yapacağız?” diye sordu Morgiana.

“Baştan yapmış olmamız gereken şeyi,” dedi Alaaddin. “Lambayı ele geçirmek. Aileyi kurtarmak. Cin’in tüm bu olanları geri almasını ve herkesi mutlu bir sona kavuşturmasını sağlamak.”

“Ah, hepsi bu kadar mı?” Morgiana gözlerini devirdi.

“Onun ne dediğini duymadınız mı?” diye sordu Yase-min, aklına geldikçe bakışlarını sertleştirerek. “Bize *hainler*, *devrimciler* ya da *isyancılar* demedi. ‘Ölüm, *Agrabah* için yapılan *savaşta benim dostumdur*,’ dedi. Bunun adil bir savaş olduğunu düşünüyor. *Savaşta* olduğumuzu düşünüyor. Birbirleriyle eşit taraflar olarak.”

“Pekâlâ, eğer istediği savaşa... ona savaş açacağız!”

Görüşler ve Stratejiler

Dördü sessizlik içinde Agrabah sokakları boyunca yürüdü. Cafer'e savaş ilan ettiklerinde hissettikleri o ilk coşku, olayın iç yüzünün anlaşılmasıyla birlikte yavaş yavaş azalmıştı. Yürürlerken, büyücünün şehirdeki varlığına dair hiçbir iz görmüyorlardı; büyücü şimdi sessizdi. Sesi onların kararlarını vermelerini beklerken saraya geri çekilmişti. Bunda umut kırıcı bir şey vardı.

Agrabah'ın kendisi ise gerginlik ve tuhaf bir enerjiyle doluydu: Artık iyice akşam olmasına ve Huzur Koruma Devriyeleri'nin göreve çıkmasına rağmen, insanlar kapalı kapılarının ardında fısıldaşıyorlar ya da bazen kapılarını biraz aralayarak kendileriyle kapalı bir kapının ardından konuşan karşı komşularıyla fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

Ama hiç kimse, uyarı olarak ara sokaklara gelişigüzel serilmiş cesetleri fark etmekten kaçınamamıştı.

Morgiana, Duban'ın elinden sıkıca tutuyor, ona anlayışlı ve destekleyici sözler söylüyordu ama Duban bunun farkında değil gibi görünüyor, ağır adımlarla yürürlerken yalnızca toprağa ya da kendi ayakkabısına bakıyordu.

Alaaddin'in gizli yerine geri dönüp kapıyı güvenli bir şekilde kapattıktan sonra ilk konuşan Morgiana oldu.

"Çocukları kaçırmak mı?" dedi şaşkına dönmüş hâlde. "Yaşlı adamları? Demek istediğim... dünyanın en güçlü büyücüsüsün. Yalnızca... neden?"

"Sihir, ancak onu kontrol eden zihnin kadar güçlüdür," dedi Yasemin, bir yerde okuduğu bir şeyden alıntı yaparak. Cin'in, daha büyük bir keçi sürüsü isteyen eski bir efendisiyle ilgili anlattığı öyküyü hatırladı. Çoktan sahip olduğu hayatla mutlu olan bir adam. "Cafer, tahmin ettiğimden de hasta biri."

Duban sessizce yere çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Çok üzgünüm," dedi Alaaddin, dizlerinin üzerine çömelip arkadaşına sarılarak. Duban başını kaldırarak baktı ve yüzünde minnettarlık belirten zayıf bir gülümseme belirdi ama Alaaddin ile göz göze gelmedi. "Sana söz veriyorum, onları geri alacağız."

"Ben de sana tam anlamıyla inanmadığım için üzgünüm Yasemin," diye ekledi Morgiana. "Tüm bu yaşayan ölümler ordusuyla ilgili meselenin yalnızca... bilmiyorum... biraz..."

“Sizin yardımınızı alabilmek için konuyu abarttığımı düşündün, değil mi?” diye sordu Yasemin nazikçe.

“Yani, *haydi ama...* Bu, büyükannenin sana anlatacağı tarzda bir öykü... Ama onlar... *gökyüzündeki... hortlaklar...* Resul’ün kendisi...” Hırsız ürperdi.

“Bir plan yapmalıyız, bir savaş stratejisi,” dedi Yasemin bir yumruğunu diğerine vurarak. “*Hazırlanmak* zorundayız...”

Sonunda Duban konuştu, sesi acı geliyordu: “Cafer’e savaş açmak pek güzel. Ama gerçekten ne yapabiliriz? Biz *hırsız* Yasemin. Asker değiliz. Sarayı toza dumana katıp ailemi kurtarman için Agrabah’ın şimdiye dek gördüğü en büyük orduya ihtiyacın var.”

Alaaddin, arkadaşının kasvetli tonu üzerine endişelendi. Duban’ın gözlerinde ne ışık ne de umut vardı.

“Ama sen ve Morgiana bana bunu verdiniz,” dedi Yasemin. “Bir *Sokak Faresi* ordusu.”

“Onların kılıçları yok! Olsaydı bile, nasıl kullanacaklarını bilmezlerdi. Onların çoğu yalnızca çocuk.”

Morgiana ikisinin arasına adım attı. Sırtı Duban’a dönüktü ama ona aldırış etmemekten çok, onu koruyor gibiydi.

“Bir ordumuz *var*,” dedi. “Ama sessizce hareket etmek, kilitleri açmak, eşyaları *çalmak* konusunda becerikliler. Büyük olasılıkla saraydan, Cafer’in burnunun dibindeki tüm sihir kitaplarını yürütebiliriz ama bunun birilerine yardımının dokunacağına emin değilim.”

“Artık o canavara kimin, ne yapabileceğini bilmiyorum,” diye mırıldandı Duban. “O; sınırsız ve güçlü kötülüğün vücut bulmuş hâli.”

“Aileni kurtaracağız,” diye söz verdi Yasemin. “Yalnızca bunu *nasıl* yapacağımızı bulmamız gerekiyor ve şu an bunu yapıyoruz.”

Morgiana, pencereden rengi alacakaranlığın erken saatlerinin grisinden, gecenin erken saatlerinin koyu mavisine doğru değişen gökyüzüne gerginlikle bakarak, “Bunu bulmak için çok fazla zamanımız yok,” dedi.

Yasemin ile Duban da dozu gittikçe artan kavgalarını sonlandırıp pencereden bakmak için döndüler. Duban sessizce sövüyordu. Yasemin güçlü görünmeye çalışıyor ama gözlerindeki umutsuzluğu gizleyemiyordu.

“Bir dakika,” dedi Alaaddin birdenbire, sessizliği bozarak. “*İkiniz* de haklısınız ve ikiniz de duruma tersten bakıyorsunuz.”

Üçü de akılları karışmış bir şekilde ona baktı.

Alaaddin yüzünde hafif bir gülümseme belirerek ayağa sıçradı.

“Yasemin, sihrin yalnızca onu kontrol eden zihin kadar güçlü olduğunu *söyledin*. Cafer’in tamamen aklıselim bir insan gibi düşünmediğini seni kovalamasından ve çocukları rehin olarak almasından çoktan anladık. O hâlde kendimize şunu sormalıyız: *Cafer bizim ne yapmamızı bekliyor?*”

“Ona savaş açmamızı,” dedi Morgiana biraz sinirli bir şekilde. “Onu duyduñ Alaaddin. Hepimiz duyduk. Bunu yapmayı planlıyoruz zaten. Ama daha fazla zamana ihtiyacımız var. Eğer şimdi denersek...”

“Duban’ın da dediğı gibi, bunu çok kötü bir şekilde yaparız. Ama gurur ve coşkuyla,” diye hızla ekledi Alaaddin, Yasemin sözünü kesmeye fırsat bulamadan. “Şimdi, biz *aslında* neyde iyiyiz?”

“*Hırsızlıkta*,” diye tersledi Morgiana. “Alaaddin, sen aptal mısın? Dinlemiyor muydun? Bu ne demek olu...”

“O hâlde,” diye devam etti Alaaddin, onu susturmak için bir parmağını ağzına kapatarak, “bazılarımız Maruf’u, Şirin’i, Ahmet’i... lambayı, kitabı ve yararlı görünen her şeyi *onun burnunun dibinden çalarken*, bazılarımız da Cafer’e büyük, açık ve çirkin bir savaş açacağız.”

Bir an herkes sessiz kaldı.

Yasemin’in gözleri, onun planı hakkında düşündükçe şaşkınlıktan sıyrılıp berrak bir ifadeye büründü. Dudaklarının ucunda bir gülümseme oluşmaya başladı.

Morgiana bile etkilenmiş görünüyordu.

“Bu hiç fena bir fikir değil,” dedi isteksizce. “Savaş; olağanüstü bir şaşırtma taktiğidir. Buna aldırış etmemesi olanaksız. İşe dikkatle çıkarılmış yangınları da eklersek...”

“Belki de birini sarayda çıkarırız,” dedi Duban kendini tutamayarak. Karmaşık baskınları planlamak onun uzmanlık alanıydı. “Böylece aklı daha çok karışır.”

“Çok zekice!” dedi Yasemin ellerini çırparak. “Bu işe yarayabilir.”

“Ya Cafer’in kendisi ne olacak akıllı bıdıklar?” diye sordu Morgiana. “Mutlaka onunla bir noktada yüz yüze geleceğiz. O lambayı ya da kitabı gözden uzakta tutması şöyle dursun, erişilmez bir yerde tutacağını hayal bile edemiyorum. Buna hazırlanmak için ne yapacağız?”

“Onun tüm bu fiziksel ve saldırgan sihri, zaman ve odaklanma istiyor gibi görünüyor,” dedi Alaaddin Gemiciler Meydanı’nı hatırlayarak. “Yakın dövüşte bariz bir dezavantajı olacağına bahse girerim.”

“Buna hayatın üzerine bahse giriyorsun,” dedi Morgiana kurnazca. “Ya biz ve planlarımızla ilgili şeyleri bilmesi ne olacak? Daha tüm bunlar gerçekleşmeden hem de? Büyücüler bu tür bir şey yapamıyorlar mı?”

“Gelecek... onun için ulaşılmaz bir dünya,” dedi Yasemin huzursuzca. “İlk kez bir şeyi öngörmeyi başardığında, karmaşık bir kan sihrini kullanması ve en yakınını feda etmesi gerekti.”

“Cafer kiminle yakındı?” diye sormadan edemedi Alaaddin. “O hiç kimseyi sevmez.”

“Ah, yüce tanrım,” dedi Morgiana konuyu birdenbire anlayarak. “*Papağan*. Onun aptal papağanı. O yüzden tüm paralarında, bayraklarında ve her şeyinde o var. Onun en yakını oydu. O gerçek bir kaçık.”

Alaaddin ürperdi. Yasemin’den önce ona en yakın olan kesinlikle Abu’ydu... Bunu neredeyse Cafer’in çarpık bakış

açısından görebiliyordu. Yine de Cafer'den farklı olarak, dünyadaki hiçbir şey onu Abu'yu öldürmeye ikna edemezdi.

“Plana geri dönelim,” dedi hızla. “O hâlde, iş büyücüyle doğrudan savaşa varırsa çirkinleşecek ve bundan kaçınmaya çalışacağız. Plan; saraya doğrudan bir saldırı düzenleyerek onun, yaşayan ölüler ordusunun ve ona hâlâ sadık olan kişilerin dikkatini dağıtmak. Aynı anda, en iyi hırsızlar...”

“Biz üçümüz,” diye araya girdi Morgiana.

“Dört,” diye düzeltti Yasemin.

“Üç. Sen bir hırsız değilsin,” diye vurguladı Alaaddin. “Gizlice arkadan gireceğiz. Her birimizin bir görevi olacak... Ben lambayı alacağım.”

“Ben kitabı alacağım. Sen de Maruf ile çocukları kurtarır-sın, olur mu?” diye sordu Morgiana, Duban’a.

Duban’ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

“Bence görevlerimizi birbiriyle değiştirsek daha iyi olur,” dedi yavaşça. “Ben... kitabı alayım. Sen de ailemi kurtar.”

Morgiana, “Neden?” diye sordu, aklı karışmıştı. “Onları kurtaran kişi olmak istemiyor musun?”

“Be-ben o sırada net bir şekilde düşünemem,” dedi Duban. Endişeyle yumruklarını sıkıp gevşetti. “Bu kötü bir taktik. Ailemi diğer amaçlarımızın önüne koyarak ekibi zor durumda bırakabilirim. Ayrıca sana güveniyorum.”

Morgiana komik bir şekilde gülümsedi: Yüzünde şaşkınlık, mutluluk ve belki de daha derin bir şeyin dışı vurumu vardı.

Duban ona *pek de* gülümseyerek karşılık vermedi ama yüzü hafifçe aydınlandı.

“Pekâlâ, bu bir stratejinin başlangıcı gibi görünüyor,” dedi Yasemin. “Ama bir hırsız olmasam da Cafer’in dikkatini dağıtmak... ya da başka bir konuda yararlı olabilirim...”

“Yasemin,” dedi Alaaddin, ellerini onun omuzlarına koyarak. “Seni önemseydiğim için zarar görmeni istemiyor muyum? Kesinlikle. Ama senin görevin, en az bizimkiler kadar önemli. Sen, isyanın *yüzüsün*. İnsanların; senin liderlerinin, ordunun, *halkının* seni görmeye ihtiyaçları var. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen kişinin *sen* olduğunu bilmeye ihtiyaçları var. Burada kalmalı ve saraya gerçekleştirilecek saldırıyı buradan yönetmelisin. Bunu başka kim yapacak?”

Yasemin hiçbir şey söylemedi. Elleri yalnızca bir anlığına titredi.

“Sen... haklısın. Bu, benim bir sultan olarak ilk işim. Yalnızca... sizin için endişeleniyorum millet. Ayrıca, sarayda *yaşadım*. Cafer ile de uğraştım. Orada olmak ve herkesin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yalnızca daha büyük bir rolüm olabileceğini hissediyorum...”

Morgiana gülümsedi ve neredeyse Yasemin’e dokunacak, onun omuzlarını sıkacakmış ya da onun gibi bir şey yapacakmış gibi göründü. “İyi olacağız Yasemin. Öyle olmak zorundayız.”

Başka şeyler de söylemiş olabilirdi ama Alaaddin, Duban’ın yüzüne bir kez daha gölge düşmüş olduğunu fark etti.

Yıkılmış terasın üzerine çıkmış, gökyüzüne ve saraya doğru bakıyordu.

Alaaddin eski dostunun yanına giderek sessizce, “Onları *kurtaracağız*,” dedi.

“Tabii Alaaddin,” dedi Duban. Bunu alaycı bir şekilde ya da hor görerek söylememiştii ama yine de sesinde tam bir dürüstlük yoktu.

“Duban...”

Hırsız başını iki yana salladı.

“Babaları öldükten sonra, Şirin ile Ahmet’in güvende olacaklarını düşünüyordum. Aç olsalar bile, babamın yanında güvende olacaklarını sanıyordum. Çevreleri hırsızlarla ve... *kaplanlarla* sarılı olsa da daha güvende olacaklarını düşünüyordum. Alaaddin...” Birdenbire Duban, dönüp iri ve keskin gözlerle arkadaşına baktı. “Buna *son vermek* zorundayız. Agrabah’ı esir alan bu çılgınlığa. Buna şimdi son vermek zorundayız. Ne şekilde olursa olsun.”

“Evet, Duban. Sana katılıyorum,” dedi Alaaddin yavaşça. Sokak Fareleri’nin en sağduyulu üyesinin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Biz de bunu yapacağız. Aileni kurtaracak ve Cafer’i yenilgiye uğratacağız.”

Yasemin ile Morgiana tartışmalarını sonlandırmışlar ve sessizce Alaaddin ile Duban’ı bekliyorlardı. Yasemin tek kaşını kaldırarak Alaaddin’e baktı. Alaaddin omuz silkti; ne denebilirdi? Çocuğun babası ve yeğenleri, onları öldürmeye yemin etmiş deli bir adam tarafından tutsak edilmişlerdi.

Yasemin yüksek sesle konuştu: “Pekâlâ, planını üzerinden kendi aramızda bir kez daha geçelim. Morgiana’nın, tartışmamızın iyi olacağı birkaç parlak fikri var. Ardından, güvenebileceğimiz çeşitli grup liderlerini çağırıp bir savaş konseyi kuracağız. *Acilen.*”

“Ama burada değil,” dedi Morgiana. “Senin eski kumanda merkezinde de değil.”

“Ekmek ambarı,” diye önerdi Alaaddin. “*Baget* ambarı,” diye ekledi, Duban’a umutlu bir sırıtış atarak.

Ama arkadaşı ona karşılık vermedi, yalnızca şehre doğru baktı ve elini hançerinin üstüne koydu.

Plan

Tozlu, eski bir ekmek ambarının dışında, tehditkâr bir sokağa çıkma yasağının altında, halkın her kesiminden vatandaşlar emir bekliyordu. Huzur Koruma Devriyeleri'ne yakalanmamaya dikkat ederek gergince ortalıkta dolanıyordı. Alçak sesle konuşuyorlar, bıçaklarını bileyiyorlar ve meşalelerini hazırlıyordu.

Ambarın içinde Duban, Morgiana, Yasemin ve Alaaddin, üzerinde loş fenerlerin zar zor aydınlattığı, aceleyle çizilmiş bir Agrabah haritası bulunan dev, eğri bğşr bir masanın önünde duruyorlardı.

Masanın diğer tarafında, Sokak Fareleri ordusunun gerçek kumandanları yer alıyordu.

Aralarından bazıları eski ve tanınmış simalardı ama çoğu

yeniydi. Hatta pek çoğu Sokak Fareleri üyesi bile değildi. Kuyumcuları ve diğer üst sınıf meslek birliklerini temsilen Amur bulunuyordu. Direnişi, askerlere üzerleri değerli taşlarla kaplı hançerler gibi güzel ama tehlikeli silahlar sağlayarak destekliyordı. Yönetim karşıtı muhafızları, askerleri ve eski askerleri ise Komutan Sohrab temsil ediyordu. Farklı dini gruplar adına ise -akıl, olağanüstü bilgiler ve çalışmaları askıya alındığı için öfkeli yüz tane rahip yardımcısı getiren-Khosrow bulunuyordu. Simyacıları ise korkutucu görünümüne rağmen herkesi arkadaşça, yarım bir gülümsemeyle selamlayan, yaralı ve tek gözlü Kimiya temsil ediyordu. Yanında kundakçılar getirmişti.

Yalnızca kendilerini temsil etmek için gelen şaşırtıcı sayıda insan vardı: Cafer'in şehirlerine yaptıkları yüzünden öfkelenen genç adamlar ve kadınlar. Sahip oldukları ne varsa getirmişlerdi: silahlar, yiyecekler, yumruklar.

Bu, Alaaddin'in şimdiye dek bir tatil günü pazar meydanı dışında gördüğü en kapsamlı kalabalıktı.

"Ana plan çok basit," dedi Yasemin. "Alaaddin ve özenle seçilmiş iki hırsız gizlice saraya girecekler ama Cafer'in beklediği gibi arkadan değil; *buradan*, Prenses Avlusu'na giden en kolay yoldan." Yeri bir çubuğun ucuyla gösterdi. "Cafer'in Cin'in lambasını -Cin'i ve diğer mahkûmları da- *buradaki* gizli zindanında tutması *mantıklı*." Alaaddin'in "kaçtığı" yeri çubuğunun başka bir tıklayışıyla işaret etti. "O yerin, tıpkı

şeytanın hazine odası gibi, artık kilitli ve pusu kurulmuş olduğuna şüphe yok. Bununla birlikte, lambanın orada olduğunu sanmıyoruz. Dün gökyüzünde beliren kum görüntüsünde istemeden görünen birkaç ayrıntı vardı; taht odasında asılı olduğunu bildiğim bir duvar halısının kuyruklu ucu gibi. Bu da mantıklı geliyor çünkü Cafer büyük olasılıkla Cin’i, lambayı, Maruf’u ve çocukları kendisine çok yakın tutmak istiyordur ve *Cafer* de taht odasına çok yakın durmayı seviyor. Bir sultan gibi görünmek onun için çok önemli ve bulduğu her fırsatta tahta oturuyor.

Arkadaşlarımız, Maruf ile çocukları kurtaracaklar. Ardından onun tüm gücünü kaybetmesini dileyerek Cafer’i tahttan indireceğiz.”

“Hepsi bu kadar, öyle mi?” dedi ergen bir hırsız alaycılıkla. “*Hortlaklarla* dolu bir şehrin sarayına yürüyerek girecek, en ağır şekilde korunan odasına sızacak ve büyücünün burnunun dibinden bir şey çalacaksınız.”

“Plan *ana hatlarıyla* bu,” dedi Yasemin sabırla. “Siz bize *diğer* bölümde yardım edeceksiniz. Dün dediklerine bakılırsa Cafer bizden savaş benzeri hareketlere girişmemizi bekliyor; büyük olasılıkla da saraya doğrudan saldırılamız. O hâlde biz de ona bunu vereceğiz ve hırsızlar yapmaları gerekeni yaparlarken, onun dikkatini dağıtacağız.”

Planın ne kadar zekice olduğuna dair mırıltılar ve onaylarcasına kafa sallayışlar görüldü.

“Ama büyücü çok güçlü! Gökyüzünden ekmek ve altın

yağdırabiliyor!” dedi küçük Sokak Faresi Hazan, endişeli bir şekilde.

“Hayır!” dedi Alaaddin sırtarak. “Bunu yalnızca Cin yapabiliyor. Eğer aranızda geçit törenlerinde ya da ziyafetlerde bulunanlar varsa, Cin’in de orada olduğunu fark etmişsinizdir. Cafer ondan yararlanırken, o da Cafer’in arkasında el sallıyordu. Asıl soru şu: Cin son birkaç gündür nerede?”

“İşkence görüyor,” dedi Yasemin umutsuzca. “Hapsedilmiş. Kilidenmiş. Kullanım dışı. Çünkü bize yardım ediyordu. Yani, Cafer’in son dileğini saymazsak onu plana dâhil edemeyeceğimizi düşünüyorum.”

Alaaddin, kalabalıktaki herkesin yüzündeki şüpheyi gördü. “Bakın, size şunu belirtiyim: Doğrudan, karşılıklı dövüşte, Cafer güçlü bir düşman. Ama bu *benim* endişem. Bunun dışında, diğer hiçbir sultandan daha güçlü değil.”

“Ayrıca o korkunç, yeni güçlerini elde etmiş olması onu ne daha *bilge* ne de daha *akıllı* kılıyor,” diye dikkat çekti Amur. “Hâlâ o eski Cafer gibi düşünüyor ve eski Cafer ne taktikler ne de askerî hilelerle ilgili bir şey biliyor. Bunu aklınızda tutun.”

“Dövüşmekten söz etmişken...” dedi Yasemin. “Duban?”

Kısa ama sağlam yapılı hırsız ortaya çıktı. Planı lojistik açıdan açıklarken, kaçırılmış ailesiyle ilgili duyduğu tüm kahredici endişeleri bir kenara bırakmış gibiydi. “Anladığı-

mız kadarıyla, yaklaşık beş yüz askerden oluşan Damgalılar ve hortlak askerleri var. Son birkaç günde, yalnızca ‘gönüllülerin’ çoğu orduyu terk etti. Geriye kalanlar, ya altılı ya da alışılageldiği şekilde onlu Huzur Koruma Devriye birlikleri olarak düzenleniyor. Onların en az yüz tanesinin savunma için saray duvarlarının içinde kalacağı varsayılabilir. Bu da ben, Alaaddin ve Morgiana ile gizlice içeri sızarken, yaklaşık kırk ya da elli kişilik grupların meşgul tutulması –Cafer’in dikkatinin çekilmesi– gerektiğini gösteriyor.”

“Ya *hortlaklar* ne olacak?” diye sordu biri. “Çoktan ölmüş olan kişilerle nasıl savaşacağız?”

“Hayatta kalarak işe başlayabilirsiniz,” dedi Sohrab nazikçe. “Cesetlerinizi Cafer’in ordusuna eklemekten sakınarak.”

Bu sözler, endişeli bir sessizlikle karşılandı.

“Unutmayın, bu bir savaş ama bir yandan da bir dikkat dağıtma operasyonu,” diye vurguladı Yasemin. “Büyücüyü yenilgiye uğratmak için onun lambasını ve kitabını çalmamız gerekir, emrinin altındaki herkesi öldürmemiz değil. Kendinizi tehlikeye atmayın.”

“Karşılaştığınız hortlaklara gelince,” dedi Khosrow, ihtiyar kahverengi gözlerinde hüznü bir bakış vardı. “Onları hareket ettiren sihir, sizin düşündüğünüz kadar güçlü değil. Bedenleri doğal olarak ölü kalmak istiyor. Zihni ruhtan, ruhu

da kalpten ayırırsanız dinlenebilirler. Tanrı'nın da en başında amaçladığı gibi."

"Başlarını vücutlarından ayırın," diye tercüme etti Sohrab. "Ya da boyunlarındaki omuriliği kesin. Bu onları etkisiz hâle getirecektir."

"Hepinizi küçük askerî birliklere ayırıp şehrin çeşitli bölgelerinde, uygun işlerle görevlendiriyorum," diye devam etti Duban. "Ondan sonra, ben diğerlerine yardım ederken görevimi Sohrab devralacak. Artemis cephaneyi dağıtmaktan sorumlu olacak."

"Son sayımda kaç kişiydik?" diye sordu Yasemin.

"Yaklaşık üç yüz," diye itiraf etti Duban.

"Bu yeterli olmayacak," dedi Sohrab merhametsizce. "Daha fazla adama ihtiyacımız var."

"Neden yalnızca *adamlardan* söz ediyoruz?"

Bunu söyleyen kadın kısa boylu, şişman ve cübbe içindeydi. Yolunun üzerindekileri iterek öne çıkıttı. Alaaddin, birçok birlik liderine omuz atıp kenara iten Dul Gülbahar'ı görünce şaşırdı.

"Agrabah'ın tüm anneleri, nineleri, dulları ve evde kalmış kızları arkamda duruyorlar. Bizi aranızda almak *ister* misiniz?"

Yanında duran bir adam aşağılayıcı bir şekilde, "Kadınlar ne yapabilirler ki?" dedi.

Gülbahar ona yanıt olarak tahta bir kepçe çıkarıp adamın başının yanına vurdu. Adam acıyla bağırp geriye düştü.

“Bunun daha *fazlasını* ister misiniz? Elli yıldır halı yıkıyorum ve bunu kanıtlayacak kollara sahibim.”

Amur kabalaşmadan, “Ama hortlaklara karşı ne yapabilirsin yaşlı anne?” diye sordu.

“Sana gösteririm,” diye yanıtladı Gülbahar dudaklarını sıkarak. “Getirin şunu.”

Birkaç orta yaşlı kadın, kabarık cübbeleriyle bir şeyin görünmesini engelleyerek ilerlediler ve kısa süre sonra, Gülbahar’ın omuzlarının üstünde küçük bir çocuk belirdi. Çocuk dokuz yaşından büyük değildi. İlk bakışta, biraz durgun ve hasta gibi bir hâli olsa da normal görünüyordu. Ardından Alaaddin, onun gözlerinin çevresindeki kırmızı ışıltıyı ve beyaz teninin hafifçe yeşile çaldığını fark etti.

“Aman tanrım,” dedi Yasemin, eliyle ağzını kapatarak. “O... *bir hortlak!*”

Gülbahar çocuğun hüznü, canavarca yüzünün titreşen ışıklarla aydınlanması için başını yana döndürdü.

“Zavallı çocuk,” diye mırıldandı Alaaddin.

Gülbahar tükürürcesine konuştu. “O, askerlerden biri hainleri bulmak için Doğu Pazarı’nı yıkarken öldürüldü.”

“*Kim* ölürse ölsün hortlak oluyor,” dedi Khosrow üzüntüyle.

Ölü gözleri kocaman açılan çocuk, “*Sen Prenses Yasemin’sin,*” dedi. “*Seni Cafer’e götürmeliyim. Sokak Fareleri’ni öldürmeliyim.*”

Saldırmak için yavaşça kollarını kaldırdı.

Gülbahar hemen, “Kes sesini, Jalil,” dedi sertçe. Onun sırtına vurdu. Çocuk biraz yüzünü buruşturdu ve kollarını geri çekti. “Sana kaç kez *kavga yok* dedim?”

“Affedersin,” dedi çocuk donuk bir şekilde.

“O... seni dinledi,” dedi Yasemin yavaşça. “Senin kim olduğunu biliyor. Onlar *hatırlayabiliyorlar* mı?”

Gülbahar onaylarcasına başını salladı. “*Hepsi* hatırlıyor. Biraz.”

“Ama bunun bize nasıl bir faydası dokunacak?” diye sordu başına kepçe yiyen adam. Başında iri bir şişlik oluşuyordu.

“Onların hepsi de bir annenin oğlu,” diye tısladı Gülbahar. “Bir anne, oğlunu eve geri getirebilir. Ayrıca, buna engel olmak isteyen herkesle bir kaplan gibi savaşırsın.”

Alaaddin, bir kişinin başına gelebilecek en kötü şeyin, annesiyle babasını kaybetmesi olduğunu düşünmüştü. Tam tersini –bir anneyle babanın çocuklarını kaybetmesini– hiç düşünmemişti. Ardından çocuklarını eve geri getirmelerini ama onların asla eskisi gibi olamayacaklarını...

“Dünya üzerinde, çocukları için korku duyan bir anneden daha büyük bir güç yoktur,” diye mırıldandı Khosrow.

“Harika, demek ki birkaç yüz askerimiz daha oldu,” dedi Sohrab, yaşanmakta olan duygusal yoğunluğu sayılara indirgeyerek: Şimdi, birlikte çalışacağı daha fazla askeri vardı ve

onların ne cinsiyetleri ne de amaçlarıyla ilgileniyordu. Duban'a doğru onaylarcasına başını salladı. "Ayrıntılar üzerinde çalıştıktan sonra kadınlarla konuşacağım."

"Onları koyacağımız... bir kodese ihtiyacımız var," dedi Gülbahar, incelikle. "Zararsız... yaşayan ölülerin Cafer'e geri dönmelerine engel olunmalı."

Sohrab kuşkulu göründü ama karşı çıkmadı. "Ne yapabileceğimize bakacağız."

"Pekâlâ, savaş planlarına geri dönelim," dedi Duban. "Raja tek başına bir ya da iki birliğin hakkından gelebilir. Bize sadık olanları bir araya getirip Batı Pazarı bölgesini kuşatması için keçi çobanı Navid'i yanımıza alıyoruz..."

"Uçan hortlaklar ne olacak?" diye sordu biri.

"Sanjar ile avcıları ve Sohrab'ın saraydan yanında getirdiği kaçak muhafızlar sayesinde, bazıları konusunda uzman olan okçularımız var. Burada, burada, burada... ve burada konuşlanacaklar." Şehrin orta sınıfının yaşadığı bölgede bulunan belli başlı geniş çatıları gösterdi.

"Ayrıca onlar için *hazırladığımız* bir şey daha var," dedi Kimiya neşeyle. "Şarapnelle yüklü yangın bombalarımızın birkaç vuruşu onları paramparça edecektir... Bunlar, kafa karışıklığını artırmak için saray duvarlarının çok yakınları da dâhil olmak üzere, görünüşte gelişigüzel yerlerde, farklı zamanlarda patlatılacak yanıcı maddeler ve bombalara ek olarak hazırlandı."

“Ateşten söz etmişken,” dedi Yasemin yine haritayı işaret ederek, “dikkatini Alaaddin’in gerçekleştireceği baskından daha da uzaklaştırmak için sarayın şurasında, Cafer’in kendi Ay Kulesi’nin tepesinde de bir yangın çıkaracağız. Cafer’in bu konuda akıllılık göstererek onu söndürmek için hava gücünün bir bölümünü oraya yönlendireceğini düşünüyorum.”

Öğrenci gruplarından birinin lideri olan, uzun boylu bir genç kadın, “Bunu ne zaman yapacağını nereden bileceksin? Kim, kime, ne zaman saldıracak? Raja ne zaman serbest bırakılacak? Ya nineler?” diye sordu.

“Ah, bu da çok güzel bir soru! Sıra tam da ona geliyordu,” diye yanıt verdi Morgiana, keyifle öne çıkarak. “Uçan hortlakları vurmanın yanı sıra, okçular habercilerimiz olma görevini de üstlenecekler. Duban ve ben sizi ayrı ayrı takımlara böldükten sonra, size uygun sinyali, kaç ateş okunun ne anlama geldiğini öğreteceğiz.”

“Başka soru var mı?” diye sordu Yasemin.

Ayak sürüme sesleriyle birlikte birkaç hafif ses çıktı.

“Yorumu olan var mı?” diye sordu Yasemin biraz daha nazikçe. “Hiçbir şey yok mu? Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, şimdi duymak isteriz.”

Amur çevresine baktı ve ardından boğazını temizledi.

Bağırmaya alışkın olmayan bir sesle, “Kahrolsun Cafer!” dedi.

“KAHROLSUN CAFER!” diye tekrar etti kalabalık, çok daha yüksek bir sesle.

“Bu gerçekten işe yarayabilir,” dedi Alaaddin umut dolu bir sırtışla.

Yasemin bir parmağını onun dudaklarının üstüne koydu.

“Uğursuzluk getirme.”

Kum Fırtınasından Önceki Sessizlik

Toplantı bittikten ve Sohab, Duban ve diğerleri ordularını uygun gruplara böldükten sonra, Alaaddin nihayetinde bir an için kendisiyle baş başa kalabildi. Dışarı çıktı ve Agrabah'ın loş ışıklarına bakan, ufalanmış bir duvarın tepesine tünedi. Saray bile her zamankinden daha kasvetli görünüyordu; sanki çok sevdiği şehrin üzerine, tuhaf ve fazladan bir gece daha çökmüş gibiydi.

Elleriyle gözlerini ovuşturdu. Vücudu yorgun sayılmazdı ve bir şey *yapma* isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ama önce Yasemin'e hoşça kal demeliydi. Haftalar tuhaf bir şekilde geçmişti ve emin olduğu tek şey, onunla olmayı ne kadar çok istediğiydi.

Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi -Cin tarafından gerçekleştirilen bir dilek gibi- Yasemin arkasında belirdi.

Yasemin sessizce hareket ettiğini *sanmıştı* ama onun adımları, bir hırsız için varlığını duyuran bir tören borusu gibiydi. Yasemin duvarın köşesine tıkladı.

“Gir,” dedi Alaaddin buruk bir gülümseyişle.

Yasemin onun yanına oturup manzarayı seyretmek için yukarı sıçrayarak, “Seni burada bulabileceğimi düşündüm,” dedi.

“Pekâlâ Kraliyet Prensesi –affedersiniz, Sultan Yasemin– gelecekteki krallığınızı hayranlıkla izlemek için mi buradasınız?” diye sordu gülümseyerek.

“Evet, bazı değişiklikler yapmak istiyorum. Şehir biraz daha aydınlatılabilir,” dedi bir parmağını çenesine koyup manzarayı dikkatle izleyerek. “Şuraya, şuraya ve şuraya fenerler konulmalı. Belki de bu kez beyazın farklı bir tonu kullanılabilir. Biraz daha ‘yumurta kabuğu’ ya da ‘ay’ tonunda. Daha az ‘kum’ tonunda.”

“Kesinlikle daha az ‘kum’ tonu olmalı,” diye onayladı Alaaddin. Ona sarılıp kendisine yaklaştırdı. Yasemin başını onun omzuna koydu. Alaaddin, iki kedi gibi olduklarını düşündü. Bir çitin üstünde oturmuş, Ay’ı izleyen iki kedi.

Ama onlar Ay yerine, saraya bakıyorlardı ve o sarayda korkunç şeyler oluyordu. Alaaddin onun kalbinin, soğukkanlı ve şakacı dış görünümüne ihanet ettiğini hissedebiliyordu: En az kendisinininki kadar hızlı çarpıyordu. Ya da belki de hissettiği *kendi* kalbiydi. Bunu ayırt etmek gittikçe zorlaşıyordu.

“Maruf, Ahmet ve Şirin’i kurtarmalıyız,” diye mırıldandı

Yasemin. “Eğer başarısız olursak... daha sonra tekrar deneyebiliriz. Ama onları orada *bırakamayız*.”

“Biliyorum,” dedi Alaaddin ona sıkıca sarılarak.

“Onun... Şirin’in... ve Ahmet’in kumdaki yüzlerini görüp duruyorum...” dedi Yasemin. “Ama...”

“Ama ne?” Alaaddin oturduğu yerde doğruldu ve yüzüne bakması için Yasemin’i kendisine doğru döndürdü.

“Söylemek zorunda olduğum şeyin aptalca olduğunu düşüneceksin. Hem de tuhaf. Ayrıca bencilce,” dedi Yasemin yüzü kızarak.

“Söyle bana,” dedi Alaaddin fısıltıyla.

Yasemin iç çekti. “En azından... en azından orada *hep beraberler*. Çocukların yanında, onlara yardım etmeye çalışan Maruf var. Maruf da onları kurtarmaya çalışan bize sahip. Eğer ben olsaydım, orada tek başıma kalacaktım. Seninle tanışmadan önce –Morgiana’ya, Duban’a ve Sokak Fareleri’ne katılmadan önce– yapayalnızdım. Kaçmadan önce en iyi arkadaşım bir kaplandı.”

Alaaddin nazikçe güldü. “*Seninle* tanışmadan önce en iyi arkadaşım bir maymundu.” Yasemin’i alından öptü. “Çok iyi bir çiftiz.”

Yasemin onun ellerini avuçlarının içine aldı. Alaaddin’in elleri daha büyüktü ama nasıl olduysa onun parmaklarının arasında daha küçük kalmış gibiydiler: Sarmalanmış, sıcacık, korunaklıydılar. Yasemin başını kaldırarak iri, titrek gözlerle ona baktı.

“Alaaddin,” diye fısıldadı. “*Seni seviyorum.*”

Alaaddin bir şey söylemek için ağzını açmaya yeltendi. Bir ay önce –birkaç hafta önce– o ânın ciddiyetini bozmak için ağzından basit ve aptalca bir söz çıkardı.

Onun yerine, “Ben de seni seviyorum Yasemin,” dedi.

Avuçlarını döndürdü ve Yasemin’in ellerini sıktı.

“Bundan sonra ne olursa olsun –şehri kurtarsak da veya dünyanın içinde bir çukura düşüp sonsuza dek yok olsa da– birlikte yaşadığımız anların birini bile değiştirmezdim. Hayatımda başıma gelen en iyi ve *tek* güzel şey sensin.”

Kayalıkların arasından, yarı uykulu ve sinirli bir ciyaklama geldi.

“Senin dışında Abu,” dedi Alaaddin gülümseyerek.

Yasemin de gülümsedi. Öne eğilerek Alaaddin’i öptü. Dudakları tüm bedenini ısıttı, sıcak çöl gecesinden daha sıcaktı. Alaaddin ellerini artık onun gür, uzun saçında gezdirmiyordu, çünkü Yasemin saçlarını tepesinde sıkı bir örgüyle toplamıştı. Ama boynuyla sırtı yumuşaktı ve kucaklaşırken parmak uçlarıyla onları okşadı.

Ayrıldıklarında, Yasemin başını tekrar Alaaddin’in omzuna koydu. “Şimdi, senin arkadaşlarının tümü benim de arkadaşlarım oldular. Birdenbire *arkadaş sahibi* oldum.”

Alaaddin homurdandı. “Sen çıkagelmeden önce, onlarla olan arkadaşlığım bitmişti. Bizi krallığı kurtarmak ve açları doyurmak gibi önemsiz konulara dâhil ederek barışmamıza bir anlamda yardım etmiş oldun.”

Yasemin gülümsedi. “Siz olmasaydınız, aç insanlardan haberim olmayacaktı. Agrabah ile ilgili bilmediğim daha pek çok şey olduğuna bahse girerim. Sultan olduğumda, ayaklarımın yere basmasını sağlamaları için Sokak Fareleri’ne güvenmeye devam edeceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Şehrimi düzgün bir şekilde yönetebilmem için halkımı iyi tanımam gerekir. Bunu yapmanın en iyi yollarından biri ise Sokak Fareleri’nin kurduğu ağı desteklemek olacak. Belki de onu bir şekilde daha büyük bir ölçekte kullanabilirim.”

Alaaddin güldü. “Bu, kulağa harika bir fikirmiş gibi geliyor. Ayrıca Morgiana ile Duban’ın, Agrabah’ın geleceğiyle ilgili bir projenin parçası olmaya can atacaklarına eminim. Kanunlara aykırı *olmasa* bile.”

“Ah, tüm bunların başlaması için sabırsızlanıyorum!” dedi Yasemin yerinde duramayıp ayağa fırlayarak. “Olayların nasıl gelişeceğini görmek istiyorum. *Kazanmak* istiyorum. Maruf’u kurtarıp lambayla kitabı alınca her şey başlayacak.”

“Evet,” dedi Alaaddin temkinli bir şekilde. Yasemin’in sözlerinden biri onu işkillendirmişti. “Ama kitabı *yakıyoruz*, değil mi?”

Yasemin ortalıkta dolanmayı keserek gözlerini Alaaddin’e dikti. “*Hayır* Alaaddin. Bunu konuşmuştuk. O değerli bir kaynak. Onu Cafer’i yenmekte kullanabiliriz.”

“Şeytani bir büyücüyü yenmek için şeytani bir kitaba ihtiyacım yok. Bunun düşüncesi bile çok kötü geliyor.”

“Şu şüpheci, sihir karşıtı ihtiyarlardan birine benziyorsun,” diye vurguladı Yasemin. “Sanki sihir sonucu oluşan her şey kötüymüş gibi.”

“Bir an için Cin’i konuşabilir miyiz?” dedi Alaaddin öfkeyle. “Hiç de kötü gibi durmuyor. Ama dünyamızda ortaya çıkar çıkmaz, gücü korkunç şeyler yapmak için kullanıldı. Ne o ne de sihri kötü ama *diğer* insanlar öyle.”

“Ben Cafer değilim!”

“Hayır ama *insansın* Yasemin. Ya birileri, Huzur Koruma Devriyeleri’nin insanların güvenliği için görevlerini sürdürmeye devam etmeleri konusunda seni ikna etmeyi başırırsa ne olacak? Ya yas tutan bir anne, bir hortlağa dönüşmüş olsa bile, ölü çocuğunu geri getirmen için sana yalvarırsa ne olacak? Bunu yapmayacak mısın?”

Birbirlerine çok yakın duruyorlar, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Yasemin ellerini iki kalçasının üstüne koymuştu. Alaaddin ise ellerini sıkıyordu.

Aşağılarında Morgiana belirdi. Onun adımları tabii ki sessizdi. İkisini gördü, sessizliği duydu ve gergince öksürdü.

“Ah, ikinizi rahatsız ettiğim için üzgünüm çifte kumrular. Ama zaman geldi.”

“Hemen aşağı iniyoruz,” dedi Yasemin, gözlerini Alaaddin’den ayırmadan. Alaaddin de gözlerini ondan ayırmadı.

“Tamam... ama acele edin. Yıldızlardan anlaşıldığı kadarıyla üçüncü nöbet çoktan geçmiş.” Morgiana, geldiği yoldan yine parmaklarının ucuna basa basa ve olabildiğince çabuk geri döndü.

Alaaddin kollarını dışarı doğru sallayarak derin bir nefes aldı. “Biliyor musun? Bunu Maruf’u, Ahmet’i ve Şirin’i kurtardıktan; lambayı çaldıktan, kitabı kaptıktan, Cafer’i yendikten ve tüm bunlardan canlı kurtulduktan sonra konuşabiliriz.”

“Çok doğru bir noktaya parmak bastın,” dedi Yasemin. Ellerini onun yüzünün iki yanına koydu ve onu öptü. “Kavgalı olarak gitmeyelim.”

“Hiçbir yere gitmemeyi tercih ederdim,” dedi Alaaddin ona son bir kez sarılarak.

Tıpkı Eski Günlerdeki Gibi

Alaaddin, kendini bir kez daha bir çatıda otururken buldu. Bu seferki bina, sarayın kuzeyinde bulunan bir deri tabakhanesiydi. Belli belirsiz, bunun bir çatıdaki son oturuşu olup olmayacağını merak etti.

Çevresi, Agrabah'ın çatılarında sıkça rastlanan dö-küntülerle doluydu: meyve kurutmak için halılar, çamaşır ve halı asmak için ipler, küçük bir tavuk kümesi, saklanacak başka yerleri olmayan tahtalar ve merdivenler. Ayrıca, çatısını işgal eden insanları hiçbir şekilde umursamadan öylece durup geviş getiren bir de keçi vardı. Alaaddin'in yanında "özenle seçilmiş" iki hırsız Morgiana ile Duban ve uzmanlık alanının kundakçılık olduğu ortaya çıkan Pareesa vardı. Yasemin, Agrabah kuşatmasını ekmek ambarı-

nın arkasında Sohrab ile birlikte yönetiyordu. Yola çıkmaları için işaret verecekti. Dolayısıyla dördü durgun gökyüzünün altında, korkuyla kararmış şehrin üzerinde oturmuş, bekliyorlardı.

Sonunda, Pareesa'nın bir çift zar ve bir tür dokuz kare oyunuyla Duban'ın dikkatini dağıtmaya çalıştığından emin olmak için attığı hızlı bir bakıştan sonra, Morgiana sessizliği bozdu.

“Siz ikiniz kavga mı ediyordunuz?”

Alaaddin derin bir nefes aldı. Morgiana ile bu noktaya gelmesi komikti; önceleri yakındılar, ardından Alaaddin onu hayatından çıkarmıştı... ve şimdi... ve şimdi? Onunla konuşmak kolaydı. Neredeyse eski bir dostla konuşmak gibi.

“*Al Azif* kitabını ele geçirdikten sonra ona ne yapacağımızla ilgili görüş ayrılıklarımız var.”

“Ah, bunu çözmek kolay. Onu dev bir konak ve yüzlerce uşak sahibi olmayı dilemek için kullanırdım.” Morgiana, bacıklarını küçük bir kız gibi sallayarak iç çekti.

Alaaddin ona ters ters baktı.

“*Şaka yapıyordum!* Yani, bir bakıma. Zenginlikle ilgili hayallerim, o deli Cafer yüzünden suya düştü. Onunla ne yaptım, bilmiyorum. Belki de çöle gömerdim.”

Alaaddin bir kez daha Harikalar Mağarası'nı, gömülü hazineyi ve gömülü lambayı hatırladı. Tarih tekerrür ediyordu.

“O, lamba ya da Cin gibi değil Morgiana. Dilekleri yerine getirmiyor. O, ölüleri diriltten, insanları öldüren ve sihrin

bilinen tüm kanunlarını etkisiz kılan, kötücül bilginin eski ve büyük bir kitabı. Yakılması gerekir.” Binadan aşağı sallandığı ayaklarını vurarak iç çekti. “*Yasemin*, onun bir şekilde iyilik için kullanılabileceğini düşünüyor.”

Morgiana düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Bu zor bir durum. Ama senin yerinde olsaydım ona boyun eğdim.”

Alaaddin şaşkınlık içinde hırsıza baktı.

“Dostum,” dedi Morgiana nazikçe, “*Yasemin*, hayatın boyunca başına gelen en iyi şey. Onu elinde tutmak için her şeyi yapmalısın.”

“Yapmalı mıyım? Ya sen?” diye sordu düşünceli bir gülümseyişle. “En son ne zaman Duban’a boyun eğdin?”

“Biz birlikte değiliz,” diye yanıtladı Morgiana çabucak.

Alaaddin ona doğru tek kaşını kaldırdı.

“Resmî olarak,” diye ekledi Morgiana.

Alaaddin bekledi.

“Ah, kapa çenen! İsteddiğini yeterince yaptırıyor,” dedi, çileden çıkıp Alaaddin’e vurarak.

“Onun için endişeleniyorum,” diye itiraf etti Alaaddin, Pareesa’nın oyununu reddeden arkadaşına bakarak. “Genellikle olayları kabullenip onları kendi yöntemleriyle halletmeyi başarır. O asla kara kara düşünen biri olmadı.”

“Biliyorum,” dedi Morgiana kaşlarını çatarak. “Ben de onun için endişeleniyorum. Tuhaf -neredeyse gizli kapaklı- davranıyor. Kendi kabuğuna çekildi. İşin doğrusunu bilmesem... bekle, bak!”

Eliyle işaret etti. Alev almış dört ok, gökyüzünde dev bir kaplan pençesi oluşturarak Bahçe Bölgesi'nin üzerinde yükseldi.

"Beklenen işaret verildi," dedi Alaaddin ve şehre daha dikkatli bakabilmek için sürüne sürüne çatının diğer ucuna gitti.

Uzaklarda bir yerde, amaçlarının saraya yürümek olduğu belli olan, elleri meşaleli bir kalabalık toplanıyordu. Tedirgin edici kızıl ışık lekeleri buna hemen tepki vererek şehrin dört bir yanından kargaşaya doğru akın etti. Tıpkı yuvalarının tehdit edildiğini fark eden karıncalar gibi. Yukarıda, gökyüzünde devriye gezen askerler ve hortlaklar da dolanmayı keserek onlarla aynı tarafa yöneldiler.

Alaaddin, kendisini onları sayarken buldu. Tam yirmiyeye varmıştı ki Eski Pazar bir patlamayla aydınlandı. Hava kuvvetleri ne yapacaklarından emin olamayarak duraksadı. Askerlerden biri diğerlerinin yanından ayrılarak saraya doğru ilerledi. Morgiana ile Alaaddin, onun kaba bir şekilde duvarları aşarak büyük, orta yükseklikte bulunan bir pencereden içeri girişini izlediler. Birkaç dakika sonra, Halk Balkonu'nun kepenkleri hızla açıldı ve Cafer, şehirde neler olduğunu kendi gözleriyle görmek için aceleyle balkona çıktı.

"Gidelim!" diye emir verdi Alaaddin.

Dört hırsız, ambarın yan tarafından aşağı daldılar.

Ama tabii, her biri aşağıdaki bir çamaşır ipine tutundu. İpe tutuna tutuna, koşarak geceye karışan bazı insan askerlerin başlarının üzerinde, sokak boyunca ilerlediler. Diğer

yakada, bir terasa ayak bastılar. Oradan yere atladılar ve saray duvarının gölgesine doğru ilerlediler. Morgiana, Duban ve Pareesa hançerlerini dişlerinin arasına almışlardı ama Alaaddin, dördü de eski mazgallı siperlere doğru koşarken hiçbir şey taşımıyordu. Siperler, hırsızları değil, orduları ve milis kuvvetlerini uzak tutmak için hazırlanmıştı. Korkunç bir şekilde açıkta kalmışlardı: loş ışıktaki belli belirsiz parlayan engin beyazlığın içinde dört kara şekil. Tepede yürüyen bir muhafız her an aşağı bakıp onları kolayca görebilirdi.

Alaaddin yalnızca ayak basabileceği yerleri bulmaya ve kendisini yukarı çekmeye uğraştı. Ne kadar ilerlediğini görmek için yukarı ya da aşağı bakmaktan kaçındı.

En sonunda tepede kendini yukarı savurdu ve yere ayak basar basmaz çömelip hızla iki yana baktı. Plan işliyor gibiydi: Orada hiç kimse yoktu. Geride kalan tek muhafız da dış kale kapısının açılmasına yardım etmek için o yöne koşuyordu. Alaaddin diğer tarafa tırmanmaya hazırlanmak için sağlam bir kirişin çevresine bir ip doladı.

Yanında Morgiana'nın başı ve ardından bir kuş kadar hafif ve çevik vücudu belirdi. Aşağıda kusursuzca uzanan saraya bir an için göz gezdirmeden duramadı: kuleler, bahçeler, gizli avlular, banyolara su taşıyan su şebekeleri. Saray, oradan bakıldığında eski sultanın oyuncaklarından biri gibi görünüyordu.

Morgiana başını iki yana sallayarak alçak sesle ıslık çaldı. Alaaddin de ona hüznü ve anlayışlı bir sırıtışla karşılık verdi.

Duban ve Pareesa da sonunda yanlarına gelebildiler. Onlar kendilerine çekidüzen verdikten sonra, Alaaddin eliyle saraydaki en yüksek kuleyi işaret etti.

“Orası Cafer’in Ay Kulesi mi?” diye sordu Pareesa.

Morgiana başıyla onayladı. “İyi şanslar!”

Kız hafifçe sırtıttı. “Şansa ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey, çakmak taşı ve yanıcı madde.”

Ardından sessizce duvarın tepesinde koştu. İnceliğine ve hızına rağmen, kız kuleye sıçrarken Alaaddin başka tarafa baktı. O ve kule arasında, üzerine gece karanlığı çökmüş geniş bir mesafe vardı ve kızın kuleye ulaşamaması durumunda, Alaaddin buna tanık olmak istemedi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı takımının geri kalan üyelerine. “Gidelim.”

Üçü de bellerine bağladıkları iple yavaşça iç duvardan inerek kale avlusunun yumuşak, güzel kokulu çimenlerinin üstüne ayak bastı. Saray yüzyıllar boyunca tıpkı bir mantar kümesi gibi büyümüştü; her yeni bina bir sap gibi duruyordu. Alaaddin dikkatle saydı ve Ay Kulesi’nin yanındaki daha kısa yapılardan birini seçti. Burası, Yasemin’e göre, en azından Cafer sultan olmadan önce sarayın pek sıkı korunmayan bölgelerinden biri olan kütüphaneyi içeriyordu.

Alaaddin, Morgiana ve Duban’a el sallayarak ileriye gösterdi ve bir mazgaldan biraz daha geniş olan en alttaki pencereyi işaret etti.

Üçü de açık alanın kısa uzantısı boyunca koşmaya başladı. Alaaddin bir şey sezerek olduğu yerde durdu. Yolunun üzerine tuhaf bir kırmızı ışık vururken durakladı. Başını kaldırarak yukarı baktı.

Üzerlerinde, ölüm kadar sessiz bir çift hortlak duruyordu. Ölü gözleri, insana özgü olmayan bir şekilde aşağıdaki manzara boyunca hareket ederken, aralarından biri ise elinde yavaşça, kırmızı ışığın kaynağı olan, karmaşık başlıklı tuhaf bir siyah fener sallıyordu.

Üç hırsız, oldukları yerde donakaldı. Morgiana bir küfür savurdu.

Ölü şeyler, avlu boyunca korkunç bir yavaşlıkta dolanırlarken zaman da sanki donmuştu. Arkalarındaki gökyüzü bir günah kadar kapkaraydı. Bu, gecenin en karanlık anıydı ve bu da şafak vaktinin yaklaştığını gösteriyordu. Alaaddin, yüreğinin öfkeyle hopladığını hissetti.

En sonunda ışık, onların üzerinden normal seyrinde geçti ve ilerlemeye devam etti.

Hortlaklar, kötücül lambalarıyla gecede sessizce devriye gezmeyi sürdürdüler.

Bu, Alaaddin'in hayal gücünün bir ürünü müydü, yoksa çimenler, üzerlerinden ışık geçtikten sonra daha *kuru* mu görünüyordu? Eski canlılıklarını bir şekilde yitirmişler miydi?

Üç hırsız, kulenin göreceli olarak daha güvenli gölgesine doğru ilerledi.

“Bu korkunç yeni sihir de neyin nesi?” diye haykırdı Duban.

“Cehennemde Cafer için özel olarak ayrılan bir yer var,” diye söylendi Morgiana. “Onun *hizmetkârları* için de.”

“O ikisinin bir zamanlar oldukları kişiler için üzülyorum,” dedi Alaaddin, anlamlı bir şekilde. Buna rağmen içten içe, bu adamların *patlayarak* ölmüş ve dirilmek için geride bir beden bırakmamış olmalarını dilerdi.

Morgiana, en sevdiği aletlerden biri olan küçük pençe şeklinde bir kanca çıkardı ve onu ince, nazik telinin ucundan birkaç kez salladıktan sonra salıverdi. Kanca, hafif bir *çıkırttt* sesiyle pencerenin içine kondu. Morgiana onu çektiirdi ve kanca, kıskaçlarını pencerenin sıvasına geçirerek tutundu. Duban teli sabit bir şekilde tutarken, ilk önce diğer ikisinin geçmesi için onlara işaret verdi. Morgiana ile Alaaddin birer maymun gibi koştular ve ardından Duban da peşlerinden gitti.

Kısa ve sağlam vücudunu pencereden içeri soktuktan sonra duraksadı ve merakla çevreye baktı. “Vay! Bunların kendi kalemde olmasını istemezdim... ama yine de etkileyici.”

Burası, içi raflar, dolaplar ve çekmecelerle dolu dev bir odaydı. Köşe bucak her yerde, *her şeyin* heykeli vardı: uzun zaman önce ölmüş insanların, hiç var olmanuş hayvanların ve inşa edilmeleri neredeyse olanaksız olan binaların heykelleri. Boş kalan yerler ise kitaplarla doluydu. Yerde yığınlar, masada öbekler hâlinde kitaplar vardı ve duvarlara dizili raflara kitaplar tıktırılmıştı. Düzinelerce küpün içinde, sarılarak silindir

hâline getirilmiş parşömenler vardı. Tuhaf dillerde yazılmış, büyük defterler şeklindeki mum ve kil tabletler, açık dolaplarda duruyordu. Renkli okyanuslara ve tuhaf ülkelere ait haritalar, özel eğimli masaların üstünde açık olarak seriliydi.

Oda, tam da Yasemin'in öngördüğü gibi loştu; yanıcı parşömenlerden ve değerli kâğıtlardan uzakta, kapıda yalnızca iki lamba yanıyordu. Kütüphanenin büyüklüğünü ya da ne kadar çok eser barındırdığını anlayabilmek zordu. Alaaddin, Yasemin'i biraz daha iyi anlamaya başladı. Tüm bu bilgilere –görünüşe göre, dünyanın tüm bilgilerinin ve bilgeliğinin toplamına– erişimi vardı ve onları kendi gözleriyle görmek için dışarı çıkamıyordu.

Birdenbire Duban onun düşüncelerini yarıda keserek, “Alaaddin!” diye tısladı. Sürünerek kapı girişine doğru gidip dinledi. “Muhafızlar geliyorlar! İki tane, sanırım.”

“Şimdiden mi?” Morgiana lanet okudu. “Bu görevin kaderi belli oldu.”

Alaaddin, ona kapının diğer tarafına gitmesi için, “Çabuk!” diye eliyle işaret etti.

Alaaddin'in gizlenebileceği hiçbir yer yoktu; masalarla sıraların hepsi dar, ince ve arkalarına gizlenmesi çok zor bacaklara sahipti. Sarayın divanı ya da kanepesi olmayan tek odası bu olabilirdi.

Yapabileceği başka hiçbir şey aklına gelmeyen Alaaddin bir parşömen aldı ve onu inceliyor gibi yaparak büyük bir gösteriye imza attı.

Kapıda odaya son bir gelişigüzel bakış atmak üzere iki insan muhafız belirdi ve ardından Alaaddin'i gördüler.

Sert sert bakarak hançerlerini çıkardılar.

"Çok komik," dedi Alaaddin, parşömeni ters çevirip kaşlarını çatarak. "Hyperboreiosların² *kuzeyde* yaşadıklarını sanıyordum, güneyde değil..."

Şaşkınlığını üzerinden atan ilk kişi, soldaki muhafız oldu ve Alaaddin'e bir şey yapması için emir vermek üzere ağzını açtı.

Ağzından tek ses çıkmasına fırsat kalmadan, Morgiana ile Duban iki büyük bronz küp kapıp onları muhafızların kafalarında kırdılar.

Muhafızlar hemen öne doğru düşerlerken, iki hırsız kendi güvenliklerini düşünmekten çok, ses çıkmasını önlemek için onları yakaladı.

Duban söylendi. "Eğer nöbetlerine geri dönmezlerse kayboldukları ortaya çıkacak!"

"Onları öldürmeliyiz!" dedi Morgiana çabucak.

"Öldürelim de acı hissetmeyen hortlak askerlere mi dönüşsünler? Hiç iyi bir fikir *değil*," dedi Alaaddin fısıldayarak. "Haydi. Sanırım bir planım var."

---

2 Uzak Kuzey'de, Kuzey rüzgârının ötesinde yaşadıklarına inanılan efsanevi millet -en.

Şafak Yaklaşıyor

Ambarda, Yasemin gökyüzünü izliyor ve yanındaki Sohrab ile birlikte Sokak Fareleri ordusunun çeşitli birliklerine emirler yağıdırıyordu.

Yaşlı dini lider Khosrow bile, ordularını düzenlemek konusunda şaşırtıcı derecede yardımcı olmuştu. “Tam elli yıl boyunca rahip yardımcılara öğretmenlik yaptım,” demişti Yasemin’e, nazıkçe gülümseyerek. “Savaş değildi ama savaşla arasında benzerlikler var.”

Koşmaktan nefes nefese kalmış bir koşucu yanlarına geldi.

“Yasemin... Ellerinde fenerler taşıyan öfkeli kalabalık işe yarıyor... Güvercinler Sokağı’nı ve eski sinagogun yanındaki sokağı kapattılar. Akin’in raporuna -ve benim de kendi gözlerimle gördüğüme göre- yaklaşık on beş silahlı askeri ve üç hortlağı etkisiz hâle getirdiler.”

“Bu müthiş bir haber!” dedi Yasemin ellerini çırparak. Yine de birkaç muhafızla hortlağın daha etkisiz hâle getirilmiş olmasını dilerdi.

“Ayrıca, şu an Eski Pazar’da devanı etmekte olan yangınla ilgilenmeleri için yirmi muhafızın -çoğunlukla hortlakların- daha gönderildiğini düşünüyorlar. Yahya, güçlü görünümlü yirmi küsur adamdan oluşan pek çok birliğin, ilerilerinde bulunan Deri Bölgesi’ne doğru yayıldığına tanık olmuş.”

“Raporun için teşekkür ederim. Lütfen, biraz su içip yemek ye ve tazelen. Ardından bana bir sonraki raporunu vermek için harekete geç. Iza! Deni!” İki koşucuyu daha çağırdı. Gelen koşucular sekiz yaşından büyük olamazlardı. “Okçulara gidip ikinci işaret ateşini fırlatmalarını söyleyin. Raja’yı salma zamanı geldi.”

İki küçük çocuk onu başlarıyla onaylayarak aşağı kata koştular.

Yasemin dilini şaklattı ve kaplan onun yanına geldi. Havadaki heyecanı sezerek her zamanki gibi onun ayağının dibine uzanmadı ama gergin ve gözleyici bir şekilde yanında durdu. Şimdi, kaplan sinirleri ve kasları keyifle açılmış ve gerilmişti. *Sonunda ava çıkacaktı.*

Yasemin onun boynuna sarıldı. Davaları, toplayabildikleri kadar çok asker toplamalarını gerektirmişti. Ama evcil bir kaplanın ne kadar özgür iradesi olabilirdi? Ya da onu bu mücadeledede çaresizce memnun etmeye çalışan sekiz yaşındaki

çocukların? İşte, burada durmuş, onları tehlikeye atıyor ve Raja'yı da savaşa yolluyordu.

Yumuşak kulağına, "Bol şans eski dostum," diye fısıldadı. Ardından bu karanlık amaç için edinilen şeyleri çıkardı: hepsi de muhafızların liderlerine ait olan bir sarık, kuşak ve çizme. Bir hırsızlar ordusunu yönetiyordu; işin en kolay bölümü *hırsızlıktı*. Yasemin onları koklaması için Raja'ya doğru kaldırdı. Raja'nın dev burun delikleri genişleyerek gerildi. Ardından durumu son derece ciddiye alıyormuş gibi kaşlarını çatı.

Yasemin, Raja işini bitirdiğinde, "Git," dedi. "Saldır."

Raja homurdandı ve kuyruğunu savurarak her defasında on basamak geçip merdivenlerden aşağı indi.

Yasemin kendi kendine, endişelenmek ya da kederlenmek için zamanının olmadığını söyledi. İnsanlar bu uğurda ondan çok daha büyük fedakârlıklarda bulunuyorlardı. Zavallı Jalil. Onun anne babası. Resul.

Bunun yanı sıra Raja kendi başının çaresine bakabilirdi. O bir *kaplandı*.

Omuzlarını silkti ve önündeki haritaya dönerek onu gelişmeler ışığında güncellemeye girişti. Sığınak bir patlamayla sarsıldı. Kurumuş kil, tahta ve çakıl taşları yağmuru altında duvara tutundu.

"Bu da neydi?" diye sordu. "Duyuyor musunuz? Bu işaret için çok erkendi!"

Yüzünde tatsız bir ifadeyle Sohrab geldi. "Bu, bizimkilerden biri değildi. Vurulan şey her neyse, Duban ile Morgiana'nın eski sığınaklarının yakınındaydı. Hazan'ın geri dönüp bize olanları anlatması gerekiyor."

Yasemin saraya doğru bakarak, “*Cafer*,” diye söylendi.

Alaaddin ve Duban, sarayın loş koridorlarının soğuk mermer zemini boyunca sessizce yürüyorlardı.

“Yasemin banyoların bu tarafta olduğunu söyledi,” diye fısıldadı Alaaddin. “Taht odası da onları geçtikten sonra üst katta, koridorun...”

İki muhafız köşeyi döndü ve koridorun sonunu kapatarak onlara doğru ilerlemeye başladı. Hançerlerini kaldırdılar.

İki hırsız da çalıntı hançerlerini kaldırdı ve Alaaddin’in en son saraya zorla girdiğinde gözlemlediği o takırtılı selamlama hareketini yaptı.

Muhafızlardan biri, Duban’ın tekniğini kastederek, “Çok uyduruk,” diye yorumladı. Ama iki gerçek muhafız yürümeye devam etti.

Alaaddin, onların gitmesinden duyduğu rahatlıkla neredeyse olduğu yere çöktü. Duban, incinmiş gururuyla onun gömleğinin önünü düzeltti; bağlayarak bir dolabın içine tıktıkları muhafızların üniformalarını giymişlerdi.

Morgiana gizlendiği yerden çıkarak onların yanına koştu.

“Diğer muhafızın ben olmam gerektiğini söylemiştim,” diye tısladı.

“Sarık kafana uymadı,” diye geri tısladı Alaaddin. “Bunu konuşmuştuk.”

Sanki bir dev, ayağını yere vurmuş ya da çölde bir deprem olmuş gibi, ayaklarının altındaki zeminde bir sarsıntı meydana geldi. Bir şeyi düşürecek kadar güçlü değildi ama onları sallamaya yetti.

“Bu sarayın duvarlarının içinden mi geldi?” diye sordu Duban huzursuzca.

“Hayır, bence daha uzaktaydı,” dedi Alaaddin. Kullanmayı planladıkları patlayıcıların hiçbiri o kadar etkili değildi. Dışarıda neler oluyordu?

Başını iki yana salladı. Onlar lambayla kitabı çalana ve Duban’ın ailesini kurtarana dek Yasemin ile Sokak Fareleri’nin, Cafer ile askerlerinin dikkatlerini dağıtacaklarına güvenmesi gerekiyordu. Onun işi, elindeki göreve odaklanmaktı.

Başka birilerine güvenmek zorunda olmak tuhaf bir duyguydu.

“Bu çok saçma,” dedi Morgiana gözlerini devirerek.

“Eğer daha iyi bir planın varsa söyle,” diye önerdi Alaaddin.

“Hiçbir planım yok ufaklık,” dedi Morgiana hoşça.

“Pekâlâ. O hâlde mevcut plana sadık kalalım. Agrabah’ın -ve Duban’ın ailesinin- kaderi bize bağlı.”

Böylece devam ettiler.

“O, bir tür ateşli top mermisi ya da onun gibi bir şeydi,” diye rapor verdi Hazan nefes nefese. Kaşları yannıyordu. “Tam olarak eski sığınmağın olduğu yeri vurdu. Şu an tamamen yanıyor. Mor ve kırmızı renkte.”

“Mor mu?” diye sordu Sohrab. “Bu, sihir... ya da Simyacılar’ın işi gibi geliyor.”

“*Onların* Cafer ile çalışmadıklarını biliyoruz,” dedi Yasemin.

“Ama neden sığınağı vurdu?” diye merak etti asker kaşlarını çatarak. Agrabah’ın tebeşirle çizilmiş haritasını işaret etti. “O bölgeyi çoktan temizledi. Rhinelerini topladıktan sonra oraya ancak bir aptal geri gider. Neden burayı, burayı ya da burayı –herkes tarafından görülebilecek *gerçek* bir zararda bulunabileceği bir yeri– vurmuyor?”

“Çünkü yalnızca öfkeden saldırıyor,” dedi Yasemin tatsız bir zafer ifadesiyle. “Söylediğimiz gibi, o zeki bir taktikçi değil. O bir büyücü ve vezir. Ayrıca daha önce hiç savaşa katılmadı. İstediklerimiz şey tam da bu! Dikkati dağıldı, öfkeli ve burnunun dibinde neler olduğunu göremiyor. Bu düşündüğümüzden de kolay olabilir.”

“*Yasemin!*”

Odadan içeri, taşıdığı yükün ağırlığıyla topallayarak yürüyen, yüzü yara içinde bir adam girdi. Kollarında yaralı bir genç adam taşıyordu. Alnının biçimini bozan, mavi-siyah renklerde derin bir yarası vardı ve yüzü çok solgundu. Gözleri geri devrilmişti, hiçbir şey görmüyordu.

Yasemin hemen, yerde üstünde birkaç yastığın ve kumaşın bulunduğu bir bölümü göstererek, “Onu buraya yatırın!” dedi. “Bir revir düzenlemeyi hiç düşünmedik... Hazan, kendine çekidüzen vermeye gitmeden önce lütfen yaşlı kadınların bazılarıyla konuş ve bir şey ayarlayıp ayarlayamayacağımızı öğren.”

“Tabii Yasemin,” dedi çocuk, eğilerek selam verip dışarı koşarak.

Sohrab yaralara şöyle bir baktı ve yüzü taş kesildi. Delikanlının şansının ne kadar olduğuyla ilgili bazı şüphelerinin olduğu belliydi.

“Biraz su getirin,” diye emretti Yasemin. “Sargıları getirin!”

Sohrab bir şey söylemek için ağzını açtı ama ardından fikrini değiştirdi. “Adamlarımdan birini yukarı yollayacağım. Ama Yasemin. Eğer ölürse...”

“Onu kilitleyeceğiz. Diğer hortlaklarla birlikte.”

Sohrab bunu onaylamayarak başını iki yana salladı. “Bu çocuk değil Yasemin. Bir hortlak olarak yenilmesi zor olacak olan, neredeyse yetişkin bir adam. Onu sonsuz huzura kavuşturmak daha nazik bir davranış olacaktır.”

Yasemin acı gerçeği hissederek gözlerini kapattı.

“Biliyorum.”

O sırada sığınak başka bir patlamayla sarsıldı.

Alaaddin ile Duban, yakalanmaları durumunda askerî duruşlarına geri dönecek şekilde sürünerek ilerlediler. Morgiana sessizce onları arkadan takip etti. Kütüphane binasının arkasında, büyük bir özenle inşa edilmiş kemerli pencerelerle çevrili bir balkona açılan, pek gizli olmayan bir merdiven vardı. Bu pencereler, ekşi portakal ağaçlarıyla çevrili küçük bir avluya bakıyordu. Onun karşısında ise doğrudan kabul salonuna, ziyafet salonuna ve en sonunda da taht odasına bağ-

lı olan kraliyet banyoları vardı. Bu, Yasemin ona sultanların buhar odalarında nane kokulu bir buhar banyosunun keyfini çıkarırlarken, bir yandan da sık sık yabancı konuklarıyla eğlendiklerini ve başdanışmanlarıyla fikir alışverişinde bulunduklarını anlatmadan önce Alaaddin'e tuhaf gelmişti.

"Onu alabilirsen aferin sana," diye mırıldandı.

Avludan iki muhafız geçti. Bir tanesi oradan geçerken bir portakal ağacının dalına yavaşça vurdu; hançerinin keskin ucu bir portakalı özenle sapından ayırdı ve portakal, tıpkı infaz edilmiş birinin kellesi gibi hafif bir *pat* sesiyle yere düştü.

Morgiana gerginlikle yutkundu.

"Ben yalnızca yaşamak için yankesicilik yapmak istiyordum," dedi. "Belki de daha geniş çaplı bir mücevher soygununa karışırdım. Şimdiyse, bu halk ayaklanması yüzünden kellemi kaybedeceğim."

"Bu adamları hortlaklara kesinlikle tercih ederim," diye fısıldayarak karşılık verdi Duban. "Bir insanın ellerinde ölmek daha iyi."

"Bir dakika bekle... Bir süredir *hiç* hortlak görmedik," dedi Alaaddin yavaşça. "Burada, sarayın içindekiler hep insan muhafızlardı. Canlı muhafızlar. Havada, ellerinde fenerlerle dolaşanlar dışında."

"Cafer'e yakın, gerçekten düşünebilen ve bağımsız olarak hareket edebilecek muhafızlara ihtiyaçları var," dedi Morgiana onaylarcasına başını sallayarak. "Yalnızca, bilirsiniz işte, 'Uuuu! Öl!' tarzında hareket eden kuklalara değil."

İki insan muhafız daha ortaya çıktı. Üç hırsız sessizliğe büründü.

“Kırk beş kalp atışı,” dedi Duban gittiklerinde. “Onlarla aramızda bu kadar zaman var.”

Morgiana kancasını çıkardı ve muhafızlarla banyolara giden yolun karşısında yer alan açıklık arasındaki uzaklığı tahmin ederek onu salladı. Bir sonraki muhafız grubu aşağılarında yürümeye başlayınca dek kancasını sallamaya devam etti... ve ardından onu birdenbire bıraktı.

Kanca ıskaladı.

Uzaktaki bir duvara vurup yere düşünce, Morgiana lanet okudu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde, tıpkı oltayı ucu takılmadan önce kendisine çekmeye çalışan bir balıkçı gibi, teli iki eliyle çekti Morgiana. Onu duvarın yanına çektiğinde kanca sürüklenerek cızırtılı sesler çıkardı.

Görüş alanında iki muhafız belirdi.

Morgiana donakaldı.

Kanca orada, beyaz mermer duvarın tam ortasında; uzun, şüphe uyandıran bir ipin ucunda sallanıyordu.

Muhafızlar doğruca yanından geçtiler.

Üç hırsız, tuttuklarını bile bilmedikleri nefeslerini verdi.

Morgiana tekrar söylenerek kancayı hızla çekti ve ardından onu geri fırlattı.

Kanca karşı çıkıntıya tutundu ve bu kez orada kaldı.

Bir sonraki muhafız grubu geldiğinde tekrar nefeslerini tuttular ama onlar aşağıdan geçip giderlerken, ip onların üzerinde hareketsizce, fark edilmeden sallandı. Muhafızlar gözden kaybolur kaybolmaz, Morgiana onun üzerine atladı ve sanki bir cambaz ipinde yürür gibi karşıya geçti. Sırada Duban vardı. Morgiana'dan daha yavaştı ama kendinden en az onun kadar emindi. Ölçülü bir adım atarak karşı tarafa ulaşmayı başardı ve muhafızlar gelirlerken pencerenin içine daldı.

Sonunda, sıra Alaaddin'e geldi. Teli diğer ikisi için o desteklemişti ama şimdi, bunu onun için yapacak kimse yoktu. Bir sandalye alarak pencereye yaklaştırdı; teli, o hazır olduğunda kolayca çözülebilecek bir soyguncu bağıyla bacaklarından birine düğümledi. Diğer teli eline aldı, bir sonraki muhafızlar gidene kadar bekledi ve ardından çıkıntının üstüne atlayarak ipe adım attı.

Yolun yarısından fazlasını geçmişti ki sandalye devrildi.

Telin birdenbire gevşemesiyle Alaaddin ileri fırladı ve çaresizce ellerini sallayarak tekrar dengesini bulmaya çalıştı.

Bulamadı.

Düştü...

...ve bir sonraki iki muhafız köşeden döndü.

Savaş Kayıpları

Ölmekte olan adam tuhaf bir şekilde nefes alıyordu. Başlangıçta hızlı ve hafif. Ardından zorlukla, derin, korkunç sesler eşliğinde, sanki dünyanın havası ona yetmiyormuş gibi.

Yasemin onun yanında diz çökerek sol eliyle adamın ellerinden birini tuttu, sağ eliyle de gergin bir şekilde onun alnını okşadı. Arkadaşlara, bebeklere ve dünyanın geri kalanına ek olarak, Kraliyet Prensesi hastalıktan ve ölümden de tecrit edilmişti. Ne yaptığıyla ilgili en küçük bir fikri yoktu. Kendi annesiyle babası öldüğünde bile düşmediği bir dehşete düştüğünü hissediyordu. Gözyaşlarını kontrol etmeye ve yüzündeki soğukkanlı ifadeyi korumaya çalışmak tüm enerjisini emiyordu.

Sohrab yapılması gerekeni yapması için kendisine izin vermesi konusunda onu ikna etmeye çalışmıştı. Ama Yase-

min, onu kendisinin adına emirler vermeye devam etmesi için başka bir yere göndermişti. “Ben Sultan’ım. Yapamadığım şeyleri benim için bir başkasının yapmasını bekleyemem,” demişti General’e.

“Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı adama, ölmek üzere olan birine yalan söylemenin ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünerek.

Ama adamı onu dinliyor gibi görünmüyordu; gözlerini irice açmış, Yasemin’in ötesindeki bir şeye odaklanmıştı.

Yanında, yerde uzun, parlak, keskin bir kılıç duruyordu.

Dakikalarca süren solunum yetmezliğinden ve sessiz bakışlardan sonra, birdenbire kasıldı. Sanki bir şey arıyor gibi başını kaldırdı.

Ardından geri düştü ve hareketsiz kaldı.

Gözleri hâlâ açıktı ama artık ifadesizdi.

Yasemin ağlamamak için büyük bir gayret göstererek dudaklarını ısırды. Başını eğdi ve duruma uygun olan, bildiği tek duayı fısıldamaya başladı.

Sonunda Khosrow kapıda belirdi. Yanlarına geldi ve genç adamın üzerinde bazı el kol hareketleri yaptı. Gözlerini kapattı ve Yasemin’le birlikte dua etmeye başladı.

Ölü adam da gözlerini kapattı.

Ardından tekrar açtı.

Gözlerinin olduğu yerde, şimdi koyu kırmızı çukurlar vardı.

Khosrow'un kendi gözleri de irileşti ama o, dua etmeyi kesmedi; yalnızca sözcükleri daha yüksek sesle söylemeye başladı.

Hortlak doğruldu ve boğazından tıkırtı sesleri çıkardı. Bu beklenmedik ses, kalan kurumuş kanı temizleme sesiydi.

Yasemin dişlerini sıktı ve bıçağı hortlağın açık boğazına indirdi. Ürkmüştü ama bıçak sinir ve kemiğe çarptığında tereddüt etmedi.

Yasemin dişlerini sıktı ve gerekeni yaptı.

Hortlak bağırmadı.

Yasemin'e teşekkür de etmedi.

Tekrar hareketsiz, cansız bir şekilde yere serilmeden önce, yalnızca birkaç ses daha çıkardı.

Muhafızlar avlunun karşısından Alaaddin'e doğru ilerliyorlardı.

Alaaddin düşerken ipi yakalamak için kollarını sağa sola sallamış, onları çaresizce fırladık gibi döndürmüştü. İpi en son saniyede yakalamayı başarmıştı.

Morgiana, kancayı duvardan çıkarmaya çalışarak, "Çabuk!" diye tısladı. Duban ile birlikte teli yumruklarının çevresine sarıp yere dik bir şekilde duran Alaaddin'i yukarı çekmeye çalıştılar.

Alaaddin dikkatleri kendi üzerine çekmemek için gövdesini pazardaki performans sanatçılarından biri gibi *yavaşça* eğdi. Kollarını gererek dizlerini göğsüne doğru çekmeyi ba-

şardı. Ayak parmakları, ipin alt tarafından destek aldı. Orada, tıpkı bir yarasa gibi baş aşağı asılı kaldı.

Muhafızlar... onun *altından* ileri yürümeye devam ettiler.

Hırsızın altından geçmekte olan muhafızlardan birinin sarığındaki kırmızı tüy, Alaaddin'in sırtını gıdıkladı. Muhafız hiç düşünmeden elini sarığına götürerek tüyü düzeltti ve ardından gözden kayboldular.

Alaaddin kendini yavaşça çözdü. Aynı anda midesinin de çözülerek rahatladığını hissetti.

İki eliyle birden tırmanarak kendini Duban ve Morgiana'ya doğru çekti. Duban ileri atılarak Alaaddin'i tuttu; sandalyedeki düğüm çözüldü ve ip avluya düştü.

Alaaddin ipi hızla çekip aldı ve kolunun çevresine sardı.

"Kıl payı kurtuldun," diye fısıldadı Morgiana.

"Ah, bu hiçbir şeydi," dedi Alaaddin. "Bir hevenk çalıntı muzla kaçarken daha fazla zorlanmıştım."

"Hey, sözü gelmişken, Abu nerede? Senin küçük maceralarına hep eşlik eder."

Alaaddin kederli göründü. "Onu... onu evde bıraktım. İşlerin kötü gitmesi durumunda, onun özgür kalmasını istedim."

Hırsızlar sessiz ve durgun bir şekilde ilerlediler.

Sohrab geri döndüğünde, Yasemin'e hafifçe selam vererek iyi bir asker gibi görevini yapmaya devam etti. Onun çeşitli taburlarının neler yaptığına ve verilen kaybın sayısına yönelik rapor

verdi. Dini temsilcilerden bazıları cesedi alıp götürmüşlerdi ama Yasemin hâlâ onun varlığını hissediyordu.

Yasemin birdenbire, onu dikkatle dinlemediğini fark ederek, “Affedersin, kaç kaybımız var?” diye sordu Sohrab’a.

“İkinci patlamaya kimlerin yakalandığını tam olarak bilmiyoruz,” dedi Sohrab biraz sabırsızca. “Dürüst olmak gerekirse tam sayıları bilmiyorum. Tüm bunlar alışkın olduğumdan çok daha ani ve düzensiz bir şekilde meydana geliyor.”

“Sayılar mı? Bunlar *insan* ve *öldürülüyorlar*. Ardından diriltiliyorlar ve biri onları sonsuz huzura kavuşturuncaya dek Cafer’in tarafına katılıyorlar. Buna bir *son verilmeli*. İnsanların *öldürülmesine son vermeliyiz*. Hemen, şimdi.”

Sözlerinin son bölümünü titreyerek, kendini zor kontrol ederek söylemişti.

“Yasemin, bu bir savaş,” dedi Sohrab soğukkanlılıkla. “Tuhaf, kutsal olmayan bir savaş. Geçmişteki taktikleri, tarihi ve savaşları okumuş olabilirsin ama bu, gerçek. İnsanlar zarar görürler. İnsanlar ölürler. Agrabah’ı, Maruf’u ve çocukları kurtarmak istiyor musun?”

“Tabii,” dedi Yasemin. Derin bir nefes aldı. “Tabii.”

Kapıya doğru yürüdü ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı; toza rağmen, büyük kıvılcık gezegen Hormozd’un dağların ardında batmaya başladığını görebiliyordu. Gökyüzünün diğer tarafı ise az önce olduğundan biraz daha açık renkteydi. Güneş doğmaya hazırlanıyordu. “Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım.”

“Tabii Prenses. Sen... eski savaşçı atalarını onurlandıracaksın.”

Sohrab selam verdi ve daha fazla emir yağdırmak üzere içeri geri döndü.

Sohrab sırtını döner dönmez, Yasemin koşarak geceye karıştı. Yüzünü ve vücudunu gizlemek için cübbesine sıkıca sarındı. Görevlerine koşan *Sokak Fareleri* gruplarının arasından hiç tanınmadan geçti. Sağa sola dağılmış fenerlerin aydınlattığı tuhaf gruplarda bir heyecan vardı. Normalde birbirleriyle konuşmayan insanlar birlikte lanet okuyup plan yapıyor, fikir alışverişinde bulunup hazırlanıyorlardı. Yasemin hiç böyle bir takım çalışmasının parçası olmamıştı. Orada kalıp onlara katılmayı dilerdi.

Oysaki onun kaderi başkaydı. Şimdi, Agrabah'ı kurtarmak onun elindeydi.

Sokak Fareleri ordusunu ardında bırakarak tek başına gecenin içinde ilerledi.

Ona fazlaca yaklaşan herkesten gizlenerek arka sokaklarda yol aldı: korkmuş vatandaşlardan, öfkeli halk kalabalıklarından, hançer kullanan imparatorluk muhafızlarından. Sokaklarda o kadar çok kargaşa vardı ki hava kuvvetleri onu endişelendirmiyordu. Onu fark etmeleri durumunda görecekları şey, korku içinde koşan ve elinde ne fener ne de silah taşıyan bir kadındı. O gece onların ilgilenmeleri gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Duman ve ateşin, her şeyin üzerini bulanık bir ışıık ve gölgeyle kapladığı bir avlunun yanından geçti. Buna rağmen, yolda bir hayalet gibi yürüyen büyük bir kaplanın karaltısını görebiliyordu.

O, Yasemin'i görememesine rağmen, Yasemin gülümseyerek ona el salladı.

Bir *fısssttt* sesi onun başını kaldırıp yukarı bakmasına neden oldu: Dört alevli ok daha gece gökyüzünü delerek dev bir Raja İşareti oluşturdu. Pareesa'nın yangın çıkarma zamanı gelmişti.

Her şey plana uygun olarak ilerliyordu. Yasemin olmadan. Bu iyiydi.

En sonunda, aradığı şeyi buldu: Bir karanlık havuzunun içinde hançerini çıkarmış bir şekilde tek başına duran, kırmızı gözlü bir hortlak. Emirleri bekleyen. Bir sokağı kapatan.

Yasemin onun görüş hattına doğru ilerleyerek, "Silahını indir," diye emretti.

Hortlak başını yavaşça kaldırdı.

"Beni hatırlıyor musun? Ben, Prenses Yasemin. Cafer'in evlenmek istediği gelin. Teslim oluyorum. Beni ona götür."

Büyük olasılıkla kaderleriyle yüzleşmek üzere, gölgelerin içinde sessizce ilerlemelerine rağmen, Alaaddin *hâlâ* sarayda yaşamanın ne kadar müthiş olabileceğini düşünüyordu.

Kraliyet banyoları, Agrabah'taki camilerin ve sinagogların bazılarından daha büyüktü. Tepelerinde kubbe şeklinde tavanlar yükseliyor, beyaz ve mavi çini karolar, okyanustaki dalgalara benzeyen desenler oluşturuyordu. Kafesleri özenle örülmüş, inanılmaz derecede ince taştan yapılmış paravanlar, kadınların banyolarını erkeklerinkinden ayırıyordu. Serinlemek için inşa edilmiş bir alanın, görünüşe göre kendisine ait

bir mutfağı ve şarap kileri vardı. Üzerleri mücevherlerle kaplı çeşmeler küçük, mavi gaz lambalarının üzerini saran gerçek elmas dizilerinin yansıttığı kusursuz, elmas tanelerine benzeyen su damlacıkları saçarken, altın musluklar da banyo küvetlerindeki su akışını kontrol ediyordu.

Morgiana'nın da benzer düşüncelerinin olduğu belliydi; gerçi onunkiler *yaşamaktan çok, çalmaya* yönelik fikirlerdi. "Duban, bu yeri yıllar önce soymalıymışız."

"Pareesa işini şimdiye dek bitirmiş olmalı," dedi Alaaddin yıldızlara bakmak için bir pencerenin başına giderek. "O hâlde bu, planın taht odasına ulaşmak için kabul salonunu ve ziyafet odasını geçtiğimiz bölümü oluyor. *Ardından* da zor bölüm gelecek."

"Evet. Dünyanın en güçlü büyücüsünün burnunun dibinden bir lamba ve kitap çalıp sonra da Duban'ın ailesini kurtarmak," diye iç çekti Morgiana. "Annem beni böyle şeylerle ilgili hiç uyarmamıştı."

"Anlatacağın öyküleri düşün! Hele kendinle nasıl övüneceğini!" diye karşılık verdi Alaaddin. "Şunu da düşün..."

Bir sonraki banyoya girdiklerinde, üçü de neredeyse iki banyo muhafızıyla çarpışacaktı.

"*Mahkûmu*," diye lafını değiştirdi Alaaddin hızla. "Mahkûmu düşün; o kaçabilir!"

Birdenbire Morgiana, kolunu sanki onun kaçmasını engelliyor gibi omuzlarının üstüne atan Duban'a daha da yaklaştı.

“Burada neler oluyor askerler?” diye sordu daha yaşlı muhafız. Siyah sarığındaki mücevher tuhaf bir yanardöner sarıydı. Bunun Cafer’in yeni ve çılgın düzenlemesinde bir anlamı olmalıydı. Belki de o bir reis ya da ona benzer bir şeydi.

“Bu hanımı... elmas bir sabunluk çalarken yakaladık,” dedi Alaaddin coşkuyla. “Dışarıdaki kargaşanın sarayda küstahça bir soygun gerçekleştirmek için çok uygun bir zaman olduğunu düşünmüş.”

“Onu yerine geri koydum,” diye sızlandı Morgiana etkili bir şekilde sinerek. “Lütfen gitmeme izin verin. Gerekliyse beni kırbaçlayın ama beni Sultan’a *götürmeyin!*”

Sarı taşlı muhafız küçümseyici bir şekilde homurdandı. “Majestelerini bir Sokak Faresi için asla rahatsız etmeyiz. Fare *arkadaşların* bu gece toplanıp hükümeti düşürmeye çalışıyorlar ve sen onlara bile katılamayacak kadar ödle misin? Sen gerçekten korkak bir pisliksin.”

Alaaddin, reisin sesindeki tonu fark etti. Onda tam bir saygı vurgusu yoktu. Ama isyana karşı tam bir kınamayı da belirtmiyordu.

“Onu bana verin. Zindanda geçireceği birkaç gece, ona *gerçekten* korkmaya değer şeyleri öğretecektir.”

Morgiana endişeyle Alaaddin’e baktı.

“Ah... düşünüyorum da... onu aşağı biz götürelim,” diye doğaçlama bir karşılık verdi Alaaddin. “Onu tek başıma yakaladığım için övgü toplamak istiyorum.”

Duban öksürdü.

“Görev arkadaşım, tabii. Görev arkadaşım *birlikte* tek başıma.”

“Hayır, *siz* devriye gezip onun bir suç ortağı olup olmadığını kontrol edin,” dedi reis, Morgiana’yı omzundan tutup çekerek. “Devletin tüm mahkûmlarının icabına Damgalı Askerler bakmalı. *Öyle değil mi?*”

Gözlerini kısarak Alaaddin’e bir bakış attı.

Alaaddin kalbinin gittikçe daha hızlı atmaya başladığını hissetti...

...ve ardından Morgiana, Alaaddin ile göz göze geldi. Çok çok belirsiz bir şekilde başını salladı. *Gitmeme izin verin*, diyordu. *Siz devam edin*.

“Emredersiniz efendim,” dedi Duban’a onu bırakması için işaret ederek. “Ama yakalandığı için gelecek övgüyü benim alacağımdan emin olun.”

Muhafızlar Morgiana’yı aralarında sürükleyerek götürürlerken, Alaaddin dudaklarını oynatarak, *Senin için geri geleceğiz*, dedi.

İki hortlak onu uğursuzca aydınlanan gecenin içinde taşırlarken, Yasemin duygularını açığa vurmamaya çalıştı. Hortlakların kolları dirseklerden onunkilere kenetliydi ve onların ayaklarının üstünde duruyordu; düşme korkusu yoktu. Yalnızca gece gökyüzünün yükseklerinde olması nedeniyle biraz üşüyordu. Ama aşağısında, Agrabah yanıyordu.

Ay Kulesi başarıyla ateşe verilmişti; Cafer'in kişisel odaları en üstte ve en alttaydı. Kurtarmak isteyeceği şeyler -insan yapımı eşyalar, kişisel hatıralar, kitaplar ve parşömenler- olduğuna hiç şüphe yoktu. Plan işliyor gibiydi: Direniş güçlerinin üzerine yağdırdığı şey her neyse şimdilik azalmış gibi görünüyordu.

İğrenç bir kırmızı tonunun korkutucu ışıltısı, tıpkı sağlıklı bir vücudu esir alan veba gibi, şehri benek benek kaplıyordu.

Şafağın sökmesine ise az kalmıştı.

Kendi dikkatini dağıtmak ve paniğe kapılmamak için Yasemin, hortlakların giydikleri kalın, süslü kol manşetlerini ayrıntılı bir şekilde inceledi. Zavallı Sihirli Halı. Cafer'in Agrabah'a açtığı savaşın kurbanlarından biri daha. Yasemin, onun yırtılarak paramparça edilip tekrar dikilmiş parçalarında ne kadar sezgi kaldığını merak etti. Saçma, çocuksu bir dilekte bulundu: Halının üstünde, o hâlâ bir halyken *gerçekten* uçmayı diledi. Alaaddin ile. Şimdi yaptığı gibi, ama onun kollarına sarılıp ayaklarının altındaki dünyayı izleyerek gece gökyüzünün derinliklerinde süzülme. İstedikleri her yere gidebilirlerdi. Tamamen özgür olabilirlerdi.

Bir zamanlar babasının konuşmalar yaptığı ve Cafer'in onu öldürdüğü Halk Balkonuna ayak basmak üzere alçaldılar. Şimdi burası, Cafer'in korkunç yeni ordusu için bir iniş pisti olmuştu.

Hortlaklar, ancak büyük, çirkin böcekler kadar becerikli ve hantal bir şekilde yere ayak bastılar. Yasemin'i sözsüz iteklemelerle önlerinde taht odasının girişine yönlendirdiler. Babasının çalışma kadrosundan kalan birkaç kişi onu orada öylece direnmeden, çenesi yukarıda dururken gördüklerinde çok şaşırdı. Bir saray nazırı, Cafer'i bulmak için koştu. Diğerleri ise ne iş yapıyorlarsa onların başına geri döndüler: Liste hazırlamak, haritaların üzerindeki isimleri kontrol etmek ve kim bilir, başka neler? Kötü şeyler.

"Yasemin?.."

Siyah ve kırmızı pelerininin, cübbesinin ve kuşağının içinde görkemli ya da gülünç duran Cafer odaya girdi. Siyah kobra değneğini soğukkanlılıkla tutuyordu. Ama bir an için kuşkulu göründü.

"Teslim oluyorum Cafer," dedi Yasemin sesini titretmeyecek. "Şimdiye dek yeterince ölüm oldu. Ben barış istiyorum.

Seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

Son Dilek

“Bu bir hile,” dedi Cafer. Tıpkı olası avını inceleyen bir kertenkele gibi eğrilmiş boynuyla ona bakmak için öne çıktı. “Bu bir numara.”

“Ah, tabii,” dedi Yasemin. “İstersen üzerimi ara Cafer. Hiçbir sihirli eşyam, cinim, yüzüğüm... hatta hançerim ya da minicik bir yaylı tüfeğim bile yok. Ya da zehirli okum.”

İmalı olarak algılanabilecek bir şekilde –ama aslında hiç *değildi*– cübbesinin önünü açtı. Pantolonunun bağını çözme-ye başladı.

Cafer hemen ellerini yukarı kaldırıp birilerinin bunu izleyip izlemediğini görmek için çevreye bakarak, “Hayır, hayır, buna gerek kalmayacak,” dedi. Hiç kimse izlemiyordu. Ya da en azından hemen bakışlarını kaçırmışlardı. “Ama duygularının birdenbire değiştiğine inanmıyorum Prenses.”

“*Değişmedi,*” diye ters bir şekilde karşılık verdi Yasemin. “Seninle evlenmek *istemiyorum*. Ama bu, şehri paramparça ediyor.”

“Şehri paramparça eden *sensin,*” diye hırladı Cafer onun üzerine doğru eğilerek. “Senin Sokak Farelerin kibirlenmeden önce her şey yolundaydı. Herkes güvendedi. Hiç kimse açlık çekmiyordu. Huzur vardı. Benim Agrabah’ım, *senin* ailenden herhangi birinin yönettiği Agrabah’tan çok daha mutluydu.”

“Evlerinde korku içinde yaşayan ya da birer keçi gibi senin damganı taşıyan insanlarla... öyle mi? Geceleri kimsenin sokağa çıkmasına ya da senin aleyhine konuşmasına izin verilmediği ve yaşayan ölülerin oluşturduğu uçan birliklerinin her yerde devriye gezdikleri Agrabah’ta mı? Bu, *mutluluk* değil. Bu, *kölelik* ve *mahkûmiyet*.”

“Herkesin seninle aynı fikirde olup olmadığını bilmiyorum Prenses. Ama ne olursa olsun, Agrabah’ın bir test bölgesi olduğunu düşün... dünyanın geri kalanı için. Yönetiminin bazı ince ayrıntıları üzerinde çalışmaya devam ediyorum.”

“Dünyanın geri kalanıyla ilgili daha sonra konuşabiliriz. Agrabah’a yaptığın tüm bu şeylerin yarısının nedeni, beni geri almak. Pekâlâ, işte, buradayım. Lütfen, ordularını geri çağır.”

“Hımmm...” dedi Cafer.

Cafer, tıpkı sandalyenin üstünde kapana kısılmış bir farenin çevresinde dolanan kedi gibi, Yasemin’in çevresinde dolanarak onu her açıdan inceledi.

Alaaddin, Gemiciler Meydanı'nda tank olduklarını Yasemin'e anlatmıştı. Gerilmemeye, kendisine yapılabilecek tüm o korkunç şeyleri düşünmemeye çalıştı.

"Hımmmm..." dedi Cafer bir kez daha.

Oda sessizdi; sekreterlerin yazı yazma sesleri bile kesilmişti.

"Ama beni sevmeni *istiyorum*," dedi Cafer sonunda korkunç bir yumuşaklıkla. "Peki, bu konuda ne yapacağız Yasemin?"

"Herkesin... seni sevdiğimi *düşünmesini* sağlayabiliriz, öyle değil mi?"

"Hımmmm..." dedi Cafer üçüncü kez.

"Dürüst söyleminin içeriği çekici olmasa da yenilikçi. Önerini düşüneceğim. Bu sırada, bana yalan söyleyenlere ne olduğu konusunda sana küçük bir gösteri sunmak istiyorum. Ya da bana entrika düzenleyenlerin."

Kollarını etkileyici bir şekilde savurarak iki yana açtı ve kendini taht odasına çekmek için değneğini kullandı. Havada oynayan farklı görüntüleri izleyen Yasemin'in nefesi kesildi.

Bir köşede kum saati vardı. Bu, babasının maketlerinden birinin tam tersiydi: Oynamak için küçültülmüş büyük bir şey yerine; bu, büyütülmüş küçük bir şeydi. Alt yarısında Maruf ve çocuklar vardı. Maruf yorgun bir hâlde, sürekli hareket ediyordu; korku içindeki torunlarını omuzlarına alıyor,

“Ah, tabii. Hiç daha iyi olmamıştım. Sende ne var, ne yok?”

“Sus aptal,” diye çıkıştı Cafer. Olduğu yerde döndü ve tahtın -*tahtının*- bulunduğu kürsüye doğru ağır ağır yürüdü. Oturdu ve pelerini çevresinde genişleyerek yere serildi. Değneğini dizlerinin üstüne koydu. Yanında uzanan bir köpeği ya da kediyi okşar gibi tek elini uzattı. Onun yerine, oradaki zarif, altın bir masarın üstünde duran eski, yıpranmış gaz lambasını okşadı.

Lambayı.

Onun yanında ise kara kaplı ve derisinin üstüne canlı bir insan gözü yerleştirilmiş gibi duran bir kitap bulunuyordu.

Al Azif.

“Bana karşı girişimlerde bulunanları hoş karşılamıyorum,” diye homurdandı Cafer. “Senin de açıkça gördüğün gibi. Bu nedenle sana bir kez daha sormama izin ver Prenses. Yalnızca bana duyduğun sonsuz sevgin ve benimle nişanlandığını duyurmak için burada olduğuna *yemin* eder misin?”

“Sevgi için söz veremem,” dedi Yasemin olabildiğince cesur bir şekilde. “Ama nişan konusunda söz veriyorum.”

Cafer’in ağzının yanında, gerçek bir gülümsemenin seçişi belirmeye başladı.

İki hırsız, başka bir olay yaşamadan kabul salonuna ulaşmayı başardı. Burası da banyolar kadar etkileyici bir yerdi; yalnızca daha küçük ve abartısızdı. En büyük duvarı, Agrabah ve Büyük Batu Çölü ile Atrazak Dağları arasındaki toprakların

bir mozaïği kaplıyordu. Diğler duvardaki bir fresk -boyası daha taze olduğundan, arada sırada güncelleniyor gibi görünüyordu- küçük ara sokaklara kadar Agrabah'ın orta ölçekli güncel bir haritasını gösteriyordu. Alaaddin, onu daha yakından inceleyecek zamanının olmasını dilerdi.

“Hah,” diye fısıldadı Duban eliyle Sokak Fareleri Mahallesi'ni işaret ederek. “Bu bölüm tamamen yanlış... o çeşme, annemin annesinin zamanından beri orada değil.”

“Aynen,” diye fısıldayarak karşılık verdi Alaaddin. “Ama gezinen dervişi mozaikte bulmama yardım et... Tıpkı efsane- de belirtildiği gibi, çölde kaybolmuş olmalı.”

Duban kafası karışmış gibi göründü ama onun dediğini yaparak Alaaddin ile birlikte parmağını mozaikte gezdirdi.

“İşte!” dedi Alaaddin, omuzlarının üzerinde tamamen minicik, küçük, kahverengi çinilerden yapılmış bir çanta taşıyan yaşlı adamın imgesini bulan ilk kişi olarak. Parmaklarını onların çatlak yüzeyine koyup bastırdı.

Bir *klik* sesi duyuldu ve küçük duvarların birindeki bir pano kayarak açılıp karanlık bir geçidi ortaya çıkardı.

Alaaddin sırttı. “Yasemin bana, babasının toplantılara sık sık geç kaldığını... ve ziyafet odasından doğruca buraya gelebilmek için bunu yaptırdığını anlatmıştı!”

Duban alçak sesle ısıık çaldı.

Panoyu arkalarından dikkatle kapatarak ileri doğru adım attılar. Uzakta küçük gaz lambaları titreşiyor, yolu zar zor aydınlatıyorlardı.

“Burasının ulaştığı yer...”

“*Siz de kimsiniz?*”

Duban ve Alaaddin şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Yaşemin bunun *gizli* bir geçit olduğunu söylemişti. Alaaddin de bunun, geçidin yalnızca Sultan ve en yakın danışmanları tarafından bilindiği anlamına geldiğini düşünmüştü.

Son derece iri yarı iki muhafız, hançerlerini çekerek karanlığın içinden öne çıktı.

“Ben, Ali ve adamlarımız dışında hiç kimsenin gizli geçitleri devriye gezme yetkisi yoktur,” diye homurdandı sağdaki adam.

“Az önce Ali’nin yanından geldik,” dedi Alaaddin çabucak. “Bir mahkûmu zindana götürmek zorunda kaldı ve...”

“Yalancı. Cafer’in bundan haberi olacak! *Düzenbazlar!*”

Muhafızların iri yarı olmalarına rağmen *aptal olmadıkları* belliydi.

Geçit kılıç dövüşü yapmak için fazla dardı. Birer hırsız olarak, Duban ile Alaaddin hançer kullanmakta zaten pek başarılı değillerdi. Çalınmış üniformalarına ait olanları yere atarak kendi güvenilir hançerlerini çektiler.

Soldaki muhafız tereddüt etmedi: Alaaddin’i bir kebab gibi şişlemeyi umut ederek hançeriyle öne atıldı. Alaaddin onun sivri, ölümcül ucunun tam yüzünün üzerine gelmesini izleyerek arkaya, az önce midesinin bulunduğu yere doğru eğildi.

Muhafızın buna tepki vermesine fırsat bırakmadan tekrar doğruldu ve hançerini başparmağının üzerinde dans ettirerek döndürdü, ardından kolunu son saniyede ileri savurdu.

Daha akıllı olmasının yanı sıra, bu muhafız diğerlerinden daha *hızlıydı*: Hançerini hızla yana doğru salladı ve Alaaddin'in bıçağını büyük bir beceriyle hedefinden saptırdı.

Bu, onun hançeri elinden düşüreceği kadar güçlü bir darbe değildi. Alaaddin toparlandı ve kendini yukarı çekmek için ayaklarını duvara dayayıp takoz gibi kullanarak yukarı sıçradı ve yaklaşık bir buçuk metre geriye ayak bastı. Şimdi, en azından biraz nefes alabileceği kadar bir yer vardı.

Duban ile rakibinin dövüştüklerini gördü: Arkadaşının her elinde birer hançer vardı. Diğer adam ona ne zaman yaklaşırsa, onları tıpkı becerikli bir kasap gibi adamın hançerini kapana kısıtırıp kapmak için kullanıyordu.

Duban'ın tek başına idare ettiğini gören Alaaddin kendi savaşına odaklandı ve el bileğinin hafif bir vuruşuyla hançerini uçurdu.

Muhafız bunu gördü ve hançerin yönünü saptırmaya çalıştı ama harekete geçmek için yalnızca bir saniye geç kalmıştı. Bıçağının sapı, uçan hançeri yalnızca ucundan yakalayarak onun hedefini saptırmasına neden oldu. Yine de hançer boyuna isabet etti. Kanlı bir yara açtı.

Muhafız çok az tepki verdi ve acıdan çok, utançla yana çekildi.

Hançerini çevreye savurdu ve birdenbire yere dalarak Alaaddin'in bacaklarına saldırdı.

Adamın bu kadar çabuk toparlanarak saldırıya geçmesini beklemeyen Alaaddin doğruca havaya sıçradı ve ardından

onun üzerine atlamak için ellerini muhafızın omuzlarının üstüne koydu.

Muhafız, rakibiyle bu yeni yönde yüzleşmek üzere hemen olduğu yerde döndü. Bıçağı, bir kobranın ölümcül dişi gibi parlıyordu.

Ama Alaaddin daha hızlıydı ve onun doğrudan dizlerinin arkasını tekmeledi.

Muhafız sert bir şekilde yere çöktü.

Alaaddin, muhafızın yan tarafına bir döner tekme savurarak durumu onun için daha da zorlaştırdı. Adam yere düşerken, Alaaddin ellerini birleştirerek muhafızın boynuna son bir darbe indirdi.

Muhafız yere düştüğünde hareket etmeyi kesmişti, bilincini yitiren başı yana devrilmişti. Alaaddin olduğu yerde dönerek Duban'a yardıma koştu. Diğer muhafız da yere serilmişti.

Ama Duban da öyle.

Rakibinin üzerinde uzanıyor, sıkıca yan tarafını tutuyordu.

Alaaddin arkadaşını dikkatle sırtüstü çevirerek, "Duban?" dedi.

"Ben iyiyim." Acıyla yüzünü buruşturarak –ama sızlanmak için kendisine izin vermeyerek– zar zor ayağa kalktı. Tek koluyla yan tarafını tutup aksak adımlarla ileri doğru yürüdü.

"Gidelim."

Alaaddin onunla tartışmak istedi ama yapamadı. Eğer plan başarıya ulaşacaksa *hep* birlikte çalışmak zorundalardı.

Ayrıca hiçbir şey, Duban'ı ailesini kurtarmaktan alıkoyamaz gibi görünüyordu.

Birlikte aksak adımlarla karanlık geçidin sonuna doğru ilerlediler. Orada, bir duvar panosunu yana kaydırıldılar ve dev bir ziyafet odasına adım attılar.

Odanın büyük bir bölümünü kaplayan, saçma uzunluk-taki ahşap masa yiyecekten ve üstüne bir şey yerleştirilme-sinden yoksun bırakılmıştı; sandalyeler çarpıktı, hiçbir lamba yakılmamıştı. Cafer'in eski Sultan gibi ziyafet vermekle ilgi-lenmediği belliydi. Terk edilmiş odadaki tek ışık, taht odası-nın girişinin bulunduğu uzak uçtan gelen tuhaf, kızıl ışıltıydı. Alaaddin'in gözü ışığa alıştığında, onun yolu kapatan bir ölü adamın yüzünden geldiğini fark etti.

Bu, Resul'dü.

“Fazla zamanımız yok,” diye ısrar etti Yasemin, Cafer’e. “Bir-kaç dakika içinde, Sokak Fareleri ordusu ön kapına saldıra-cak ve sarayı ele geçirecek. Şehre saldırmaya son ver. Artık bu mesele yüzünden daha fazla hayat kaybetmeyelim.”

Cafer gülmeye başladı. Ardından emir almak için bekle-yen bir muhafıza, bir reise doğru baktı. Muhafız pek durum-dan memnun gibi görünmüyordu.

“Onlardan yüzlerce var Majesteleri. Ayrıca ordumuzun... *canlı* üyeleri kadınlarla çocukları öldürmek istemiyorlar. Şe-hirde çok fazla kargaşa var. Birliklerimizin çoğu onların -ve

sizin- patlamalarınızın yol açtığı yangınları söndürmek için uğraşıyor.”

Cafer ellerini yumruk hâline getirerek, “*Bırakın, şehir yansın,*” diye homurdandı.

Yasemin sesindeki alaycılığı gizleyemeyerek, “Seni sevecek kim kalacak?” diye sordu.

Cafer gözlerini kıstı. Muhafıza döndü.

“Toplayabildiğiniz kadar adam toplayıp sarayın ön kapısına yığın. Ben ne yapacağıma karar verene dek orayı kapatın.” Parmaklarını dizlerinde tıkırdattı ve görünüşe göre kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Çok yaklaştım... Çok yaklaştım... Ölülerini çoktan dirilttim. Sihrin diğer kurallarını çiğnemeyi öğrenmem an meselesi. Yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım var. CİN!” diye birdenbire seslendi.

“Evet sahip?” diye sordu Cin yorgun bir şekilde.

“Kitleler için büyük bir gösteri düzenlemek zorundayız. Prens ve ben şu an evleniyoruz.”

Cin, Yasemin’e bakmak için güçsüzce başını kaldırdı.

“Üzgünüm Prens,” dedi. “Ama eğer bir anlamı varsa, yaptığın şeye gerçekten saygı duyduğumu belirtmek isterim. Müthiş bir sultan olurdun ve de *olacaksın*.”

“Evet, evet, düğün elbisesi ve diğer ıvır zıvırlar,” dedi Cafer sabırsızca. “Bir rahip, molla ya da onlara benzer birini çağıracağım... Önemli değil. Balkonda, herkesin göreceği şekilde.”

Cin güçsüzce parmaklarını şıklattı. Birdenbire Yasemin, daha önce hazırladığı elbiseyi -Cin'in karısının elbisesini- üzerinde buldu. Odanın her köşesinde ve büyük olasılıkla sarayın dışında çiçekler, flamalar ve afişler belirdi.

Yasemin gülmekle ağlamak arasında kararsız kalarak hepsini seyretti.

Cafer balkona doğru yürüdü ve ellerini başının üzerine kaldırdı. Sihirli bir şekilde güçlenmiş sesi tüm krallıkta duyuldu.

“AGRABAH HALKI! SİLAHLARINIZI BIRAKIN. PRENSES YASEMİN İLE BİR ANLAŞMAYA VARDIK. ŞU AN EVLENİYORUZ. SAVAŞMAYA SON VERİN VE DÜĞÜNÜMÜZE TANIK OLMAK İÇİN SARAYA GELİN.”

Cübbeli, aklı karışık gibi görünen yaşlı bir adamla birlikte bir muhafız içeri girdi.

“Affedersiniz efendim. Khosrow’u bulamadık. Bununla idare edeceğiz...”

Yasemin derin bir nefes aldı ve ileri doğru yürümeye başladı.

“Durun,” dedi yaşayan ölü Resul. “Daha fazla ilerlemeyin.”

“Resul,” dedi Alaaddin zorlukla yutkunarak. “Ben... Ben sana olanlar için üzgünüm. Senin ölmeni asla istemedim.”

Hortlak ruhsuz bir şekilde ona baktı. Donuk bir hâlde ışıldayan gözlerinde ne bağışlayıcılık ne de öfke vardı.

“Resul. *Lütfen*,” diye yalvardı Alaaddin nazikçe. “Agrabah’ı korumaya yemin ettin. Benim gibi hırsızlardan... insanlara zarar vermememiz için. Şimdi, senin ordun *çocuklara* saldırıyor ve aileleri birbirlerini Cafer’e teslim etmeleri için zorluyor. Cafer insanları sıraya diziyor, damgalıyor ve onları senin gibi birer hortlağa çeviriyor! Korumak istediğin şey *bu* mu?”

Resul sessizliğini korudu.

“Dışarı bak Resul,” diye yalvardı Alaaddin eliyle pencereyi işaret ederek. “Bak. Agrabah yanıyor. *Senin* şehrin yanıyor.”

Resul, vücudunun başka hiçbir bölümünü hareket ettirmeyerek yalnızca bakmak için başını çevirdi. Ölü beyazlığındaki derisinin üzerinde hafif, turuncu ışıklar titreyordu. Alaaddin, ışıkların bazılarının doğan güneşe ait olduğunu fark ederek dehşete düştü.

“*Boyun eğmiyorlar*,” dedi Resul yavaşça.

“*Neye* boyun eğmiyorlar? *Kime* boyun eğmiyorlar? Resul, hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyor musun? Dünyanın en iyi lideri olmamasına rağmen, asla kendi halkına saldırmamış bir sultana hizmet etmek için yemin etmiştin. Cafer, onunla aynı fikirde olmayan herkesi öldürüp onlara işkence ediyor. Eğer kazanamazsa, Agrabah’ı hiç kimse ona sahip olmasın diye yok edecek. Bunu görmüyor musun?”

Resul onu seyrederek sessiz kaldı.

“*Lütfen*,” diye fısıldadı Alaaddin yine pencerenin dışındaki ufka bakarak. “Dünyada senden bir şey rica edebilecek

son insan olduğumu biliyorum. Sana olanlar için kalpten özür diliyorum. Sana yaptıklarım için. Ama sen beni tanıyor-sun; beni tanıdığın tüm o yılları düşün Resul. Ben bir hırsız olabilirim ama kötü biri değilim. Şimdi de sana yalan söyle-miyorum. Senin gibi bir yaşayan ölü olan *dokuz yaşında bir erkek çocuk* gördüm. Çocuklarının da seninle aynı kaderi pay-laşmalarını mı istiyorsun?”

Resul başını yavaşça Alaaddin’e çevirdi. Ama odaklaya-bileceği bir gözbebeği yoktu, ölü kırmızı ışıltının ötesinde hiçbir şey yoktu.

Alaaddin umutsuzluğa düşmeye başladı.

Ardından Resul’ün hançeri yere düştü.

“Bunu sonlandır Sokak Faresi.”

Sesi, tıpkı eskisi gibi ölü ve koftu. Canavarlara özgü zih-ninden neler geçtiğini gösteren en küçük bir ipucu bile ba-rındırmıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Alaaddin rahatlayarak. “Huzu-ra kavuşmanı dilerim.”

Ama Resul ne karşılık verdi ne de yoldan çekilmek için hareket etti.

Duban ile Alaaddin gizlice arkasından yürüyerek kapı-dan dışarı çıktılar. Hortlak, koridorun zifiri karanlığında göz-lerini boşluğa dikmeye devam etti.

Kısa boylu din adamı, “...Ve Yasemin, Kraliyet Prensesi ve Şultan’ın kızı...” derken sözleri yarım kaldı. Aklı karışmıştı.

“Affedersin kızım. Tüm isimlerini hatırlayamıyorum. Agrabah Gülü? Bilge Elisheba’nın torununun torunu?”

“*Sanırım* adı Elisheba’ydı,” dedi Yasemin düşünceli bir şekilde. Taht odasında, arkalarında duran kürsüden gözünü ayırmıyordu. Tavandan süzülerek tahtın dış bölümünün çevresinden sarkan altın perdelerden de.

“Hey,” dedi birdenbire büyücüye. “*Senin* tam adın ne?”

Cafer gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Tam adın,” dedi Yasemin sabırla. “Hatırladığım kadarıyla herkes seni yalnızca unvanın olan başvezir ya da Cafer olarak çağırıyordu. Geri kalanı ne?”

“Tek adım bu,” diye tersledi Cafer. “Ailemin bana verdiği tek şey ve senin de dikkate alman gereken tek isim bu. Halkın arasındayken bana ‘*Efendim*,’ demen gerekiyor. Şimdi, akciğerlerini ateşe vermeden önce *devam et* yaşlı adam.”

Yaşlı adam, Agrabah’ın yasaları ile ilgili konuşurken Yasemin’in gözleri tekrar odağını yitirir gibi oldu.

Ardından, tahtın arkasındaki perdeler titredi.

Yasemin’in vücudu, tıpkı sıcak bir günden sonra banyoda soğuk suyun altına girmiş gibi rahatladı. Bunu göstermeye çalıştı. Alaaddin başını dışarı çıkardı ve çevreye hızlı bir bakış attı. Yasemin’i görünce göz kırptı.

Yasemin başını elinden geldiğince hafif bir şekilde sallayarak tahtın solundaki, lambayla kitabın bulunduğu masayı gösterdi.

Alaaddin ona gülümseyerek eliyle “tamam” işareti yaptı. Ardından yere indi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Cafer ona kaşlarını çatarak.

“Seninle evleniyor olduğum için o kadar çok duygulandım ki gözlerim doldu,” dedi Yasemin alaycı bir şekilde. “Ya da tümüyle ateşe verdiğiğin şehrin külleri de gözüme kaçmış olabilir.”

“Bunu *onlar* başlattı,” diye bağırarak karşılık verdi Cafer. “Devam et. Onun ‘evet’ diyeceği bölüme gel.”

Alaaddin, olabildiğince sessiz bir şekilde masaya doğru hızla yürüyordu. Cafer’in bakanlarından biri, hazırlamakta olduğu korkunç liste her neyse ondan gözlerini kaçırarak başını kaldırdı.

Yasemin nefesini tuttu.

Alaaddin’i gerçekten görmemiş miydi... ya da görmüş ve bir şey söylemeyi tercih etmemiş miydi... Yasemin bundan hiç emin olamayacaktı. Adam bir an ona bakmak için döndü ve ardından işine devam etti. Sanki hiçbir şey onu sekteye uğratmamış gibi.

Yasemin tuttuğu nefesini serbest bıraktı.

Alaaddin yavaşça lambaya uzandı.

“Yüce ve soylu Kraliyet Sultanı’nın bana verdiği yetkiye dayanarak şimdi ikinizi birbirinize emanet ediyorum...”

Birdenbire ortalığı tiz bir ciyıklama sesi kapladı. Sanki öfkeli bir şahinin sesi gibiydi ama ondan çok daha yüksekti.

Duvarlardaki gölgelerde, tuhaf gagalı yaratıklar belirdi. Çığlık atarak Alaaddin’in yüzüne doğru kanat çırpıtlar.

Yasemin aklına gelen tek şeyi yaptı: Cafer’i öpmek için ileri sıçradı.

Cafer ondan uzaklaşmaya çabaladı, başını çevirerek hafifçe *pıfff, pıfff* sesleri çıkardı. Sonunda Yasemin'i üzerinden atmayı başardığında çevreye bakmak için olduğu yerde döndü ve ardından, gördüğü şey üzerine çılgınca güldü.

Yasemin umutsuzluğa kapıldı.

Lambanın birkaç santimetre uzağında Alaaddin'in elleri, masanın üstündeki resimden çıkmışa benzeyen altın sarmaşıklarla sarılıydı. Alaaddin kurtulmak için ne kadar çabalarsa, ellerini o kadar sıkı tutuyorlardı. Gölge yaratıkları yok oldu, uyarı görevlerini yerine getirmişlerdi.

Cafer az önce galip gelmiş birinin cömertliğiyle, "Ah, güzel bir oyundu," dedi. Bir adımda Alaaddin'in yanına gitti, pelerini tehdit edici bir edayla arkasında süzülüyordu. "Böyle bir şey beklemeliydim. Ah, bir dakika *bekledim* de zaten. Yaratık alarmı ve sarmaşıklar da bu yüzden yerleştirildi."

"Cafer..." dedi Yasemin sözünün sonunu nasıl getireceğinden emin olmayarak.

"Bu *çok* zekiceydi tatlım. Tüm bunların barış yapmak için olduğunu söylemek. Beni gerçekten seviyormuşsun gibi davransaydın, ona bir saniye bile inanmazdım."

Sesindeki sakinliğe kimse inanmıyordu. Odadan hızla kaçıp gitmeyen bakanlar ve uşaklar, eşyalarını toplayıp oradan ayrılmak için *çok* sıradan ve hızlı bahaneler buluyorlardı.

"Alaaddin," dedi Cafer kobra başlı değneğini bir kez yere vurarak. "Sen olağanüstü yetenekli -ve acımasız- bir

genç adamsın. Buna hayranım. Gerçekten öyleyim. Bana bazı açılardan kendimi hatırlatıyorsun. Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım.

Bana katıl. Yasemin benimle evlensin. Sokak Fareleri'ni pes edip teslim olmaları için ikna et ve yeni dünyam Yükselen Agrabah'ta hep birlikte sonsuza dek mutlu yaşayalım."

Alaaddin el bileklerinin çevresindeki altın filizleri çekiştirerek, "*Asla*," diye tısladı.

"Artık ölüleri diriltebiliyorum evlat," diye ağır ağır konuştu Cafer. "*Gerçekten* diriltebiliyorum. Şimdiye dek ölen herhangi birini diriltebilirim. Uzun zaman önce ölmüş olsa bile.

Anneni bile."

Alaaddin çabalamayı bıraktı.

Cafer annesini nereden *biliyordu*?

"O da sadece senin hortlaklarından biri olur, o kadar," dedi Alaaddin kuşkuyla.

"Hayır, hayır, sevgili oğlum," dedi pis pis gülümseyerek. "*Al Azif*'i anlama becerim gelişti. Artık, hayatın ve ölümün tüm seviyeleri benim için açık durumda. O tamamen eski hâliyle, aklı fikri yerinde, son derece sağlıklı olarak geri döndürülebilir."

Alaaddin kendisini engelleyemeden, Cafer'in söylediklerini düşünmeye başladı. *Annesi*. Geri gelebilirdi. Hastalığından kurtulmuş olarak. Alaaddin de ona hak ettiği hayatı sunabilirdi. Ona bir kraliçeymiş gibi davranabilir; büyük bir

ev, yiyecek ve annesinin ona hep vermeyi hayal ettiği güzel şeyleri annesine o verebilirdi.

Yasemin'in dudaklarını kaygıyla ısırıldığını gördü.

Ama kaygılanmasına gerek yoktu; bu düşünceler, Alaaddin onları aklına getirdikten birkaç saniye sonra yok olup gitti. Cafer güçleri hakkında dürüst konuşuyor olsa bile Alaaddin, Resul'ü görmüştü. O küçük çocuğu görmüştü. Annesinin gerçekte neye benzeyeceğini kim bilebilirdi?

Ayrıca sapasağlam ve eksiksiz bir şekilde geri dönse bile, onun bu konuda ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Kötü ruhlu bir büyücüyle anlaşma yapmak yalnızca daha fazla ölüm ve mutsuzluk getirirdi.

"Annem için bile olmaz," diye fısıldadı Alaaddin. "*Asla* seninle anlaşma yapmayacağım."

"Ah, pekâlâ, bu gerçekten çok önemli değil," dedi Cafer buna hiç şaşırmadığını gösteren bir omuz silkmeye. "Sihrin üçüncü yasasını çözdüğümde, tüm Agrabah beni sevecek. *Yasemin* beni sevecek. Sen de... pekâlâ, hayır; beni sevmen için seni zorlamayacağım. Seni Agrabah'taki tek aklı başında insan olarak bırakacağım. Çevrendeki herkes bana taparken... sen *yapayalnız kalacaksın*."

"İşte bunda yanılıyorsun Cafer," dedi Alaaddin sırtarak. "*Hiçbir Sokak Faresi yalnız kalmaz*."

Cafer alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırmaya fırsat bulamadan havada bir hançer parladı ve Alaaddin'in altın filizlerini kesti. Tahtın arkasından Duban çıktı.

Bir an sonra üstü başı yırtık pırtık, uçuşan darmadağınık saçları ve pantolonuyla Morgiana odaya daldı. Morgiana'nın yalnızca hafif bir kanaması vardı ve iki elinde birer kısa kılıç, sağ tarafında da bir hançer taşıyordu.

"Gelmen uzun sürdü," dedi Alaaddin suçlayıcı bir şekilde.

"Öldürmek yok' demiştin," dedi Morgiana omuz silke- rek. "Böyle işler biraz zaman alır."

Döndü ve hançeri Yasemin'e fırlattı.

Yasemin sırtarak onu yakaladı.

Cafer hırladı. Lambayı masadan kaptı ve cübbesinin içi- ne tıktırdı. Ardından değneğini kaldırdı.

"Sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum," dedi Cin güç- süzce. "İşler deve pisliğine sarmak üzere."

Ama Sokak Fareleri orada öylece durmadılar.

Alaaddin sihirli masanın üstüne çıkıp büyücünün başına bir döner tekmeyle vurmaya hedefledi. Duban, iki hançerini cımbız gibi kullanarak *Al Azif*'e doğru uzandı. Morgiana ko- şarak ölümcül kum saatinin yanına gitti ve kılıcının kabzası- la ona vurmaya başladı.

Cafer değneğini sağa salladı ve Alaaddin'in darbesini en- gelledi.

Gözleri kırmızıya dönerek, "*KÜSTAH KÖPEK YAVRU- LARI!*" diye kükredi. "*Dünyanın en güçlü büyücüsüne kafa tutmaya mı cüret ediyorsunuz?*"

Ellerini kaldırdı.

Duban ile *Al Azif* arasında ateşten bir duvar oluştu. Başka bir yerde, mobilyalar havaya yükselmeye ve odanın içinde uçmaya başladı. Sedirler zemin boyunca gıcırdayarak hareket etti. Vazolar kontrolden çıktı. Bir sedir Alaaddin'in başını hedef aldı.

Alaaddin masadan aşağı sıçradı, havada takla atarken yüz seksen derece dönüş yapıp ayaklarını sedirin yanına vurdu. Duban, yüzüne doğru gelen bir pirinç-altın karışımı nargile-den kaçmak için kendini yere attı. Morgiana ile Yasemin kendilerini hedef alan küçük eşyalardan kaçmak için sağa sola sıçradılar.

Alaaddin, bir derviş gibi kendi çevresinde dönerek ayağıyla çevreyi süpürdü. Cafer'in ayak bileklerine çarptı.

Büyücü tökezleyerek yere düşer gibi oldu ama düşmeden kendini topladı.

Cafer iğrenç bir kahkaha atarak tümüyle doğaya aykırı bir şekilde tekrar doğruldu.

Pelerinini fırlatarak açtı ve onun altına giymiş olduğu cübbeyi ortaya çıkardı. Alaaddin, cübbenin iki yakasını ortada birleştiren şeyin halının son parçası -zavallı şeyin hep "yüzü" olarak düşündüğü saçaklı ucu- olduğunu dehşet içinde gördü.

Alaaddin donakalmışken Yasemin hançerini çekip Cafer'in yanına saplamaya çalışarak Cafer'e doğru koştu. Cafer değneğiyle bu saldırıyı kolayca geri püskürttü.

“YASEMİN!” diye haykırdı Alaaddin. “Ne yapıyorsun?”

“Onun dikkatini dağıtıyorum,” dedi Yasemin, öfkesi yüzünden güçlerini kullanmayı bir an için unutup onun başına vurmaya çalışan büyücüden kurtulmak için eğilerek. “Bu benim işimdi, unuttun mu?”

“Evet! Harika bir iş çıkardın. Şimdi, öldürülmeden önce *buradan çık!*”

Cafer öfkesini zorlukla bastırdı ve kendini sakinleştirdi. Gözleri yine kırmızı kırmızı parladı.

Şimdi, odadaki nesneler –normalde *yanmaması gereken* şeyler– birer birer patlayarak alev almaya başladı. Taş vazolar ve metal süs eşyaları. Taht da patlayarak Duban’ı yere savurdu.

İlerledikçe arkalarında ateş ve dumandan izler bırakan şarapnel parçaları ve molozlar Yasemin’in başının arkasına doğru uçtu.

“Yasemin!” diye haykırdı Alaaddin.

Yasemin olduğu yerde döndü ama alevli parçaların tümünden kurtulamadı. Parçaların ona çarpmasıyla birlikte bağırarak başını kollarıyla örttü. Havayı yanık saç ve et kokusu kapladı. Eti yarılarak alnı boyunca kızgın kırmızı deri ortaya çıktı.

Başka bir vazo havaya yükselerek onu hedef aldı.

Morgiana kum saatine yaptığı saldırıyı hemen keserek kendini Yasemin’in önüne attı.

Morgiana’nın kendilerini –ve camda oluşturmayı başarmış olduğu, örümcek ağlarına benzeyen çatlakları– terk

ettiğini düşünen Şirin ile Ahmet sessizce bağırıyorlar ama ne yapmaları gerektiğini anlayan Maruf yalnızca kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu. Bunu izlemek çok acı vericiydi.

Büyücü tüm öfkesini Prenses'e yöneltirken, Morgiana iki kılıcını da kullanarak bir girdap gibi döndü ve yanan nesnelere peş peşe vurarak onları yana savurdu. Cisimler hızlandıkça o da hızlandı.

Yasemin yarasının acısıyla sersemledi ve doğrulmak için çabalarken sağa sola sendeledi. Dişlerini sıkı ve kendini sabit durmaya zorladı. Kendini korumak için hançerini çekti.

"Morgiana! Beni unut!" diye emretti boğuk bir sesle. "Geri dön ve çocukları kurtar!"

Hırsız yalnızca bir an için kararsız göründü, ardından onaylarcasına başını sallayarak cama saldırmaya devam etmeye gitti. Şirin ile Ahmet rahatlayarak ağladılar.

Duban sürünerek tekrar üstünde *Al Azif*'in olduğu masaya gitti.

Alaaddin, cisimler patlayıp uçarken Cafer'in kaşlarını çatıldığını fark etti; tüm dikkatini bu çoklu saldırılara toplaması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Hırsız bunu hemen lehine kullanmak için harekete geçti ve büyücünün üstüne atladı. Fakat hiçbir şeyi tutamayarak yere düştü. Giysi bile ellerinde yok olmuştu.

Cafer, birdenbire odanın diğer köşesinde ortaya çıkarak çılgınca güldü.

Bir parmağını doğrulttu. Havada kısa ve öfkeli oklar belirdi.

Alaaddin onlardan kaçmaya ve bir yandan da ayakta kalmaya çalışarak bir ayağının üstünden diğerine ve ileri geri sıçradı.

Cafer parmağını bu kez başka bir yere doğrulttu.

Duban acı içinde bağırdı.

Alaaddin o yöne bakmak için arkasını döndü.

Duban ile *Al Azif*'in arasında yalnızca ateşten bir figür duruyordu. Tamamen Şirin'e benzeyen bir şekil. Hatta duruşu bile Şirin'inki gibiydi: Utangaçtı; ağırlığını sol ayağını çaprazlama olarak üstüne koyduğu sağ ayağına veriyordu. Ama kırmızı ve sarı renkli yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Alaaddin, Duban'ın yeğeninin hâlâ kum saatinin içinde olup olmadığını görmek için o tarafa baktı. Kız oradaydı, Morgiana yeni bir sorunla başa çıkmaya çalışırken korkulu gözlerle onu izliyordu. Morgiana, camda küçük bir delik açmayı başarmıştı ama şimdi delik tekrar kapanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Camın yanlarında düz, bir yılanın pulları gibi üst üste binen taşlar oluşmaya, kendini Morgiana'nın kılıç darbelerinden korumaya başladı.

Duban, ateş saçan Şirin'in çevresinden tereddütle geçerek kitaba doğru ilerledi.

Temsili kukla elini sessizce savurarak Duban'ın kolunu yakıp üstünde uzun, çizgili bir siyah iz oluşturdu. Yüzünde hâlâ donuk bir ifade vardı.

Duban tıslayarak geri çekildi.

Cafer, Alaaddin'e acımasızca gülümsedi. "Sevdiğin tek bir kişi olsaydı, diriltip seninle birlikte öldürebilirdim ama öyle biri yok gibi görünüyor."

Alaaddin, büyücünün o ve Yasemin ile ilgili gerçeği tahmin etmemesi için dua etti.

"*Sen* ise sevdiğin *tek* şeyi öldürdün," diye ters bir karşılık verdi.

Cafer'in yüzü nefretle karardı. Üst dudağı öfkeyle titredi. "Yine de sevdiğin biri *var*, değil mi?" diye homurdandı. Alaaddin kalbinin durduğunu hissetti.

"Bunun gözümden kaçmak *üzere* olduğuna inanamıyorum!" diye sırttı Cafer; altın ve kırık dişli gülümseyişi bir insana ait olamayacak kadar genişti. Gözlerini kapattı ve yumruklarını sıkı.

Alaaddin kendini hazırladı.

Odanın ortasında, tümüyle ateşten mor bir maymun belirdi.

Alaaddin onun Yasemin olmamasından dolayı büyük bir rahatlama hissetmiş olsa da, şekil bundan daha komik olamazdı. Abu'ya pek benzemiyordu; Cafer onu doğru bir şekilde hatırlayamamış ve bu nedenle aradaki benzerliği tutturamamış olmalıydı. Bu, daha çok iri ve öfkeli bir *babuna* benziyordu. Maymun çığlık attı ve alevli keskin dişlerini gösterdi.

Alaaddin onu hançeriyle yardı. Bu da onun şüphelerini haklı çıkardı: Maymun, en az o gece yaratıkları kadar hayaliydi. Bıçak onu boylu boyunca kesmiş ama metal sapının tutulamayacak kadar ısınması dışında hiçbir şey olmamıştı.

Alaaddin bıçağını yere attı ve hızla taktik değiştirdi. Aşağı doğru uzandı ve gösterisini sunmaya hazırlanan bir sihirbaz gibi, bir halının ucunu yukarı çekti. Babunun normal bir hayvandan çok, ateş gibi davranması için dua eden Alaaddin kendini onun üstüne fırlattı ve onu tümüyle halıyla kaplamak için kollarını genişçe açtı.

Alaaddin yere düşerken kavurucu sıcak hava yanlardan yayıldı. Sol kolunun kolları acı verici bir cızırtıyla tütsülendi.

Ama aşağı baktığında, maymun yok olmuş gibi görünüyordu.

Tüm yaşananları gören Duban, "Morgiana! Bana bir kılıç fırlat!" diye haykırdı.

Morgiana işine ara vererek hiç tereddüt etmeden ona söyleneni yaptı. Ama bunun için harcadığı birkaç saniye içinde, kum saatinin üstündeki taş pullar yükseldi. Dev dikenler gibi genişlemeye başladı.

Yüzündeki acılı ifadeyle Duban, iki kılıçla birlikte ateşten kuklayı dilimlemeye girişti. Ateş şirin, parmaklarını uzun ateş iplerine bölerek Duban'ın üzerine atladı. Duban geri çekildi ama silahlarını öfkeyle döndürerek saldırı hızını artırdı.

İblisin kenarları, bıçakların yol açtığı hava akımıyla birlikte bulanıklaşmaya başladı.

Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Koyu kırmızı ateşten oluşan uzun kırbaçlarla saldırdı.

Duban onlardan kaçabildiğı kadar kaçtı ama kılıçlarını havada ısıık çaldırarak savurmaya devam etti.

Kısa süre sonra, metalin tehlike saçan ikiz çemberleri olan bıçakları sadece döndürüyordu.

Oluşan esinti, sonunda ateşin kendi bütünlüğünü bozmaya yetecek hâle geldi. Kukla didik didik olarak kaybolmaya başladı. Varlığını korumaya çalışırken sessizce uğuldadı.

Kısa süre içinde, hızla havaya dağılan kıvılcımlardan başka bir şey değildi.

Duban, tek eli yarasının üzerinde, yüzünde bıkkın bir ifadeyle yere çöktü.

Taş çentikli helezonlar ve dikenler oluşturmaya devam ederken Morgiana çaresizce, “Alaaddin! Duban! Bana yardım edin!” diye haykırdı. “En iyisi...”

Tam o sırada, sağ omzunun arkasına taş bir dal girdi ve Morgiana taş ağaca mıhlandı.

Hareket etmedi. Ağzını açtı ama bağırmadı. Yüzü bembeyaz kesildi ve acıyla gerildi.

“Mia!” diye bağırdı Duban ama az önce vermiş olduğu mücadele yüzünden ayakta zar zor duruyordu.

Morgiana, yavaşça ve belirgin bir ıstırap içinde aşağı baktı ve keskin, mermer dikenini kılıcının kabzasının topuzuyla kırdı. Acıyla inleyerek kendini taş ağaçtan dışarı çekip indirdi.

Hiç kan akmadı; yarası, diken hangi yanıcı sihir tarafından yaratılmışsa onun tarafından dağılmıştı. Kolu gevşekçe sallanıyordu.

Yasemin öfkeyle hırlayarak Cafer’in üzerine atladı.

Büyücü, öfkeli Prenses'e güldü ve korkunç bir şey yapmak üzere değneğini kaldırmaya başladı.

Bu, Alaaddin'in bir şeyi fark etmesini sağladı. Zamanını, lambayı ele geçirmek üzere Cafer'in yaptığı savunmayı delmek için harcıyordu. Cafer'in savunmasına *doğrudan* saldırmalıydı; yani değneğin kendisine. Ondan kurtulursa Cafer gücünü büyük ölçüde yitirirdi.

Alaaddin, ilk önce ayağıyla nişan alarak kendini havaya fırlattı.

Cafer'in değneğine çarptı ama onu kıramadı. Onu büyücünün elinden kapmaya çalıştı. Cafer, parmak eklemleri beyazlaşınca dek değneğine asıldı. Gözlerini kapatarak başka bir sihir mırıldanmaya başladı.

Alaaddin de gözlerini kapatarak başıyla Cafer'in başına vurdu.

O, dünyanın en güçlü büyücüsü olabilirdi ama sokak dövüşü konusunda hiçbir deneyimi yoktu.

Saldırının şiddetiyle sersemleyen Cafer şaşkınlıkla gözlerini açtı. Kaşının üzerinden kan süzüldü ve burnundan kan fışkırdı. Değneğini bırakmadı ama parmakları biraz gevşedi.

Alaaddin kobra değneğini kavrayıp büktü ve Cafer'in geçit törenindeki o şeytani davulculardan biri gibi, aynı anda hem onun üzerinden sıçrayıp hem de onu kendisine çekti.

Cafer, Sihirli Halı parçası sayesinde havaya yükselerek değneğine bir kedi gibi yapıştı. Sebep olduğu ani ağırlık

kaybı, Alaaddin'in de kendisini fazla yormasına yol açtı ve ikisini birden yere uçurdu.

Yasemin hiç zaman kaybetmeden Cafer'in üzerine atladı ve ona sımsıkı sarıldı. Bu, Cafer'i yerde tutmak için yeterli ağırlığı ve gücü sağladı. Alaaddin tüm gayretini, değneği son bir kez çekmek için harcadı ve onu kapmayı başardı.

Birdenbire, Cafer'in hırlayarak diğer sihrini harekete geçirmesiyle birlikte boğazının kapandığını hissetti.

Alaaddin boğuk bir sesle, "Yasemin!" dedi. Sanki sokakta top oynuyorlar gibi, değneği bir çırpıda Yasemin'e fırlattı.

Yasemin şaşırarak çaresiz bir şekilde el yordamıyla değneği aradı ama onu yakalamayı başardı.

Cafer korkunç sihrini bu kez Yasemin'e yöneltirken Alaaddin, "ONU KIR!" diye bağırdı.

Yasemin başını indirip elindeki şeye bakarken zaman sanki durmuştu. Odanın bir köşesinde Morgiana, kalan kılıcını dik tutmaya çalışarak acıyla titriyordu. Maruf, Şirin ve Ahmet kuma karşı mücadele ediyorlardı. Duban, titreyen kollarıyla *Al Azif*'i almak için masaya doğru emekleyerek ilerliyordu. Cin, bağlı olduğu yerden güçsüzce olanları izliyordu.

Yasemin, Cafer'e baktı. Babasını öldüren adam *tam karşıındaydı*. Tüm Agrabah'ı esir alan adam. Herkese acıdan başka bir şey getirmeyen adam.

Değneği dizinin üzerine kaldırdı ve ardından... fısıldamaya başladı.

"Ia, ia, shal-alyeah, a'hz'red abenna..."

Değneği Cafer'e tutarak daha yüksek sesle konuştu.

"Ia, ia, shib-benathki alleppa ghoser!"

Sözlerin anlamını kavrayan Cafer'in gözleri irileşti. Yüzü bembeyaz kesildi.

Ardından acıyla yere çöktü.

Diğer herkes de büyük bir şaşkınlık içinde, yaptığı işi bırakıp bu olayı izledi.

"Ah, evet, Cafer," dedi Yasemin öfkeli bir gülümsemeyle. "Tüm dünyadan çaldığın o kitapları okudum. Yararlı olacağını düşündüğüm birkaç bilgiyi aklımda tuttum. İyice hafızama kazıdım."

Cafer'in acıdan nefesi kesilirken, oda boyunca büyüyen taş pullar eriyip yere dökülmeye başladı.

"Yasemin?.." dedi Alaaddin yavaşça.

Yasemin, tıpkı bir avcı gibi büyücünün üzerine çöktü.

"Şimdi, sanırım tüm bunlara bir son vereceğim. Öleceksin. Güçsüz, utanç içinde ve yapayalnız. Tıpkı babam gibi."

"Hayır, Yasemin, hayır..." dedi Cafer, Yasemin'in ona uygulamakta olduğu sihirli işkencenin altında acıyla yüzünü buruşturup inleyerek. "Lütfen. Her şeyi yaparım. Seninle evlenmek istiyorum..."

"Sen bir prenses istedin. Herhangi bir prenses. Sultan olmak istedin. Kraliyetin tüm görkeminden yararlanmak istedin. Ama biliyor musun? Başvezir olarak kalmalıydın.

Kraliyetten olmak çok daha tehlikeli. Babamın da öğrendiği gibi. *Benim de* öğrenmekten kıl payı kurtulduğum gibi. Senin de öğrenmek üzere olduğun gibi.”

“Dersimi aldım. Aptallık ettim. Beni sürgüne gönder. Hapse at. Ama...”

“Hançerini çıkar. *Şimdi*,” diye emretti Yasemin.

“Yasemin,” dedi Alaaddin temkinli bir şekilde öne çıkarak.

Odadaki herkesin Cafer’den nefret etmek için nedenleri vardı ama buna rağmen, adamın gözlerinden yaşlar süzülürken herkes bakışlarını kaçırdı. Büyücü titreyen elini pelerinin içine soktu ve tanıdık, kıvrımlı bir siyah hançer çıkardı.

Hıçkırarak ve burnunu çekerek onu boğazına bastırdı.

“Yasemin,” dedi Alaaddin yüksek sesle. “Bunu yapma. Bu şekilde yapma.”

“Ne yani, onun gitmesine izin vermemi mi istiyorsun?” diye sordu Yasemin. “Onu *hapis* mi edeyim? O... *Cafer*, Alaaddin. Ya kaçır ya da birine rüşvet yedirir veya sihre başvurur. Hayır, onu öldürürsem her şey sona erer. *Şimdi*.”

“Bunun bedeli ne olacak?” diye sordu Alaaddin. Ya bir sarayı kırıp dökmek ya da bir düğün izlemek için aşağıda, balkonun ötesinde bekleyen kalabalığı işaret etti. *Onların* da ötesinde, şehir için verilen savaş hâlâ devam ediyordu. “Yeni bir Agrabah istediğini söylemiştin. *Daha iyi* bir Agrabah. İnsanların özgür ve kanunların adil olduğu, herkesin birbiriyle ilgilendiği ve hiç kimsenin çatlaklardan sızıp hırsızlık yapmak

zorunda kalmadığı bir Agrabah. Bu *herkesi* kapsıyor; o da dâhil. Onu infaz etmek istiyorsan, tamam. İlk önce mahkemenin önüne çıksın. Herkesin kanunun apaçık bir şekilde uygulandığını görebileceği bir halk mahkemesinin. Onu böyle kapalı kapılar ardında öldürme.”

Yasemin, Alaaddin’e bakmadı. Gözlerini Cafer’den ayırmadı. O hâlâ hıçkırarak ağlıyordu; hançeri boğazına o kadar çok bastırıyordu ki derisinde izler oluşmaya başlamıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Alaaddin.

Yasemin kaşlarını çattı.

“*Peki,*” diye merhamet etti.

Değneği öfkeyle salladı ve kum saatine vurdu.

İki sihirli nesne birlikte paramparça oldu; kum, cam, tahta ve taş birlikte bir girdap oluşturup ardından yok oldu.

Geriye yalnızca, kobranın yerde mermer gibi dönen iki yakut gözü kaldı.

Şirin ile Ahmet sevinç çılgınlıklarıyla büyükbabalarının omzundan aşağı sıçradılar. Ayaklarının üzerinde durmakta biraz zorlanan Maruf, Yasemin’i selamladı.

Yasemin titreyerek derin bir nefes aldı. Ama öfkesi dinmişti.

Soğukkanlılıkla bir adamı öldürmesine ramak kalmıştı. Hem de kara büyü kullanarak.

Alaaddin’e bir bakış attı. “Sen haklıydın,” *demesine* gerek yoktu.

“Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum,” dedi Alaaddin, Yasemin’in elini tutup sıkarak. “Ama doğru olan buydu.”

Yasemin başını iki yana sallayarak iç çekti. “Biliyorum. Ama yapmamız gereken...”

Yasemin’in sözleri, oda boyunca çakıp Cafer’in çevresini kuşatan kapkara bir şimşekle kesildi.

“Yasemin sana merhamet etmiş olabilir ama *ben* etmeyeceğim!” diye haykırdı Duban.

Herkes dönüp ona baktı. Duban, ellerinde *Al Azif* ile birlikte zafer kazanmış bir ifadeyle duruyordu. Arkasında, havada siyah dikiş sökükleri uçuşuyordu. Yüzüne öfke ve nefret yerleşmişti.

“Bu, yaptığın kötülöklere bir son verecek. *Öl*, Cafer, tıpkı ailemi öldürmek istediğin şekilde öl.”

Uğultulu bir rüzgâr yükseldi. Kitabın üstündeki göz kırpmışarak döndü.

Cafer boğulmaya başladı.

Hiç ses çıkaramadan hırladı, öksürdü ve boğazını tuttu. Ağzının kenarından bir damla kan ve kum süzöldü.

Yasemin, sihrin etki alanından çıkmak için dehşet içinde Cafer’den bir adım uzaklaştı. Alaaddin ve Morgiana korkuyla Duban’ı izlediler.

“Hemen... *öl*!” diye homurdandı Duban.

Henüz bir dakika önce çok mutlu olan Şirin ile Ahmet ağlamaya başladılar. Dayılarının yüzündeki ifade korkunçtu.

Ama Cafer’in işi henüz bitmemişti.

Boğuk bir kahkaha attı. Tükürük parçacıkları ve kum ile kan tanecikleri siyah yakasını lekeledi.

“Son bir dilek hakkım daha var sizi aptallar.”

Yasemin başını iki yana salladı ve nazikçe konuştu. “Cafer, artık bitti. Biraz huzur bulmaya çalış. Senin dileğinin ne olacağından korkmuyorum. İşini bitirdiğinde, hâlâ Sokak Fareleri’nden geriye kalanlar olacak. Biri lambayı alabilir ve Cin’in senin yaptığın her şeyi geri almasını sağlayabilir.”

Cafer gülmeye devam etti ama kahkahaları sessizleşmiş ve zayıflamıştı. Son bir kez daha öksürerek boğazını temizledi.

“Beni dinle Cin. Öldüğümde... *tüm sihrin benimle birlikte ölmesini...* diliyorum.”

Sihrin Sonu

Cafer'in giysileri soldu ve sanki kendi içlerine çekildi. O, artık sihirli sultan cübbesinin içinde değildi. Yerde, başvezir üniformasının içinde uzanıyordu. Vücudunun çevresinde, sanki çoktan çölde çürümeye başlamış gibi kumlar süzülüyor, girdaplar oluşturunuyordu.

Sesi güçsüzleşerek çatallaştı. "Dünya... artık sonsuza dek sıradan olacak. Agrabah'ı *sihir* olmadan yeniden kurmakta bol şans dilerim. Bilirsiniz, mutlu sonlara ulaşmak için sihre ihtiyacınız var..."

Titreyen son bir nefes daha alarak öldü.

Az önce olan şeye hiç kimse tepki veremedi, koridordan tuhaf inlemeler ve korkunç *gümleme* sesleri geldi.

İlk önce, Alaaddin'in seslerden aklı karıştı. Ardından gerçeği fark etti: Hortlaklar doğal hâllerine dönüyorlardı.

Ölüye. Gözlerini kapattı ve ziyafet odasındaki Resul'ü düşündü. Onlar için düzgün bir şekilde dua okumayı dilerdi.

Balkonun önünde, şaşkınlığı ve ardından zaferi belirten bağırışlar duyuldu.

"*HAYIR!*" diye ciyakladı tuhaf bir ses.

Odadaki herkes dönerek Cin'e baktı.

Ama Cin orada değildi. Onun yerine, etten ve kemikten yapılmış -teni hafifçe maviye çalsa da- normal boyutlarda bir adam duruyordu. Kollarına bakıyor, parmaklarını açıyor, baş-parmaklarını büküyordu.

Parmaklarını şıklattı.

Hiçbir şey olmadı.

Parmağıyla bir sandalyeyi işaret ederek bir şey mırıldandı.

Hiçbir şey...

Boğazından boğuk bir haykırış koptu.

"Cin. Sen artık... sihirli değilsin," dedi Yasemin acıyan bir sesle. Onun yanına giderek sarıldı. Cin ona karşı koymadı.

"Tekrar özgür kalacağımı hiç düşünmemiştim," dedi Cin donuk bir sesle. "Hele de böyle. Ben *insanım*. Sıradan. *Normal.*"

"Sırf güçlerin yok diye..." diyerek söze girdi Alaaddin.

"ONLAR BENİM GÜÇLERİM DEĞİLDİ!" diye tersledi Cin. "Onlar, benim *kimliğimdi*. Tüm cinlerin kimliğiydi.

Siz nasıl dik yürüyüp kitap okuyabiliyorsanız, biz de bunları yaparız. Böyle *doğduk*. Affedersin,” diye hemen ekledi bir elini başının üzerinde gezdirerek. “Tüm bunlar bana biraz fazla geldi.”

“Hepimize öyle,” dedi Alaaddin çevreye bakıp en sonunda gözlerini Duban’a kilitleyerek. Eski dostu, öfkeli ama akli karışık bir hâlde orada duruyordu. Bakışları donuk, yüzü solgundu.

Morgiana öne çıktı ve elini Duban’ın koluna koydu. Bunu dayanışmadan, sevgiden ya da onu herkesin gözünün önünden çekmek için mi yaptığını söylemek zordu. Belki bunu yapmasında üçünün de etkisi vardı.

“Duban,” diye mırıldandı.

Maruf yavaşça oğluna yaklaştı. Ne söyleyeceğinden ya da yapacağından emin olamayarak tek kolunu onun omzunun üzerine attı.

“Oğlum, beni bunu yapacak kadar sevmenden memnun oldum. Ama...”

“Ben yalnızca...” dedi Duban birdenbire ne yapacağını bilmez hâlde. “Tek düşündüğüm şey... onun ölmeyi hak ettiğiydi.”

Ama bunu pek inançlı bir şekilde söylememiştii.

“Bunu baştan beri planlıyordun,” dedi Alaaddin yavaşça. “Morgiana ile görev değiştirmek ve onu diğerlerini kurtarmaya yönlendirmek istemenin nedeni de buydu. Bu yüzden o kadar... sessiz ve kederliydin.”

“Öyle... olmak *zorundaydım!*” diye karşı çıktı Duban yarı gönülsüzce. “Bunun yapılması *gerekliyordu*. Bunu *biliyorsunuz*. Hepiniz biliyorsunuz. Cafer’in öldürülmesi *gerekliyordu*. Başka hiçbir şey onu durduramaz ve dehşet verici egemenliğine son veremezdi. Hangi cezaya karar verirseniz verin, paçasını *sinsice* kurtaracaktı. Bunu *biliyorsunuz...*”

“Olan oldu artık,” dedi Morgiana. Ama sesi ikna olmuş gibi değildi.

Duban yalvarırcasına Ahmet ile Şirin’e baktı ama onlar geri adım atarak Maruf’un cübbesinin koruyuculuğuna sığındılar.

Yaşlı adam çocukları köşeye götürdü ve onlara yatıştırıcı sözler fısıldadı.

“Onlar çok şey atlattılar,” dedi Maruf yüksek sesle, rahatlatıcı olmayı amaçlayarak.

Ama Duban gözlerini yere dikmiş, ölü büyücünün uzağında bir yere dalıp gitmişti.

Yasemin odanın içindeki manzaraya göz gezdirdi ve ağlamaya bile hâlinin kalmadığını fark etti. Her yeri ölüm, kargaşa, hüznün ve şaşkınlık kaplamıştı. İyi bir başlangıç sayılmazdı... Balkona yürüdü ve dışarı baktı.

“Bu kargaşa içinde sesimi duyuramayacak olmam ne kötü,” diye iç çekti Yasemin. “Yani, sihirle.”

Olabildiğince yüksek sesle kollarını kaldırarak, “AGRA-BAH HALKI! ÖZGÜRSÜNÜZ!” diye bağırdı. “Kazandık,” diye ekledi biraz daha güçsüzce.

Birkaç kişi bunu fark etti ve tezahüratta bulundu.

Morgiana bir an için Duban'dan başını çevirerek, "Dışarı çıkmak zorundasın," dedi. "Aşağı inip o kargaşanın içine girmeli, *herkesin seni görmesini* ve konunun ne olduğunu duyumasını sağlamalısın."

"Herkes beni tüm bu kargaşa içinde nasıl görecekt? Zaten, herkesten daha kısayım. En büyük tacımla bile."

"Biz seni taşıyoruz," diye önerdi Alaaddin olabildiğince neşeli bir sesle. "Omuzlarımızda. Bir zafer alayı."

"Bir zafer alayı *düzenleyebilirdim*," diye mırıldandı Cin. "Çalan borular, konfetiler... ne var ne yoksa."

Böylece arkadaşlar, aceleyle düzenlenmiş bir geçit töreniyle saraydan çıktılar. Saray muhafızları yeni durumdan son derece memnundular; savaşmaktan çok, sakinliği sevdikleri belliydi. Tahtirevanı yukarı kaldırdılar ve *Sultan* Yasemin'e yol verilmesi için insanlara seslenerek ona eşlik eden bir koruma birliği oluşturdular.

Yasemin, Alaaddin ve Duban'ın omuzlarında olabildiğince zarif bir şekilde dengede durdu. Alnına yanığını kapatması için beyaz ipekten bir sargı sarılıydı. Duban başını indirerek tekrar sessizliğe gömüldü. Maruf, ayağını düzgünce kaldırıp indirmekte zorlanan Cin'in arkasında aksayarak yürüyordu.

"En kötüsü de şu *yürüme işi*," diye homurdandı Cin. "Yer

çekimi, burada yılın bu zamanında hep böyle kötü müdür?"

Şirin ile Ahmet, yorgun ama bu alayın bir parçası ve ilgi odağı olmaktan biraz memnuniyet duyarak çekingen bir şekilde onların arkalarından yürüyorlardı.

Morgiana ise en arkadan geliyordu. Sırıtmaya çalışıyordu ama çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bunun nedeni, yalnızca yaralı ve sargılı kolu değildi. Hırsızlar ilgi odağı *olmamalıydılar*. Sağlam elini hançerinin üzerinde tuttu.

Saraya yakın olan kalabalıklar artık savaşıyor, Cafer ile Yasemin arasında neler olduğunu görmek için bekliyordu. Onu el sallayıp gülümserken gördüklerinde, haber çabucak yayıldı. Sağdan soldan gelen tezahürat sesleri dalga dalga yükseldi. İnsanlar ellerindeki silahları havaya kaldırarak zafer çiğlikleri attılar.

Ardından geçit törenine katılarak şarkılar söyleyip dans ettiler.

"Orada rahat mısın?" diye sordu Alaaddin, Yasemin'in ağırlığını diğer omzuna vererek.

"Kesinlikle. Doğruca Sokak Fareleri Kumanda Merkezi'ne gidelim ama yenisine!" dedi Yasemin sırıtarak. "Orada bir parti verelim!"

Şehir boyunca dolambaçlı yollardan ilerleyerek geçit törenine birçok kişinin daha katılmasını sağladılar.

Ama Yasemin oturduğu yerden, gürültüden *uzağa* doğru

ilerleyen daha küçük ve yavaş bir grup gördü: Artık huzura kavuşan küçük hortlak Jalil'in hüzünlü bir şekilde tanıdık bedenini taşıyan bir aileydi bu. Tüm bu olanlardan sonra, ne Agrabah ne de halkı tamamen aynı kalabilirdi. Bazı insanlar için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ama birkaç sokak ileride, kalabalığın arasından hoplayarak gelen eski bir dost, yeni Sultan'ın üzerine sıçrayarak onu yere devirdi.

“Raja!” diye haykırdı Yasemin ona sarılarak. Kaplanın bırıkları hafifçe yanmıştı ve Cafer onu yaraladığından beri hafifçe topallıyordu. Bunun dışında iyiydi ve tıpkı bir köpek yavrusu gibi, Yasemin'in yüzünü yaladı.

Bundan sonra, birilerinin omuzlarının üstünde oturmasına gerek yoktu; Raja, Sultan'ı gereğinden fazla ilgi odağı hâline getiriyor ve ona gizem katıyordu. Yırtık pırtık giysisi ve çıplak ayaklarına rağmen, bir elini ağırbaşlı bir şekilde onun sırtında tutuyor, diğeriyle ise el sallıyordu.

Sonunda ekmek ambarına ulaşmayı başardıklarında, tüm Agrabah sokaklara dökülmüş ve parti veriyor gibi görünüyordu.

Gölgelerin içinden Pareesa ortaya çıktı ve sanki hep oradaymış gibi rahatça Duban ile Morgiana'nın yanında yürüdü. Gülümsüyordu ama duman kokuyordu.

Arkadaşları Şirin ve Ahmet'in sapasağlam olduğunu gören küçük Hazan sevinçle bağırdı. Onlara doğru koştu ve üçü

de birer yetişkin gibi dans etmeye başladı.

“Abu?” diye seslendi Alaaddin ellerini ağzının çevresinde çanak gibi tutarak.

Küçük dostu Abu için endişelenmiyordu. Abu her nerede olursa olsun, iyi olacaktı. Eğer bir ormanda, vahada ya da onun gibi bir yerde özgür bir hayata başlamışsa çok daha iyi olurdu. Alaaddin onun adına mutlu oldu. “Abuuuuu?”

Ambarın tepesinde bir aşağı bir yukarı sıçrayan, kahverengi ve ten renkli öfkeli bir toptan gelen kızgın maymun çığlıkları Alaaddin’in tepesine yağdı.

Alaaddin pişmiş kelle gibi sırttı. Abu kollarını göğsünde –neredeyse bir insan gibi– kavuşturmuştu ve onu, Raja’nın Yasemin’e yapmış olduğu gibi karşılamak için aşağı inmiyordu. Alaaddin onun bir süreliğine surat asacağını ve mesafeli davranacağını biliyordu. Bu da sorun değildi. Orada olduğu sürece önemi yoktu.

Evdeki Sokak Fareleri tam bir festival düzenliyorlardı. Altın fincanlara içecekler koyuyor ve herkese ikram ediyorlardı. Küçük bir müzisyen grubu apar topar bir araya gelmiş, çatıda gürültülü bir dans müziği çalıyorlardı. Dul Gülbahar bile eteklerini zarıfçe kaldırmış, müziğin gerçek müzik olduğu günlerde nasıl *dans ettiklerini* herkese gösteriyordu.

Ama herkes sonunda Yasemin’i fark edince, yaptığı işi bırakıp çılgınca ona tezahüratta bulundu. Yasemin onlara el salladı ve kalabalık büyüdü.

“Tebrikler Sultan,” dedi Sohrab kargaşanın içinden öne

çıkarak. Başını eğerek tek dizinin üstüne çöktü. Amur, Khosrow ve Kimiya da tıpkı Pareesa, Morgiana ve diğer Sokak Farelere gibi hızla onu takip ettiler. Ardından herkes yan yana dizilerek bir bütün oluşturdu. “Agrabah senindir.”

“Hayır,” dedi Yasemin, meslek birliği liderlerinin, hırsızların, Cin’in ve şehrinin tüm sakinlerinin oluşturduğu insan seline bakarak.

“Agrabah *bizimdir.*”

Son Söz

Agrabah, cezalandırılarak geçen haftalardan, kuşatma gecelerinden ve ardından aşırı parti yapmaktan yorgun düşmüştü. İnsanlar tekrar kazandıkları özgürlüklerini kutlamak için gün doğana kadar sokaklarda kalmışlar, eski komşularıyla ve yeni dostlarıyla şarkılar söyleyip dans ve sohbet etmişlerdi. Ay şenliğinin üzerine doğmuş, güneş ise ardından gelen sakinliğin üzerinde yükselmişti.

Sonunda Duban, Yasemin, Alaaddin, Cin ve Morgiana, gül rengindeki erken güneş ışığının altında saraya geri döndüler. Maruf, Şirin, Ahmet -ve görünüşe göre Agrabah'ın çocuklarının yarısı- yan odada, eski Sultan'ın oyuncaklarıyla oynayarak zaman geçiriyorlardı. Onların neşeli sesleri, krallığı yeniden kurmakla yükümlü beş kişinin sessizliğiyle tezat oluşturuyordu.

Duban, şimdi için için yanan, neredeyse fark edilmeyen bir kâğıt ve kül yığını olan *Al Azif*'e bir tekme attı.

“Lamba orada,” diye birdenbire fark etti Alaaddin. Yıpranmış ve lekelenmiş bir şekilde yerde, Alaaddin’in onu ilk bulduğu gibi eski bir pirinç eşya şeklinde duruyordu.

O günden bu yana ne kadar uzun zaman geçmiş gibiydi.

Alaaddin iç çekti. Olanaksız gördüğü her şey olmuş... ve ardından her şey normale dönmüştü. Eski hâline.

Ama o kesinlikle değişmişti.

Lambayı eline aldı ve yüzünde hüznü bir gülümseme olan Cin’e uzattı.

“Tam bir hurda parçası,” dedi Cin. “Ayrıca asansörsüz. *Kira ödemesem* bile, orada on bin yıl boyunca kaldığıma inanmıyorum.”

Sesi yavaşça duyulmaz oldu, şaka yapacak durumda değildi.

“Evet. Sanırım buradaki işim bitti,” dedi sonunda. “Hey Prenses? Dünyayı gezmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Halkımın yok edildiği yerden uzaklara gitmeyi?”

“Evet,” dedi Yasemin nazikçe. Duymak istemese bile, sıradaki şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Sanırım bunu yapacağım. Gidip dünyayı göreceğim. Biraz kar bulacağım. Yeni bir hayata başlayacağım... insan olarak. Bir şekilde.”

Yasemin hüznü başını salladı ve onun ellerini tuttu. Mavi renkli birine ne kadar kısa sürede alışmış olduğuna şaşırdı.

“Her şey için teşekkür ediyorum. Ve çok üzgünüm. Her şey için.” Yasemin parmak uçlarının üstünde yükselerek onu yanaklarından öptü.

Alaaddin yanlarına geldi ve onunla tokalaştı. “Gittiğin için üzgünüm. Birbirimizi daha yakından tanımayı isterdim. Sen iyi birine benziyorsun.”

Cin hafifçe gülümsedi.

“Bu kadarı çok fazla,” dedi Yasemin iç çekerek. “Dilerdim ki Cafer... dilerdim ki ben...”

Alaaddin gülümsedi ve Yasemin’in yüzüne düşmüş bir saç tutamını kulağının arkasına itti. Tıpkı en başından beri yapmak istediği gibi.

“Dilekler sona erdi,” diye fısıldadı hüzünlü bir gülümseyle. “Belki de *hiç* gerçek değillerdi.”

“Cin,” diye seslendi Duban birdenbire. “Seninle geleceğim.”

“Ne?” diye sordu Cin şaşkınlıkla.

“Burada kalamam,” dedi Duban acı içinde. “Babam haklıydı. Cafer’i öyle öldürmemeliydim. O... şekilde yapılmasına gerek yoktu. Kendi ailem bile yüzüme bakmakta zorlanıyor.”

“Duban, hayır,” diye yalvardı Morgiana. “Onlar yalnızca çocuk! Bunu atlatacaklardır. Burada kal. Sorun yok. Bunu birlikte atlatacağız. Bu bir hataydı, o kadar.”

“Bu... çok *büyük* bir hataydı. Hayır, bu durumu telafi etmeliyim. Kendi yöntemimle. Bir gün geri döneceğim,” diye söz verdi Duban hüzünlü bir gülümsemeyle. “Doğru olduğunu hissettiğim zaman.”

“İnatçı keçi,” diye mırıldandı Morgiana yüksek sesle burnunu çekerek. Duban nazikçe güldü ve ona yaklaşıp alnından öptü.

“Pekâlâ, tamam o zaman,” dedi Cin temkinli bir şekilde ama sesi daha mutlu çıkıyordu. “Geçmişimizden kaçarak dünyayı dolaşacağız. Kefaret kardeşliği! Haydi, toparlanıp yola çıkalım bücürük.”

Cin, bir an için dalıp gitmiş gibi göründü. Belki de bir sırt çantası ya da gezi sandığı yaratmak istemişti. Hiçbiri ortaya çıkmadı. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi... Alaaddin bunu bir an sonra fark etti; bu, bir rüyada olduğun ve rüyada olduğunu bildiğin, istediğin her şeyi *yapabileceğini* hissettiğin... ama yapamadığın anlara benziyordu.

Sonunda, Cin başını iki yana sallamakla yetindi ve kapıya doğru yürüdü.

“Uzun vedalardan nefret ederim,” dedi. “Sizin yaşadığınızı ve öldüğünüzü izleyerek geçirdiğim on bin yıl yeter de artar bile. O hâlde... elveda.”

“Huzur bulmanı umarım,” diye fısıldadı Yasemin.

Duban, Alaaddin’i hafifçe selamladı ve Yasemin’in önünde yere kadar eğildi.

“Sultanım,” diye fısıldadı ve ardından Cin’in peşinden dışarı çıktı.

İşte, bu kadardı. Gitmişlerdi.

Morgiana burnunu çekmemeye çalışarak onların arkasından bir süre bakakaldı.

“O çocuklar *gelecekteki* çalışma odamı paramparça ediyorlar,” diye homurdandı sonunda, Maruf ile çocuklara haberi vermek için hızla çekip giderek.

Yasemin iç çekti ve şehrine bakmak için balkona çıktı. Dilek dileme dönemi sona ermiş olabilirdi ama gözyaşı dökme dönemi de öyle.

Alaaddin onun yanına gitti ve elini omzuna koydu.

Birlikte yavaşça dağılan kalabalıkları ve hâlâ için için yanan ateşlerin dumanını izlediler.

“Bunu onarmak uzun zaman alacak,” dedi Yasemin.

“Ama sen bu görev için çok uygunsun. Müthiş bir sultan olacaksın. Şimdi, Agrabah’ta *iki* ayrı şehir olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun. Fakirliğe çoktan tanık oldun ve onun nasıl bir şey olduğunu anladın. Sınırsız gücü deneyimledin ve onun tuzaklarından nasıl sakınacağını biliyorsun. Ayrıca bize sahipsin... Sokak Fareleri öğrendiklerini unuttuğunda sana hatırlatmak için burada.”

“Agrabah’ı dünyanın en büyük şehri yapacağım,” dedi

Yasemin nazikçe. “Sokak Fareleri, meslek birlikleri ve diğer kuruluşların liderleri de tıpkı eski bakanlar ve artık değiştirilmeleri gereken vezirler gibi, meclisimin birer parçası olacaklar.”

“Evet, özellikle başvezirin değiştirilmesi gerek,” dedi Alaaddin ürpermemeye çalışarak. Silkindi. “Pekâlâ. Agrabah, birinci gün. Başlayalım. O hâlde, tüm Sokak Fareleri senin meclisinde olacak mı? Maruf bile?”

Yasemin güldü. “İsyana verdiği destek nedeniyle fahri danışmanlık görevi alabilir. Ama Morgiana’ya onu başvezerim yapacağımı çoktan söyledim. O çok akıllı bir hanım... Bu görevin hakkını vereceğini düşünüyorum.”

Alaaddin eski dostunun, onunla aynı fikirde olmayan kişileri bıçaklama dürtüsüne direnmekte başarılı olup olamayacağını merak etti.

“Ya *ben?*” diye surat astı Alaaddin. “Akıllıyım. Kuvvetliyim ve işin başından beri senin yanıdayım!”

“Asıl sen çok meşgul olacaksın,” dedi Yasemin onun elini okşayıp dikkatini dağıtarak. “Prens olarak, senin başka sorumlulukların ve görevlerin olacak. Ama inan bana, onlar da en az diğerleri kadar önemli.”

Alaaddin ona itiraz etmek için ağzını açtı ve ardından durdu.

“Bekle... Sen ne dedin?”

Yasemin onu öptü.

Alaaddin sırttı ve onu kollarının arasına aldı. İstese de istemese de o artık *prensi*.

Nasıl olursa olsun, hayatının geri kalanını Yasemin ile geçirmek her şeye bedeldi.

Fotoğraf: Alice Licht

LIZ BRASWELL

Liz Braswell bir yazardan da bekleneceği üzere biraz içine kapanık bir çocukluk geçirdikten sonra, Brown Üniversitesi Eski Mısır Bilimi'nden mezun oldu ve ardından on yılını video oyunları prodüktörü olarak geçirdi. En sonunda kaderine boyun eğdi ve Tracy Lynn adıyla *Snow* ve *Rx* kitaplarını yazdı. Bundan sonra, kendi adını kullanarak *The Nine Lives of Chloe King* dizisini kaleme aldı çünkü o zamana dek peşinde olan tüm suikastçılar ölmüştü. Liz bir koca, iki çocuk, bir kedi, yarı zamanlı bir köpek, üç balık ve her an meyve vereceğine inanmakta ısrar ettiği beş kahve ağacıyla birlikte Brooklyn'de yaşıyor. me@lizbraswell.com adresinden ona e-posta yollayabilir ya da [@LizBraswell](https://twitter.com/LizBraswell) hesabına tweet atabilirsin.